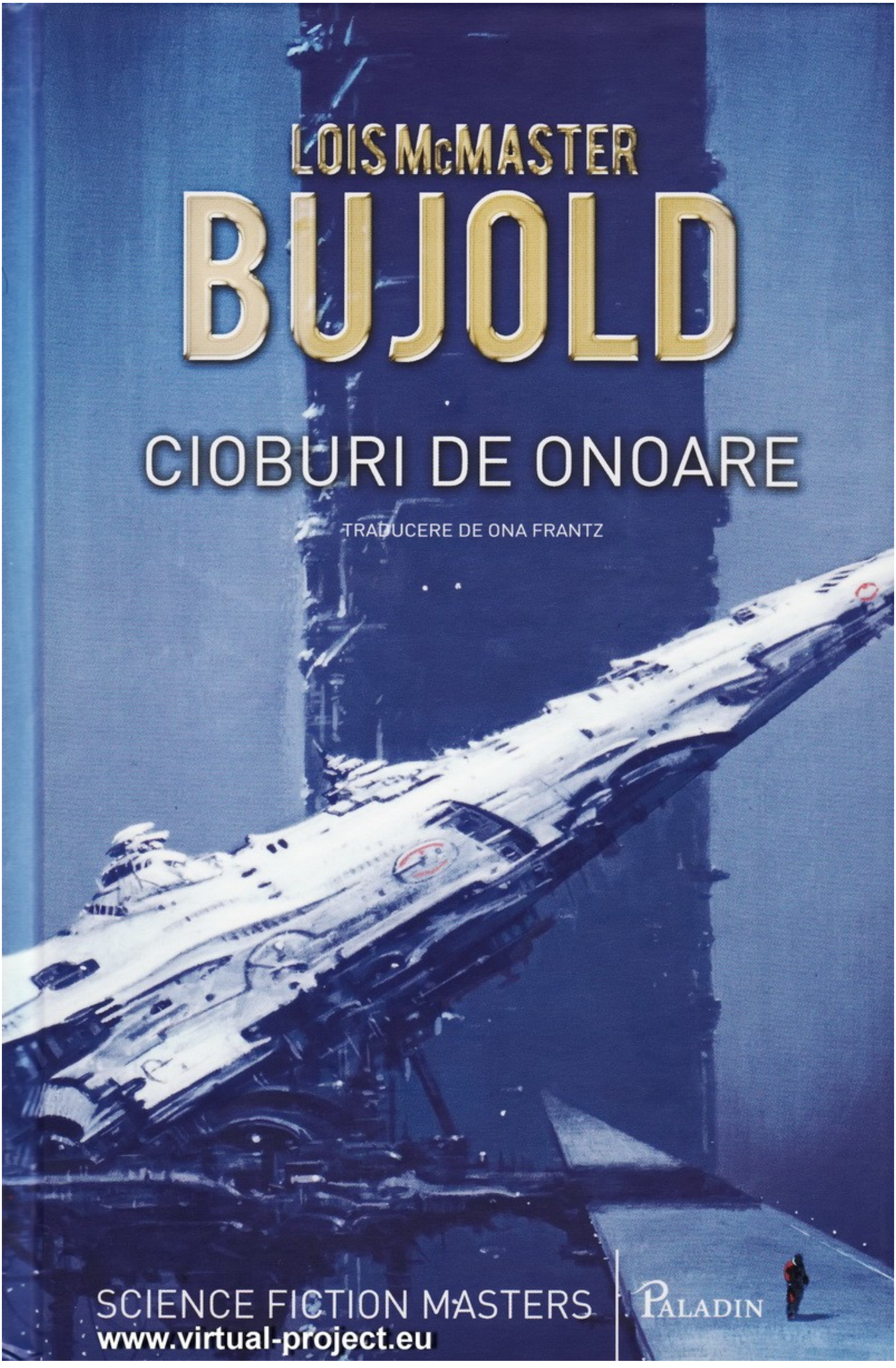

LOIS McMASTER

BUJOLD

CIOBURI DE ONOARE

TRADUCERE DE ONA FRANTZ

SCIENCE FICTION MASTERS

PALADIN

LOIS McMASTER BUJOLD

CIOBURI DE ONOARE

Traducere din limba engleză de Ona Frantz

www.virtual-project.eu

Ilustraţia copertei: Les Edwards

Lois McMaster Bujold, Shards of Honor, 1986

Editura Paladin, 2013

Capitolul întâi

O mare de ceţuri plutea peste pădurea tropicală: moale, cenuşie, luminiscentă. Pe crestele înalte, pâcla se arăta mai luminoasă de la soarele dimineţii, care începea să încălzească şi să ridice umezeala, cu toate că jos, în ravenă, obscuritatea rece, lipsită de orice sunet, imita crepusculul de dinaintea zorilor.

Comandantul Cordelia Naismith îi aruncă o privire botanistului din echipa sa şi îşi reglă chingile astfel încât să poată duce mai comod echipamentul pentru prelevări biologice în timpul căţărării epuizante ce-avea să urmeze. Îşi îndepărtată de pe ochi o şuviţă de păr arămie, lungă şi umezită de ceaţă, trăgând-o cu un gest nervos spre agrafa din care scăpase. Următoarea lor zonă de observaţii avea să fie la o altitudine mai joasă, categoric. Gravitaţia de aici era ceva mai slabă decât pe planeta lor de origine, Colonia Beta, dar nu prea compensa stresul fizic la care îi supunea aerul montan rarefiat.

O vegetaţie mai densă marca hotarul superior al peticului de pădure. Urmând firul noroios al pârâului din ravenă, înaintară cu spinările îndoite sau de-a buşilea prin tunelul viu, apoi ieşiră în aer liber.

Briza matinală sufla ultimele panglici de ceaţă de pe crestele aurite. Se întindeau la nesfârşit, versant după versant, sfârşind pe coama măreaţă a unui vârf central încununat cu gheaţă sclipitoare. Soarele acestei lumi strălucea pe cerul adânc, de culoare turcoaz, dăruind cu o bogăţie copleşitoare pajiştile aurii, florile mărunte, smocurile unei plante argintii ca o dantelă de pudră risipită peste tot. Cei doi exploratori admirară extaziaţi muntele care se ridica deasupra lor, învăluit în tăcere.

Botanistul, sublocotenentul Dubauer, întoarse capul spre Cordelia zâmbindu-i larg şi se lăsă în genunchi lângă o tufă argintie. Ea merse până la cel mai apropiat povârniş să privească panorama de sub ei. Fâşiile de pădure se îndeseau în josul pantelor domoale. La cinci sute de metri dedesubt se întindeau pâlcuri de nori ca o mare albă până la orizont. Departe

către vest, fratele mai mic al muntelui lor abia dacă răzbătea prin caimacul norilor.

Cordelia tocmai îşi dorea să se fi aflat pe câmpiile de jos ca să poată vedea ce nu mai văzuse, apă curgând din cer, când se pomeni smulsă brutal din reverie.

— Acuma la ce dracului o mai fi dat foc Rosemont de pute în halul ăsta? murmură ea.

O coloană de fum negru unsuros se înălţa dincolo de următorul pinten al pantei muntoase, pentru ca mai sus să fie strâmbată, subţiată şi risipită de adierile înălţimilor. Cu certitudine părea să vină dinspre locul unde se afla tabăra lor de bază. O cercetă din priviri cu luare-aminte.

Un vaier îndepărtat, care se transforma în urlet, străpunse tăcerea. Naveta lor orbitală ţâşni din spatele crestei şi săgetă cu un bubuit cerul de deasupra lor, lăsând în urmă un siaj sclipitor de gaze ionizate.

— Ce mai decolare! strigă Dubauer, întorcându-şi brusc privirea spre înaltul cerului.

Cordelia tastă codul pe comunicatorul cu rază scurtă de la încheietura mâinii, îl ridică la gură şi spuse:

— Naismith către Baza Unu. Răspundeţi, vă rog.

Nu avu parte decât de un şuierat slab şi fără sens. Chemă din nou, de două ori, cu acelaşi rezultat.

— Încearcă-l pe-al tău, îi spuse sublocotenentului Dubauer, care se foia nerăbdător pe lângă ea.

Dar nici el nu avu mai mult noroc.

— Adună-ţi lucrurile, ne întoarcem în tabără, ordonă ea. Pas alergător.

Porniră într-un marş forţat chinuitor, cu respiraţia tăiată, către creasta de alături şi se afundară iar în pădure. Printre arborii lungi, subţiri şi bărboşi de la această altitudine erau mulţi căzuţi, încâlciţi. La urcare, păruseră a fi de o sălbăticie artistică; la coborâre, se transformau în obstacole ameninţătoare. Cordeliei i se desfăşurau în minte o duzină de posibile dezastre, unul mai straniu decât altul. Aşa se nasc din necunoscut dragoni la marginea hărţilor, reflectă ea, înăbuşindu-şi panica.

Se strecurară la vale prin ultima fâşie împădurită, la capătul căreia avură parte pentru prima dată de o vedere clară a poienii

uriaşe care fusese aleasă ca loc al taberei lor de bază. Cordeliei îi pică falca de şoc. Realitatea întrecea imaginaţia.

Se ridicau fuioare de fum din cinci movile negre de cenuşă zgrunţuroasă, care fuseseră cândva un cerc ordonat de corturi. Cicatricea unei arsuri înăbuşite marca pe iarbă locul unde staţionase naveta, de cealaltă parte a râpei, în dreptul taberei. Locul era plin de echipament fărâmiţat. Toate instalaţiile lor sanitare izolate bacteriologic se duseseră de-a dura în râpă; da, observă ea, până şi privata fusese incendiată.

— Dumnezeule mare, murmură sublocotenentul Dubauer, pornind într-acolo cu aerul unui somnambul.

Cordelia îl prinse de guler.

— Rămâi la pământ şi acoperă-mă, îi ordonă ea, apoi începu să înainteze cu precauţii în direcţia ruinelor tăcute.

Peste tot în jurul taberei iarba era tescuită şi răscolită. Mintea năucită a Cordeliei se lupta să găsească o justificare pentru imaginea măcelului. Indigeni încă nedepistaţi? Nu, ar fi fost necesar nici mai mult, nici mai puţin decât un arc de plasmă pentru ca ţesătura corturilor să poată fi topită. Extratereştrii cei îndelung-căutaţi, dar încă nedescoperiţi? Poate izbucnirea neaşteptată a vreunei boli ce nu fusese anticipată de programul lor automat de supraveghere microbiologică şi vaccinări lunare – să fi fost oare o încercare de sterilizare? Un atac din partea vreunui alt guvern planetar? Era puţin probabil ca atacatorii lor să fi venit prin aceeaşi gaură de vierme pe care o descoperiseră ei; cu toate astea, dintr-un volum de spaţiu cu diametrul de o lună-lumină din interiorul acestui sistem solar, ei încă nu cartografiaseră decât vreo zece la sută. Extratereştri?

Conştientiza cu tristeţe faptul că mintea ei descria cercuri complete, de parcă ar fi fost unul dintre animalele ţinute în captivitate de colegul său zoolog, care dădeau zor cu frenezie în roţile lor de antrenament. Cu un aer înverşunat, începu să împungă prin gunoaie în căutarea vreunui indiciu.

Îl descoperi în iarba înaltă de la jumătatea drumului către ravenă. Trupul în uniforma de camuflaj bufantă, maro-gălbuie, a departamentului de Observaţii Astronomice al Coloniei Beta se afla acolo, întins cât era de lung, cu braţele şi picioarele într-o parte, ca şi cum ar fi fost lovit în timp ce alerga să se

adăpostească în pădure. Aerul îi invadă pieptul odată cu durerea recunoaşterii. Cu gesturi blânde, îl întoarse cu faţa în sus.

Era conştiinciosul locotenent Rosemont. Ochii îi erau sticloşi, cu privirea fixă şi oarecum îngrijorată, ca şi cum încă i-ar mai fi fost oglindă pentru suflet. Îi închise ea pe amândoi.

Îi căută pe trup cauza morţii. Nu tu sânge, nu tu arsuri, nu tu oase rupte – degetele ei lungi îi pipăiră scalpul. Pielea de sub părul blond era plină de băşici, semnătura clară a unui disruptor neural. Asta trăda prezenţa extratereştrilor. Îi ţinu capul în poală câteva clipe, mângâindu-i neputincioasă trăsăturile familiare, ca o oarbă. Nu era vreme de jelit.

Se întoarse la cercul înnegrit de funingine, se lăsă în patru labe şi începu să scotocească prin mormane în căutarea echipamentului de comunicaţie. Atacatorii fuseseră meticuloşi în privinţa asta, stăteau mărturie bulgării contorsionaţi de plastic şi metal pe care îi găsea acolo. O mulţime de echipament valoros părea să fi dispărut cu desăvârşire.

Se auzi un foşnet în iarbă. Smuci în sus mâna cu paralizorul în poziţie de tragere şi încremeni. Figura încordată a sublocotenentului Dubauer se ivi din vegetaţia gălbuie.

— Eu sunt, nu trage, strigă el cu o voce sugrumată, deşi intenţia lui fusese să şoptească.

— Era cât pe-aci. De ce n-ai stat unde te-am pus? şuieră ea. Lasă, hai să m-ajuţi să caut un bloc de comunicaţii care să bată până la navă. Şi ţine-ţi capul la cutie, ar putea să se-ntoarcă în orice moment.

— Cine-ar putea? Cine-a făcut asta?

— Răspuns multiplu, la alegere – novo brazilienii, barrayaranii, cetagandanii, ar putea fi oricare. Reg Rosemont e mort. Disruptor neural.

Cordelia se târî până la movila care fusese cortul cu mostre şi îi examină cu luare aminte bulgării.

— Ia dă-mi ţăruşul ăla de-acolo, şopti ea.

Împunse cu el, de încercare, cocoaşa cea mai promiţătoare din morman. Corturile încetaseră să mai fumege, dar valuri de fierbinţeală continuau să se ridice din ele şi să-i izbească faţa, aidoma soarelui estival de-acasă, de departe. Ţesătura chinuită se fărâmiţa ca hârtia carbonizată. Agăţă cu ţăruşul un dulap pe

jumătate topit şi îl trase deoparte, la loc deschis. Sertarul de la fund nu se topise, dar era contorsionat în fel şi chip şi – descoperi ea când îşi răsuci poalele cămăşii în jurul mâinii şi trase – înţepenit zdravăn.

Alte câteva minute de căutare dădură la iveală nişte obiecte dubioase ce-ar fi putut fi un ciocan şi o daltă: o aşchie de metal plată şi o protuberanţă grea pe care o recunoscu plină de tristeţe a fi fost cândva un aparat de înregistrări meteorologice fragil şi foarte scump. Cu aceste unelte primitive şi cu ceva forţă brută furnizată de Dubauer, reuşiră să deschidă sertarul cu un zgomot ca un foc de pistol ce-i făcu pe amândoi să sară-n sus.

— Am umflat potul! spuse Dubauer.

— Hai să-l ducem acolo lângă râpă să-l verificăm, spuse Cordelia. Mă furnică pielea. Oricine ne-ar putea vedea din susul pantei.

Tot cu spinările încovoiate, trecură pe lângă leşul lui Rosemont, grăbiţi să ajungă la adăpost. Fugind prin dreptul lui, Dubauer se uită la el peste umăr, stingherit şi mânios.

— Cine-a făcut asta al naibii să fie de n-o să plătească.

Cordelia se mulţumi să clatine din cap.

Îngenunchează în vegetaţia cu aspect de ferigi de sub coroanele copacilor şi încercară echipamentul de comunicaţie. Maşinăria produse zgomot alb şi nişte amărâte de behăituri şi scâncete, se opri complet, apoi, lovită uşor şi scuturată, scuipă jumătatea audio a semnalului. Cordelia găsi frecvenţa corectă şi începu apelul la noroc.

— Comandantul Naismith către nava de supraveghere *Rene Magritte.* Răspundeţi, vă rog.

După o aşteptare agonizantă, răspunsul firav, întrerupt de pârâituri, se strecură nesigur până la ei.

— Aici locotenentul Stuben. Aţi păţit ceva, căpitane?

Cordelia îşi recăpătă respiraţia.

— Nimic deocamdată. Care e situaţia voastră? Ce s-a întâmplat?

Se auzi vocea doctorului Ullery, ofiţerul superior care îi urma lui Rosemont în echipa de prospecţiuni.

— O patrulă militară barrayarană a înconjurat tabăra şi a cerut predarea necondiţionată. Au spus că revendică teritoriul în

baza dreptului primului descoperitor. Pe urmă vreunui tembel de-al lor i-a tresărit degetul şi-a tras cu arcul de plasmă, şi după asta s-a dezlănţuit iadul. Reg i-a ţinut la distanţă cu paralizorul şi noi ceilalţi am reuşit să ajungem la navetă. Aici, pe orbită, e o navă barrayarană din clasa General şi ne tot jucăm de-a v-aţi ascunselea cu ea, dacă mă-nţelegeţi…

— Nu uita, emiţi necriptat, îi aminti Cordelia pe un ton tăios.

Doctorul Ullery şovăi, apoi continuă:

— Aşa-i. Ne cer în continuare să ne predăm. Ştiţi cumva dacă l-au capturat pe Reg?

— Dubauer e cu mine. Mai lipseşte cineva?

— Nimeni în afară de Reg.

— Reg e mort.

Peste înjurătura lui Stuben se suprapuse un pârâit de energie statică.

— Stu, comanda îţi aparţine, îl întrerupse Cordelia. Ascultă-mă bine. Nu trebuie, repet, nu trebuie să te încrezi în belicoşii ăştia agitaţi. Sub nicio formă să nu le predai nava. Am văzut rapoartele secrete despre crucişătoarele General. Sunteţi depăşiţi ca armament, blindaj şi număr de oameni, dar fugiţi cel puţin de două ori mai repede. Aşa că ieşi din raza lui şi rămâi la adăpost. Retrage-te până la Colonia Beta dacă e nevoie, dar nu-ţi asuma riscuri pe pielea oamenilor mei. Ai priceput?

— Nu putem să vă lăsăm acolo, căpitane!

— Nu poţi să lansezi o navetă de recuperare cât îi aveţi pe barrayarani în coastă. Iar dacă suntem luaţi prizonieri, avem mai multe şanse să ajungem acasă prin metode politice decât prin cine ştie ce misiune de salvare periculoasă şi nechibzuită, dar asta *numai* dacă reuşiţi să ajungeţi acasă ca să depuneţi petiţia, e limpede ce zic? Confirmă!

— Confirmat, răspunse el reticent. Dar, căpitane, cât credeţi că vă puteţi ţine departe de nenorociţii ăia demenţi? Până la urmă tot au să pună mâna pe voi, vă depistează ei cu lunetele.

— Cât de mult timp posibil. Cât despre voi – daţi-i drumul de-aici!

Îşi imaginase uneori cum ar funcţiona propria ei navă fără ea; niciodată fără Rosemont. Îşi spuse că trebuia să-l împiedice pe

Stuben să se joace de-a soldatul. Barrayaranii nu erau nişte amatori.

— Acolo sus sunt cincizeci şi şase de vieţi care depind de tine. Poţi să le numeri. Cincizeci şi şase sunt mai multe decât două. Nu uita asta, da? Naismith, terminat.

— Cordelia… Noroc. Stuben, terminat.

Cordelia îşi îndreptă spinarea şi rămase privind fix la micul aparat de comunicaţii.

— Pfui! Ciudată treabă.

Sublocotenentul Dubauer pufni.

— Puţin spus.

— Ba, exact spus. Nu ştiu dac-ai observat…

O mişcare în umbra împestriţată îi atrase privirea. Sări în picioare, iar mâna i se duse către paralizor. Înalt, cu profilul ca un tăiş de secure, soldatul barrayaran în uniformă de camuflaj cu pete verzi şi cenuşii se mişcă mai iute decât ea. Dubauer, încă şi mai rapid, o împinse îndărătul lui. Ea auzi pârâitul unui disruptor neural în timp ce se azvârlea cu spatele în ravenă, iar paralizorul şi aparatul de comunicaţii îi zburau din mâini. Pădure, sol, izvor şi cer, toate se roteau nebuneşte în jurul ei, apoi ţeasta i se izbi de ceva cu un trosnet oribil, năucitor şi se cufundă în beznă.

***

Pământul fertil al pădurii îi apăsa Cordeliei pieptul. Mirosul de ţărână jilavă îi gâdila nările. Inspiră profund, umplându-şi gura şi plămânii, şi duhoarea de putred îi frământă stomacul. Îşi întoarse faţa dinspre nămol. Durerea îi explodă în cap ca un mănunchi de raze.

Gemu nedesluşit. Spirale lucind întunecat îi obturau când şi când vederea. Îşi forţă ochii să se concentreze asupra celui mai apropiat obiect, aflat la vreo jumătate de metru în dreapta capului ei.

O pereche de bocanci negri grei, cufundaţi în noroi şi acoperiţi în partea de sus cu pantaloni de camuflaj, cu pete verzi şi cenuşii, încastra două picioare depărtate într-un pe-loc-repaus calm. Îşi înăbuşi un geamăt de epuizare. Cu multă grijă, îşi culcă din nou capul în mâlul negru şi se rostogoli cu prudenţă pe o parte ca să-l vadă mai bine pe ofiţerul barrayaran.

Paralizorul ei! Privi ţintă în micul orificiu al obiectului rectangular pe care o mână lată şi grea îl ţinea neclintit. Ochii ei căutară frenetic locul unde se afla disruptorul neural. Centura ofiţerului atârna îngreunată de echipament, dar tocul disruptorului, de la şoldul drept, era gol, ca şi tocul arcului de plasmă din partea stângă.

Era doar cu puţin mai înalt decât ea, dar îndesat şi vânjos. Un păr dezordonat, închis la culoare, cu tuşe de gri, ochi cenuşii, reci şi adânci – de fapt întreaga lui înfăţişare era în neorânduială după strictele standarde militare barrayarane.

Uniforma de teren îi era aproape la fel de boţită, înnoroită şi pătată de sevă ca a ei, iar pe obrazul drept avea pielea învineţită şi jupuită. S-ar zice că şi el a avut o zi de rahat, îi trecu prin mintea înceţoşată. Apoi vârtejurile de negru sclipitor crescură şi o acoperiră din nou.

Când i se limpezi privirea pentru a doua oară, bocancii dispăruseră – ba nu. Uite-l, şezând comod pe un buştean, încercă să-şi concentreze atenţia pe altceva în afară de maţele care i se răzvrăteau, dar maţele preluară controlul printr-o năvală chinuitoare.

Căpitanul inamic tresări când ea vomită, dar nu se ridică din locul unde şedea. Cordelia se târî câţiva metri până la râuşorul care curgea pe fundul ravenei şi îşi spălă gura şi faţa cu apa rece ca gheaţa. Simţindu-se oarecum mai bine, se ridică în şezut şi întrebă cu voce dogită:

— Ei?

Ofiţerul înclină din cap într-un gest vag de politeţe.

— Sunt căpitanul Aral Vorkosigan, comandantul crucişătorului imperial barrayaran *Generalul Vorkraft.* Identifică-te, te rog.

Avea o voce baritonală, iar în vorbire abia dacă i se simţea accentul.

— Comandant Cordelia Naismith. Departamentul de Observaţii Astronomice al Coloniei Beta. Suntem o echipă ştiinţifică, sublinie ea pe un ton acuzator. Necombatanţi.

— Am băgat de seamă, zise el sec. Ce s-a-ntâmplat cu echipa ta?

Ochii Cordeliei se îngustară.

— N-ai fost de faţă? Eu eram sus pe munte, împreună cu colegul botanist. Şi adăugă mai insistent: L-ai văzut cumva pe botanistul meu – pe sublocotenentul meu? M-a împins în râpă când am fost atacaţi…

I ridică privirea către locul de pe buza defileului de unde căzuse ea– cu cât timp în urmă?

Era un băiat şaten?

A simţi că-i stă inima în loc în aşteptarea răspunsului.

— Da.

— Acum nu mai ai ce-i face.

— Asta e crimă! N-avea la el decât un paralizor! îi strigă ca barrayaranului, cu ochii învăpăiaţi. De ce-au fost atacaţi oamenii mei?

El îşi lovi palma, încet şi gânditor, cu paralizorul ei.

— Expediţia ta, răspunse alegându-şi cu grijă cuvintele, urma să fie reţinută, preferabil în mod paşnic, din cauză că a violat un spaţiu barrayaran. A fost o altercaţie. Pe mine m-a nimerit în spinare o rază de paralizor. Când am ajuns la tabăra voastră, am găsit-o cum ai găsit-o şi tu.

— Bun.

Simţi în gură amăreală de fiere.

— Mă bucur că Reg l-a nimerit pe unul de-al vostru, înainte să-l omorî şi pe el.

— Dacă te referi la băiatul blond din poiană, nechibzuit, dar curajos, recunosc, acela n-ar fi fost în stare să nimerească nici zidul casei. Nu ştiu de ce voi, betanii, vă mai puneţi uniforme de soldaţi. Nu sunteţi mai bine antrenaţi decât copiii ieşiţi la picnic. Dacă gradele voastre indică orice altceva decât mărimea soldei, eu unul nu pot să-mi dau seama.

— Era geolog, nu asasin plătit, se răsti ea. Cât despre „copiii” mei, soldaţii tăi nici n-au fost în stare să-i captureze.

Sprâncenele lui se îmbinară. Cordelia tăcu dintr-odată. Ah, grozav, îşi spuse ea. Nici n-a apucat să-mi sucească mâna şi deja îi dau informaţii pe tavă.

— Nu, deocamdată, spuse Vorkosigan meditativ.

Arătă cu paralizorul în susul apei, către locul în care unitatea de comunicaţii zăcea despicată în albia pârâului. Din ruină se înălţa o bolboroseală măruntă de aburi.

— Ce ordine i-ai dat navei tale când te-au informat despre evadarea lor?

— Le-am spus să hotărască singuri, murmură ea vag, bâjbâind să-şi găsească inspiraţia prin ceaţa pulsatilă.

El pufni dispreţuitor.

— Un ordin prudent, numai bun de dat unui betan. Cel puţin te asiguri c-o să fie respectat.

Ei, lasă. E rândul meu.

— Hei, eu ştiu de ce m-au lăsat în urmă oamenii mei – ai tăi de ce te-au lăsat? Un ofiţer comandant, fie el şi barrayaran, nu-i suficient de important ca să nu uiţi pe unde l-ai pus?

Se aşeză ceva mai drept şi continuă:

— Dacă Reg nu era-n stare să nimerească nici zidul casei, pe tine cine te-a nimerit?

Asta l-a atins, îşi spuse ea, în timp ce paralizorul cu care gesticulase el până atunci absent se rotea ajungând din nou să ţintească spre ea. Însă barrayaranul spuse doar atât:

— Asta nu-i treaba ta. Mai ai vreo linie de comunicaţii?

O, nu – oare acest rigid comandant barrayaran avea de-a face cu o revoltă? Ei bine, să-l zăpăcim pe inamic!

— Nu. Soldaţii tăi au devastat totul.

— Nu contează, murmură Vorkosigan. Ştiu de unde să fac rost de altul. Ţi-ai revenit cât să poţi merge?

— Nu-mi dau seama.

Se opinti să se ridice, apoi îşi apăsă capul cu mâna ca să-şi stăpânească durerile care-l săgetau.

— E doar o izbitură, spuse Vorkosigan pe un ton lipsit de compasiune. Mersul o să-ţi facă bine.

— Cât de departe? icni ea.

— Vreo două sute de kilometri.

Cordelia căzu iar în genunchi.

— Călătorie plăcută.

— De unul singur, două zile. Presupun că ţie o să-ţi ia mai mult, că eşti geolog, sau ce-oi fi.

— Astrocartograf.

— Ridică-te, te rog.

Se întinse s-o ajute, punându-şi mâna sub cotul ei. Ciudat, dar nu părea prea dornic s-o atingă. Ea era înfrigurată şi ţeapănă;

simţea fierbinţeala palmei lui prin pânza groasă a mânecii. Vorkosigan o împinse hotărât în sus pe panta râpei.

— Nu glumeşti deloc, remarcă ea. Ce-ai de gând să faci cu un prizonier în marş forţat? Dacă-ţi trosnesc una în cap cu o piatră când dormi?

— Îmi asum riscul.

Ajunseră pe creastă. Cordelia se înfăşură în jurul unui copăcel, cu respiraţia tăiată. Observă cu invidie că Vorkosigan nici măcar nu gâfâia.

— Ei, să ştii că nu merg nicăieri până nu-mi îngrop ofiţerii.

— Asta-i risipă de timp şi energie, ripostă el, părând iritat.

— N-am de gând să-i las la cheremul hoitarilor, ca pe nişte animale moarte. Poate brutele tale barrayarane s-or pricepe mai bine la omorât, dar niciunul n-ar putea avea o moarte mai demnă de un soldat.

Se holbă la ea câteva clipe, cu o figură impenetrabilă, apoi ridică din umeri.

— Foarte bine.

Cordelia porni la drum pe marginea râpei.

— Credeam că-i aici, spuse ea, nelămurită. L-ai mişcat tu din loc?

— Nu. Dar n-avea cum să se târască prea mult, în situaţia lui.

— Ziceai că-i mort!

— Aşa-i. Numai că trupul încă-i mai mişca. Disruptorul i-o fi ratat cerebelul.

Cordelia urmări dâra de vegetaţie strivită peste o mică ridicătură de pământ, iar Vorkosigan o urmă în tăcere.

— Dubauer!

O rupse la fugă spre silueta în haine bej chircită printre ferigi. Când îngenunche alături, el se răsuci şi se întinse rigid, apoi trupul începu să i se scuture în valuri lente, în timp ce gura i se lăţea într-un rânjet bizar. I-o fi frig? se întrebă ea năucită; apoi înţelese ce avea în faţa ochilor. Îşi scoase batista din buzunar, o împături şi i-o vârî cu forţa între dinţi. Omul avea deja gura însângerată după o convulsie anterioară. După vreo trei minute, oftă şi deveni moale.

Cordelia oftă cu zgomot, îngrijorată, şi îl cercetă cu o privire nerăbdătoare. El deschise ochii şi păru să-şi concentreze

privirea pe figura ei. Încercă fără folos s-o apuce de braţ şi scoase nişte sunete, numai gemete şi vocale coagulate. Ea se strădui să-i domolească agitaţia animalică mângâindu-i mâna cu blândeţe şi ştergându-i firele de salivă însângerată ce-i curgeau din gură; el se linişti.

Ea se întoarse către Vorkosigan, lacrimi de furie şi durere înceţoşându-i privirea.

— N-a murit! Mincinosule! E doar rănit. Are nevoie de îngrijiri medicale.

— Nu eşti realistă, comandant Naismith. Nimeni nu se reface de pe urma rănilor de disruptor.

— Şi ce? De-afară n-ai cum să ştii cât de mult l-a afectat arma ta nenorocită. Încă mai e în stare să vadă şi să audă şi să simtă… nu poţi să-l retrogradezi la statutul de cadavru cum ai tu chef!

Faţa lui părea o mască.

— Dacă doreşti, spuse el cu luare-aminte, pot să-l scutesc de suferinţă. Cuţitul meu militar e foarte ascuţit. Mânuit rapid, îi taie beregata aproape fără nicio durere. Sau, dacă simţi că e de datoria ta în calitate de comandant al lui, ţi-l împrumut să-l foloseşti tu.

— Asta ai face şi pentru unul dintre ai tăi?

— Cu siguranţă. Şi ei ar face la fel pentru mine. Nimeni nu şi-ar dori să trăiască în halul ăsta.

Ea se ridică în picioare şi se uită lung la el.

— Cred că a fi barrayaran seamănă cu traiul printre canibali.

O tăcere îndelungată se lăsă între ei. Dubauer o întrerupse cu un geamăt. Vorkosigan se foi agitat.

— Atunci, ce propui să facem cu el?

Ea îşi frecă tâmplele cu un aer obosit, scormonind după o idee ispititoare care ar fi putut răzbate dincolo de acel chip lipsit de expresie. Stomacul i se unduia, îşi simţea limba lânoasă, îi tremurau picioarele de epuizare, din cauza glicemiei scăzute şi ca reacţie la durere.

— Până la urmă, încotro ai de gând să mergi? întrebă în cele din urmă.

— Există un depozit de provizii într-un loc pe care-l cunosc. Ascuns. Conţine echipament de comunicaţie, arme, hrană. Dacă

aş intra în posesia lui, aş putea să… ăă… corectez problemele de sub comanda mea.

— Are şi provizii medicale?

— Da, recunoscu el cam fără voie.

— În regulă.

Încercarea moarte n-are.

— O să cooperez cu tine… pe cuvântul meu de onoare, ca prizonier… o să te susţin pe cât pot fără să-mi pun nava în pericol real… dacă pot să-l iau cu noi şi pe sublocotenentul Dubauer.

— E imposibil. Nici măcar nu poate să meargă.

— Ba cred că poate, dacă e ajutat.

Se holbă la ea cu o expresie confuză şi iritată.

— Şi dacă refuz?

— Atunci, n-ai decât să ne laşi aici pe amândoi sau să ne omori pe amândoi.

Îşi luă privirea de la cuţitul lui, îşi înălţă bărbia şi aşteptă.

— Eu nu omor prizonieri.

Pluralul acela o făcu să se simtă uşurată. Era evident că Dubauer fusese din nou promovat la statutul de fiinţă umană în mintea ciudatului personaj care o capturase. Îngenunche şi încercă să-l ajute pe Dubauer să se ridice, rugându-se în gând ca acest Vorkosigan să nu ia hotărârea de-a pune capăt disputei paralizând-o pe ea şi omorându-l de-a binelea pe botanist.

— Foarte bine, capitulă el, aruncându-i o privire intensă, neobişnuită. Ia-l cu tine. Dar trebuie să ne deplasăm rapid.

Cordelia reuşi să-l ridice pe sublocotenent în picioare. Cu braţul lui apăsând-o greoi pe umăr, porni să-i călăuzească mersul târşâit. Părea că aude, dar că nu descifrează înţelesul zgomotelor şi al vorbelor.

— După cum vezi, îl apără ea cu disperare, e capabil să meargă. Are nevoie doar de puţin ajutor.

***

Ajunseră la marginea luminişului la vremea când ultimele raze de lumină vesperală, orizontale, îl vârstau cu umbre negre şi lungi, făcându-l să semene cu o piele de tigru. Vorkosigan se opri.

— Dacă aş fi de unul singur, spuse el, aş face drumul până la ascunzătoare doar cu raţiile de urgenţă pe care le am la brâu. Cu voi doi, va trebui să riscăm o incursiune în tabăra voastră ca să mai facem rost de ceva hrană. Poţi să ţi-l îngropi pe celălalt ofiţer cât mă uit eu pe-aici.

Cordelia dădu din cap aprobator.

— Caută şi ceva pentru săpat. Trebuie să mă ocup mai întâi de Dubauer.

El făcu semn cu mâna că a înţeles şi porni către cercul devastat. Cordelia reuşi să dezgroape din rămăşiţele cortului femeilor doi saci de dormit pe jumătate arşi, dar nu găsi nici urmă de haine, medicamente, săpun sau măcar o găleată în care să transporte şi să încălzească apă. Îl convinse într-un târziu pe sublocotenent să se aplece peste izvor şi îl spălă acolo, îi curăţă cât de cât rănile şi pantalonii cu apă rece, îl zvântă cu unul dintre sacii de dormit, îl îmbrăcă iar cu maioul şi cu bluzonul de camuflaj, apoi înfăşură în jurul lui celălalt sac de dormit ca pe un sarong. Deşi tremura şi gemea, Dubauer nu se împotrivi tratamentului ei improvizat.

Între timp, Vorkosigan găsise două lăzi cu raţii; le arseseră etichetele, dar altminteri nu fuseseră aproape deloc vătămate. Cordelia rupse capătul unei punguţe argintii, adăugă în ea apă de izvor şi descoperi că înăuntru era terci de ovăz îmbogăţit cu soia.

— Ce noroc, comentă ea. Asta sigur o să poată mânca. Ce-i în lada cealaltă?

Vorkosigan făcea şi el experimente pe cont propriu. Adăugă apă în altă punguţă, o strânse în pumn să se amestece şi adulmecă rezultatul.

— Nu prea ştiu ce-i asta, spuse el, dându-i punguţa. Miroase cam ciudat. Se poate să se fi stricat?

Era o pastă albă cu o aromă înţepătoare.

— E-n regulă, îl linişti Cordelia. E sos pentru salată din brânză cu mucegai artificială.

Se aşeză comod şi contemplă meniul.

— Măcar e bogat în calorii, se încurajă singură. O să avem nevoie de calorii. Presupun că n-ai vreo lingură la centura aia a ta, nu?

Vorkosigan îşi desprinse un obiect de la centură şi i-l înmână fără să comenteze. Se dovedi a fi un grup de câteva mici unelte folositoare pliate într-un mâner, printre care şi o lingură.

— Mersi, spuse Cordelia, iraţional de mulţumită, de parcă dorinţa ei mormăită cu jumătate de gură ar fi fost îndeplinită printr-un truc de magician.

Vorkosigan ridică din umeri şi plecă să-şi vadă de căutările lui în întunericul care se îndesea, iar ea se apucă să-l hrănească pe Dubauer, care părea de-a dreptul hămesit, dar era incapabil să se descurce de unul singur.

Vorkosigan se întoarse la izvor.

— Am găsit asta.

Îi întinse o mică sapă de geolog, de vreun metru lungime, care folosea la recoltarea mostrelor de sol.

— Nu-i prea grozavă pentru scopul tău, dar altceva mai bun încă n-am găsit.

— A fost a lui Reg, spuse Cordelia, luând-o din mâna lui. Mă descurc eu cu ea.

Conduse pe Dubauer până în preajma locului unde urma să se apuce de treabă şi-l aşeză acolo. Se întrebă dacă nişte ferigi din pădure nu i-ar fi fost bune pe post de aşternut izolator şi hotărî să culeagă câteva mai târziu. Marcă dimensiunile unui mormânt în apropiere de locul unde căzuse Rosemont şi începu să ciopârţească cu sapa covorul gros de ierburi. Brazdele erau dure, sârmoase şi rezistente, aşa că se pomeni curând că abia mai răsuflă.

Vorkosigan apăru din noapte.

— Am găsit nişte surse de lumină rece.

Trosni_un tub de mărimea unui creion şi îl aşeză pe jos lângă mormânt, de unde începu să răspândească o strălucire albastru-verzuie sinistră, dar puternică. O privi cu un ochi critic cum muncea.

Ea înfigea sapa în țărână ca pe pumnal, plină de ostilitate faţă de privirea lui scrutătoare. Dispari de-aici, îşi spuse, şi lasă-mă să-mi îngrop în pace prietenul. Se fâstâci când îi trecu prin minte un gând nou – poate n-are să mă lase să termin… m-am întins prea mult… Porni să sape mai cu sârg.

— În ritmul ăsta, tot aici o să fim şi săptămâna viitoare.

Dacă se mişca suficient de repede, se întrebă iritată, oare izbutea să-l pocnească în cap cu lopata? Doar o dată…

— Du-te şi aşază-te lângă botanistul tău, spuse el, stând cu mâna întinsă.

Ea înţelese în sfârşit că se oferea să ajute la săpat.

— Ah… — şi dădu drumul uneltei.

Vorkosigan îşi scoase cuţitul militar şi tăie cu el prin încrengătura rădăcinilor de iarbă, apoi începu să sape, mult mai eficient decât ea.

— Ce fel de necrofagi aţi găsit prin zonă? întrebă el între două împunsături. Cât de adânc trebuie să fie?

— Nu ştiu ce să zic, răspunse ea. Am coborât abia de trei zile. Insă e un ecosistem destul de complex şi pare să existe viaţă în toate nişele imaginabile.

— Hm.

— Locotenentul Stuben, zoologul-şef, a descoperit două hexapode ierbivore ucise şi în bună parte consumate. A surprins o imagine fugară cu ceva ce i s-a părut a fi un crab păros lângă unul dintre leşuri.

— Cât de mari erau? întrebă Vorkosigan plin de curiozitate.

— N-a zis. Am văzut fotografii cu crabi de pe Pământ şi nu mi-au părut foarte mari – poate cât mâna ta să fi fost.

— De-un metru ar fi de-ajuns.

Şi îşi văzu mai departe de săpat, muşcând scurt şi viguros din ţărână cu lopata aceea nepotrivită. Lumina rece i se proiecta pe faţă de jos, făcând să-i urce pe chip umbra fălcilor puternice, a nasului larg şi drept şi a sprâncenelor groase. Avea o cicatrice în formă de L, veche şi ştearsă, pe partea stângă a bărbiei. Îi amintea Cordeliei de un rege al gnomilor dintr-o saga nordică, săpând într-un adânc fără capăt.

— E un par acolo, lângă corturi, se oferi ea să-i fie de ajutor. Aş putea fixa lumina aia sus ca să-ţi lumineze unde lucrezi.

— Mi-ar fi de folos.

Cordelia se întoarse la corturi, ieşind din cercul luminii reci, şi găsi parul acolo unde îl aruncase în dimineaţa aceea, întorcându-se la mormânt, legă tubul luminos de par cu câteva tulpini de iarbă solide şi înfipse parul vertical în pământ, lărgind

cercul de lumină. Îşi aminti că plănuise să adune ferigi pentru Dubauer şi se întoarse să pornească spre pădure, dar se opri.

— Ai auzit? îl întrebă pe Vorkosigan.

— Ce?

Până şi el începea să răsufle din greu. Se opri din săpat, în groapa ce-i ajungea la genunchi, şi ascultă împreună cu ea.

— Zgomot de mişcări grăbite, dinspre pădure.

El mai aşteptă un minut, apoi clătină din cap şi-şi văzu de muncă.

— Câte tuburi fluorescente avem?

— Şase.

Tare puţine. Cordeliei nu i-ar fi plăcut deloc să le risipească folosind câte două deodată. Tocmai se pregătea să-l întrebe dacă nu l-ar deranja să sape o vreme pe întuneric, când auzi iar zgomotul de mai înainte, de data asta mai clar.

— E ceva acolo.

— Asta ştim, spuse Vorkosigan. Întrebarea e…

Trei fiinţe se năpustiră concomitent în cercul de lumină. Cordelia desluşi fugar forme trupeşti iuţi şi joase, categoric prea multe picioare negre şi păroase, patru ochi ca nişte mărgele negre plasaţi pe feţe lipsite de gât şi nişte ciocuri galbene, cu margini ascuţite ca lamele, din care ieşeau cloncăneli şi şuierături. Erau de mărimea unor porci.

Vorkosigan reacţionă instantaneu, izbind-o pe cea mai apropiată cu tăişul sapei drept în figură. O a doua se repezi peste trupul lui Rosemont, muşcă adânc dintr-o mânecă şi din carnea braţului şi încercă să-l tragă departe de lumină. Cordelia apucă parul şi izbi cu toată puterea, nimerind între ochi creatura, al cărei cioc înşfăcă şi smulse capătul bastonului de aluminiu. Apoi şuieră şi se retrase din faţa ei.

Între timp, Vorkosigan îşi scosese cuţitul de luptă şi o ataca în forţă pe a treia, răcnind, înjunghiind şi izbind cu bocancii lui grei. Picături de sânge se risipiră când ghearele ei îi brăzdară piciorul, dar o lovitură zdravănă de cuţit trimise creatura, ţipând strident şi şuierând, la adăpostul pădurii de unde ieşise, împreună cu restul haitei. Folosi momentul de respiro ca să scoată la lumină paralizorul Cordeliei din străfundurile tecii pentru disruptor; judecând după înjurăturile pe care le scotea barrayaranul în

surdină, paralizorul alunecase şi se blocase la fundul tocului prea mare pentru el. Îl scoase în sfârşit şi rămase scrutând întunericul.

— Crabi păroşi, ai? rosti Cordelia printre gâfâituri. Stuben, să vezi ce-o să-ţi rup eu gâtul.

Vocea i se piţigăie; îşi încleştă dinţii.

Vorkosigan şterse pe iarbă sângele întunecat de pe lama cuţitului şi îl puse la loc în teacă.

— Cred că mormântul ăsta al tău ar trebui să aibă doi metri, nu mai puţin, spuse el serios. Poate ceva mai mult.

Cordelia aprobă cu un oftat şi înfipse la loc parul, acum ceva mai scurt.

— Ce-ţi face piciorul?

— Mă ocup eu de el. Tu vezi mai bine de sublocotenentul tău.

Dubauer, care moţăia, fusese deşteptat de gălăgie şi se chinuia din nou să se târască la adăpost. Cordelia încercă să-l potolească, apoi se pomeni că trebuie să facă faţă unei noi crize convulsive, după care, spre uşurarea ei, Dubauer adormi.

În tot acest timp, Vorkosigan îşi îngrijise zgârietura folosindu-se de mica trusă medicală de urgenţă pe care o purta la cingătoare şi se întorsese la săpat, într-un ritm doar cu puţin mai lent decât până atunci. Când ajunse la nivelul umerilor, o convinse pe Cordelia să golească lada pentru mostre botanice şi s-o folosească pe post de găleată improvizată pentru a scoate pământul din mormânt. Era aproape miezul nopţii când strigă de pe fundul întunecat al gropii „Cam asta-i ultima” şi se căţără afară.

— Toată treaba asta se făcea în cinci secunde cu un arc de plasmă, adăugă el gâfâind, încercând să-şi recapete suflul.

Era murdar şi asudat în aerul rece al nopţii. Spirale de ceaţă urcau din râpă şi din apa izvorului.

Traseră împreună leşul lui Rosemont până pe buza mormântului. Acolo Vorkosigan ezită.

— Nu vrei hainele lui să i le dai sublocotenentului?

Era o propunere a cărei valoare practică nu putea fi negată. Cordelia avea oroare să-l coboare pe Rosemont în mormânt în pielea goală, fără urmă de demnitate, dar în acelaşi timp îşi dorea să se fi gândit la asta mai devreme, când lui Dubauer îi

fusese atât de frig. Trase în sus uniforma de pe membrele înţepenite, cu senzaţia macabră că dezbrăca o păpuşă gigantică, şi apoi îl rostogoliră în mormânt. Ateriză pe spate cu o bufnitură înfundată.

— O clipă, spuse ea.

Scoase batista din buzunarul uniformei lui Rosemont şi sări în groapă, alunecând pe leş. Îi întinse batista pe faţă. Era un gest mărunt, care sfida realitatea, dar o făcu să se simtă mai bine. Vorkosigan o apucă de mână şi o trase afară.

— În regulă.

Întoarseră cu lopata şi împinseră ţărâna înapoi în groapă, mult mai repede decât fusese excavată, apoi o bătătoriră cu tălpile cât putură de bine.

— Vrei să îndeplineşti vreun ceremonial? întrebă Vorkosigan.

Cordelia clătină din cap, simţind că nu era în stare să recite serviciul funerar, evaziv şi oficial. Dar îngenunche lângă mormânt şi rămase aşa câteva minute, rostind în gând pentru cel mort o rugăciune mai serioasă şi mai puţin categorică. Păru să plutească în sus şi să dispară în gol, fără ecou, ca un fulg.

Vorkosigan o aşteptă răbdător până se ridică în picioare.

— E cam târziu, spuse el, şi tocmai am văzut trei motive numai bune ca să nu ne împleticim prin beznă. Mai bine ne odihnim aici până în zori. Fac eu primul de pază. Tot mai vrei să-mi spargi capul cu o piatră?

— Deocamdată, nu, răspunse ea cu sinceritate.

— Foarte bine. Te trezesc eu mai încolo.

Vorkosigan îşi începu schimbul cu o patrulare pe marginea luminişului, luând cu el sursa de lumină rece. Prin beznă se vedea pâlpâind în depărtare ca un licurici captiv. Cordelia se întinse pe spate lângă Dubauer. Stelele licăreau slab prin negurile tot mai dense. Oare vreuna dintre ele era deja nava ei, sau poate a lui Vorkosigan? Puţin probabil, la distanţa la care, fără îndoială, ajunseseră în acel moment.

Se simţea golită. Energie, voinţă, dorinţă, toate îi alunecau printre degete ca un lichid strălucitor, absorbit de nisipuri fără sfârşit. Aruncă o privire alături, la Dubauer, şi îşi smulse mintea din vârtejul lesnicios al disperării. Tot comandant am rămas, îşi spuse cu asprime; am comanda. Încă mai eşti la ordinele mele,

sublocotenentule, chiar dacă în momentul ăsta nici ţie însuţi nu poţi să-ţi ordoni…

Gândul acela părea un fir călăuzitor către o mare revelaţie, dar i se topi în minte, iar ea adormi.

Capitolul doi

Îşi împărţiră în raniţe improvizate prada sărăcăcioasă adunată din tabără şi porniră să coboare panta muntelui, în ceaţa cenuşie a dimineţii. Cordelia îl conducea pe Dubauer ţinându-l de mână şi ajutându-l când se împiedica. Nu-i era ei clar cât de bine o recunoscuse, dar se agăţa de ea şi îl evita pe Vorkosigan.

Pădurea se îndesea în jur şi copacii deveneau tot mai înalţi pe măsură ce coborau. Vorkosigan îşi petrecu o vreme hăcuind vegetaţia de sub copaci cu cuţitul, până când ajunseră la albia râului. Stropi de lumină solară începură să se strecoare prin umbrarul pădurii, oprindu-se pe moviliţe catifelate de muşchi verde-aprins, pe pâraie de apă sclipitoare şi pe pietrele din albie, ca un strat de monede din bronz.

Simetria radială era foarte răspândită printre măruntele creaturi care ocupau nişele ecologice arondate pe Pământ insectelor. Unele specii aeriene, precum meduzele umplute cu gaz, pluteau în nori irizaţi deasupra cursului de apă, ca nişte roiuri delicate de clăbuci de săpun, spre încântarea Cordeliei. Păreau să aibă şi un efect de îmblânzire asupra lui Vorkosigan, care ceru o pauză după ceea ce ei îi păruse a fi un ritm ucigător.

Băură din cursul de apă şi şezură o vreme uitându-se cum pluteau prin aer vapori de apă sub formă de mici săgeţi radiale şi puf suflate dinspre o cascadă aflată nu departe. Vorkosigan închise ochii şi se sprijini de un copac.

Epuizarea începea să-şi arate colţii şi în cazul său, îşi dădu seama Cordelia. Ieşind temporar de sub supravegherea lui, îl studie la rândul ei plină de curiozitate. Se purtase tot timpul cu profesionalismul militarului abrupt, dar demn. Şi totuşi, pe ea o sâcâia o alarmă subliminală, senzaţia stăruitoare a ceva important ce fusese dat uitării. Deodată îi răsări din amintire, ca o minge ţinută sub apă şi care, dându-i-se drumul, sare afară descriind un arc în văzduh.

— Ştiu cine eşti. Vorkosigan, Măcelarul de pe Komarr.

Îşi dori imediat să nu fi spus nimic, fiindcă el deschise ochii şi o fixă cu privirea, în vreme ce chipul îi oglindea o gamă stranie de expresii.

— Ce ştii tu despre Komarr?

Tonul lui păru să adauge: O *betană ignorantă ca tine.*

— Doar ce ştie toată lumea. Era un bulgăre de piatră fără valoare pe care oamenii tăi l-au anexat prin forţă armată ca să preia comanda asupra grupurilor de găuri de vierme din zona lui. Senatul conducător s-a predat condiţionat şi imediat după aceea a fost măcelărit. Tu ai comandat expediţia aceea, sau…

Cu siguranţă că acel Vorkosigan de pe Komarr fusese amiral.

— Tu erai ăla? Parcă ziceai că nu omori prizonieri.

— Eu eram.

— De-aia te-au retrogradat? întrebă ea, surprinsă; îşi imaginase că acel soi de comportament era standardul pentru barrayarani.

— Nu din cauza aia. Pentru ce-a urmat.

Nu părea dornic să continue, dar totuşi continuă, luând-o iar prin surprindere.

— Urmarea a fost tăinuită şi mai eficient. Îmi dădusem cuvântul – cuvântul *meu,* cuvântul lui Vorkosigan – că aveau să fie cruţaţi. Ofiţerul politic care era superiorul meu mi-a contramandat ordinul şi i-a trimis la moarte fără ştirea mea. Pentru asta l-am executat.

— Dumnezeule mare!

— I-am rupt gâtul cu mâinile mele, pe puntea navei mele. Era o chestiune personală, îţi dai seama, îmi fusese atinsă onoarea. Nu puteam să dau ordinul ăsta unui pluton de execuţie – toţi se temeau de Ministerul Educaţiei Politice.

Acesta, îşi aminti Cordelia, era eufemismul oficial pentru poliţia secretă, în cadrul căreia ofiţerii politici reprezentau aripa militară.

— Şi tu nu te temi?

— Ei se tem de mine, răspunse el, cu un zâmbet acru. Sunt ca hoitarii de azi-noapte, fug dacă-i ataci curajos. Dar nu trebuie să le-ntorci spatele.

— Mă mir că nu te-au spânzurat până acum.

— A fost mare scandal în spatele uşilor închise, recunoscu el pe un ton evocator, pipăindu-şi petliţele. Dar un Vorkosigan nu poate fi făcut să dispară în noapte, nu încă. E adevărat că mi-am făcut duşmani puternici.

— Sunt convinsă.

Povestea aceasta îndrăzneaţă, spusă fără înflorituri sau justificări, îi suna în ureche ca fiind adevărată, cu toate că n-avea niciun motiv logic pentru care să aibă încredere în el.

— S-a-ntâmplat cumva… ăă… să-i întorci spatele ieri vreunuia dintre duşmanii ăştia?

El îi aruncă o privire scrutătoare.

— E posibil, răspunse cu glas tărăgănat. Sunt totuşi unele probleme cu teoria asta.

— Cum ar fi?

— Sunt încă în viaţă. N-aş fi crezut că vor risca să înceapă treaba fără s-o mai termine. Fără-ndoială, îi va ispiti ocazia de-a da vina pe voi, betanii, pentru moartea mea.

— Hait! Şi mai ziceam că eu am probleme de conducere tot încercând să fac să lucreze împreună, câteva luni la rând, o grămadă de primadone intelectuale de pe Beta. Doamne, apără-mă de politică.

Vorkosigan zâmbi vag.

— Din câte-am auzit eu despre betani, nici asta nu-i o sarcină uşoară. Nu cred că mi-ar conveni să fac schimb de posturi cu tine. M-ar enerva să-mi fie pus în discuţie fiecare ordin.

— Nu discută *fiecare* ordin, spuse ea şi zâmbi cu gura până la urechi, căci remarca lui îi scosese la suprafaţă o amintire anume. Cu timpul înveţi cum să-i îndupleci.

— Unde crezi că se află nava ta acum?

Circumspecţia căzu ca o ghilotină peste dispoziţia ei amuzată.

— Presupun că asta depinde de locul unde se află nava ta.

Vorkosigan dădu din umeri şi se ridică în picioare, smucind de raniţă ca să şi-o prindă mai bine de umeri.

— Atunci, poate-ar trebui să aflăm, nu să pierdem timpul.

Îi întinse mâna şi o ajută să se ridice; masca de soldat îi luase din nou în stăpânire trăsăturile feţei.

Dură o zi întreagă, nesfârşită, până coborâră panta muntelui impunător şi ajunseră la câmpiile cu ţărână roşie. Privite mai de

aproape, aveau un relief încâlcit de tăieturi şi canale pe care le săpaseră apele tulburi provenite de la ploile recente şi de aflorimente de roci sedimentare. Surprinseră imagini fugare ale unor grupuri de ierbivore hexapode. Cordelia deduse din precautul lor comportament de turmă că prădătorii lor trebuie să fi pândit prin preajmă.

Vorkosigan ar fi vrut să-şi continue drumul, însă pe Dubauer îl cuprinsese o criză convulsivă lungă şi gravă, în urma căreia rămase apatic şi somnoros. Cordelia insistă până în pânzele albe să se oprească în noaptea aceea. Îşi făcură tabăra – dacă se poate numi astfel faptul de a te opri din mers şi a te aşeza pe jos – într-un spaţiu liber dintre copaci, la vreo trei sute de metri deasupra câmpiilor. Împărțiră o cină simplă din terci de ovăz şi sos din brânză cu mucegai, într-o tăcere deprimată. Pe când ultimele culori ale unui apus ţipător se scurgeau de pe cer, Vorkosigan mai trosni un tub luminos şi se aşeză pe un bolovan mare şi plat. Cordelia se întinse pe jos şi îl privi pe barrayaran cum făcea de pază, până ce somnul îi uşură durerile de picioare şi de cap.

El o trezi după miezul nopţii. Când se ridică ţeapănă să-şi ia schimbul în primire, parcă toţi muşchii îi ţipau şi-i scârţâiau. De data asta Vorkosigan îi înmână paralizorul.

— N-am văzut nimic prin preajmă, comentă el, dar e ceva pe undeva care face din când în când un zgomot al dracului.

Părea o explicaţie potrivită pentru gestul lui de încredere.

Cordelia verifică starea lui Dubauer, pe urmă îşi luă locul pe bolovan, lăsându-se pe spate şi rămânând cu privirea aţintită la forma proeminentă şi întunecată a muntelui. Undeva acolo sus, Rosemont zăcea în mormântul lui adânc, la adăpost de ciocurile şi burţile mâncătorilor de stârvuri, dar totuşi condamnat la descompunere lentă. Se forţă să-şi adune gândurile rătăcite în noapte şi să se concentreze asupra lui Vorkosigan, care stătea întins, aproape invizibil în uniforma lui de camuflaj, la marginea cercului de lumină albastru-verzuie.

O enigmă în miezul altei enigme, asta era el. În mod evident, făcea parte din aristocraţia războinică barrayarană de şcoală veche, aflată în conflict cu noii birocraţi. Militariştii ambelor tabere întreţineau o alianţă ipocrită, incomodă, care controla

deopotrivă politica guvernamentală şi forţele armate, dar în adâncul sufletului rămâneau inamici prin natura lor. Împăratul egaliza în mod subtil delicata balanţă a puterii dintre ei, dar nu încăpea îndoială că, după moartea vicleanului bătrân, planeta Barrayar era destinată unei perioade de canibalism politic, dacă nu de-a dreptul unui război civil, în caz că succesorul lui nu se dovedea mai puternic decât se preconiza în acel moment. Cordelia şi-ar fi dorit să cunoască mai multe despre încrengătura relaţiilor de sânge şi putere de pe Barrayar. Ştia numele familiei imperiale, Vorbarra, deoarece era asociat cu numele planetei, dar mai departe de atât avea doar cunoştinţe vagi.

Pipăia absentă micul paralizor şi se tortura singură: acum cine era captivul şi cine păzitorul? Dar i-ar fi aproape imposibil să-l îngrijească pe Dubauer de una singură în sălbăticia asta. Avea nevoie de provizii pentru el şi, de vreme ce Vorkosigan avusese grijă să nu-i spună locul exact unde se afla ascunzătoarea lui, avea nevoie de el ca s-o ducă acolo. În afară de asta, îşi dăduse cuvântul de onoare. Faptul că Vorkosigan acceptase automat drept legământ simplul ei cuvânt de onoare arunca lumină asupra unei laturi ciudate a caracterului său; era evident că avea şi el acelaşi mod de gândire.

În sfârşit, orizontul estic începu să devină cenuşiu, apoi roz-portocaliu, verde şi auriu, repetând în culori pastelate apusul spectaculos din seara precedentă. Vorkosigan se foi, se ridică în capul oaselor şi apoi o ajută pe Cordelia să-l ducă pe Dubauer la pârâu ca să-l spele. Mâncară din nou terci de ovăz şi sos de brânză cu mucegai. De data asta Vorkosigan încercă să le amestece, pentru variaţie. Din acelaşi motiv, Cordelia încercă să alterneze îmbucăturile. Niciunul dintre ei nu comentă cu voce tare meniul.

***

Vorkosigan deschidea drumul, către nord, peste câmpia nisipoasă de culoare cărămizie. Ar fi fost aproape un deşert de s-ar fi aflat în plin sezon secetos. Acum avea ornamente strălucitoare, vegetaţie de un verde proaspăt cu galben şi zeci de varietăţi de flori sălbatice mărunţele. Dubauer nu părea să le bage în seamă, observă Cordelia cu tristeţe.

După vreo trei ore de mers în ritm vioi ajunseră la primul obstacol din acea zi, o vale stâncoasă, cu pereţi abrupţi, străbătută de un râu iute, cu unda de culoarea cafelei cu lapte. Merseră pe creasta povârnişului, căutând un vad.

— Stânca aia de jos de-acolo s-a mişcat, observă brusc Cordelia.

Vorkosigan îşi scoase luneta de la centură şi cercetă obiectul.

— Ai dreptate.

Vreo şase umflături de culoarea cafelei cu lapte, arătând exact ca nişte pietre pe un pat de nisip din albia puţin adâncă, se dovediră a fi hexapode cu membre scurte şi groase, care se încălzeau în soarele dimineţii.

— Par să fie un fel de amfibieni. Mă întreb dacă or fi carnivori, spuse Vorkosigan.

— Mi-aş fi dorit să nu-mi întrerupi aşa curând cercetarea de teren, se plânse Cordelia. Aş fi găsit răspuns la toate întrebările astea. Uite şi alte bule de-astea de săpun… frăţioare, n-aş fi crezut că pot să crească atât de mari şi tot să mai poată zbura.

Un stol de aproximativ o duzină de forme radiale, transparente ca paharele de vin şi aproape de un cot în diametru, se apropiară plutind pe deasupra râului ca un şir de baloane pierdute. Câteva dintre ele lunecară în direcţia hexapodelor şi aterizară lin pe spinările lor, turtindu-li-se pe grebene ca nişte berete ciudate. Cordelia ceru luneta să le vadă mai bine.

— Ce zici, s-ar putea să fie ca păsările alea de pe Pământ care pigulesc vitele de paraziţi? Ah. Nu, cred că nu.

Hexapodele se săltară cu şuierături şi fluierături, cocârjându-se în bucle groase, şi alunecară în apa râului. Făpturile radiale, acum colorate precum paharele pline cu vin de Burgundia, se umflară şi se retraseră în văzduh.

— Baloane-vampiri? întrebă Vorkosigan.

— Aşa s-ar părea.

— Ce creaturi îngrozitoare.

Pe Cordelia aproape o pufni râsul când îi văzu expresia revoltată de pe chip.

— În calitate de carnivor, nu prea poţi să le condamni.

— Să le condamn, nu; să le evit, da.

— La asta îţi ţin isonul.
Merseră mai departe în amonte, trecând pe lângă o cascadă de un cafeniu opac, care bolborosea înspumată. După vreun kilometru şi jumătate ajunseră la punctul în care râul se întâlnea cu doi afluenţi şi se chinuiră să traverseze apele prin locul cel mai puţin adânc pe care îl putură depista. În timp ce traversau al doilea braţ, o piatră se răsuci sub talpa lui Dubauer şi-l făcu să-şi piardă echilibrul, căzând cu un ţipăt nearticulat.
Cordelia, care îl ţinea de braţ, strânse din degete convulsiv şi, vrând-nevrând, căzu în urma lui, alunecând într-o zonă mai adâncă. O năpădi un val de teroare la gândul că Dubauer putea fi măturat de curent undeva unde ea să nu-l mai poată ajunge… hexapodele acelea amfibii, stâncile tăioase… Cascada! Fără să ia în seamă apa care-i umplea gura, îl apucă zdravăn cu ambele mâini. Şi iată-i ducându-se amândoi – ba nu.
Ceva o trase cu totul, opunând năvalei apelor o forţă uriaşă. Vorkosigan o apucase de partea din spate a centurii şi îi căra acum pe amândoi, cu forţa şi mişcările unui docher, către zona lipsită de adâncime.
Simţindu-se umilită, dar recunoscătoare, Cordelia se ridică în picioare cu greu şi se grăbi spre Dubauer, care tuşea de zor ceva mai departe pe malul povârnit.
— Mulţumesc, gâfâi ea în direcţia lui Vorkosigan.
— Ce, credeai c-o să te las să te îneci? întrebă el ironic, golindu-şi bocancii de apă.
Cordelia ridică din umeri, stânjenită.
— Păi… cel puţin n-ai mai fi întârziat din cauza noastră.
— Hm, făcu el.
Îşi drese glasul, dar nu mai spuse nimic. Găsiră un loc cu pietriş unde să poată şedea, îşi mâncară cerealele şi sosul de salată şi rămaseră o vreme să se usuce înainte de-a porni iar la drum.
Lăsau în urmă kilometru după kilometru, şi totuşi imaginea marelui munte din dreapta lor abia dacă părea să se modifice la un moment dat, Vorkosigan făcu nişte măsurători doar de el ştiute şi porni să-i conducă mai spre vest, cu muntele în spate şi cu soarele prinzând a se înclina în faţa ochilor lor.

Traversară un alt curs de apă. Pe când urcau peste buza văii sale, Cordelia fu cât pe ce să se împiedice de un hexapod cu blană roşie, care zăcea lungit într-o adâncitură, nemişcat, confundându-se perfect cu fundalul. Era o făptură cu constituţie delicată, cam cât un câine de mărime medie, care porni să se onduleze peste câmpiile roşii în salturi graţioase.

Cordelia se trezi brusc la realitate.

— Chestia aia e comestibilă!

— Paralizorul, paralizorul! ţipă Vorkosigan.

Ea i-l lipi iute de palmă. El se lăsă într-un genunchi, ţinti şi doborî creatura dintr-un foc.

— Ah, bună lovitură! ţipă Cordelia în extaz.

Vorkosigan rânji la ea peste umăr ca un băieţandru şi dădu fuga după trofeu.

— Ah, murmură ea şocată, sub efectul acelui zâmbet.

Îi luminase faţa ca soarele, în acea clipă scurtă. Ah, mai fă aşa o dată, îşi spuse ea; apoi se scutură din visare. Datoria. Vezi-ţi de datoria ta.

Porni după el până la locul unde zăcea animalul. Vorkosigan îşi scosese cuţitul şi privea nedumerit, întrebându-se de unde să înceapă. Nu-i putea tăia beregata, fiindcă n-avea gât.

— Creierul se află chiar în spatele ochilor. Poate reuşeşti să-i secţionezi măduva dacă intri printre primii doi omoplaţi, sugeră Cordelia.

— Aşa o să fie suficient de rapid, aprobă Vorkosigan.

Şi aşa făcu. Creatura se cutremură, oftă şi muri.

— E prea devreme să facem tabăra, dar aici avem apă şi crăci purtate de râu, din care să facem focul. Asta înseamnă totuşi că mâine avem de făcut mai mulţi kilometri, o avertiză el.

Cordelia se uită la carcasă, cu gândul la friptură.

— E-n regulă.

Vorkosigan săltă animalul pe un umăr şi se ridică în picioare.

— Unde-i sublocotenentul tău?

Cordelia privi în jur. Dubauer nu era de zărit nicăieri.

— Ah, doamne! exclamă ea, trăgând aer în piept.

Şi alergă înapoi în locul în care se aflau când Vorkosigan vânase cina. Nici urmă de Dubauer. Se apropie de malul apei.

Dubauer stătea în picioare în mijlocul râului, cu braţele atârnându-i pe lângă corp, privind în sus cu ochi goi, ca în transă. Deasupra feţei sale ridicate spre cer plutea în coborâre lină o fiinţă radială mare şi transparentă.

— Dubauer, nu! ţipă Cordelia şi porni împleticindu-se să coboare panta către el.

Vorkosigan o depăşi dintr-un salt şi se întrecură amândoi până la marginea apei. Fiinţa radială se lăsă pe faţa lui

Dubauer şi începu să se dezumfle, iar el îşi azvârli mâinile în sus cu un răcnet.

Vorkosigan ajunse primul. Luă cu mâinile goale făptura pe jumătate flască şi o trase de pe faţa lui Dubauer. O duzină de apendice închise la culoare, ca nişte cârcei, care erau încârligate în carnea lui Dubauer se întinseră şi plesniră când creatura fu jupuită de pe prada ei. Vorkosigan o azvârli în nisip şi călcă pe ea, în vreme ce Dubauer cădea grămadă şi se încovriga pe o parte. Cordelia încercă să-i tragă mâinile de pe faţă. Omul scotea nişte zgomote ciudate, răguşite, şi se scutura din tot trupul. Altă criză, îşi spuse ea – dar atunci îşi dădu seama, şocată, că el plângea.

Îi ţinu capul în poala ei, încercând să-i oprească legănarea sălbatică. Micile pete rămase acolo unde cârceii îi penetraseră pielea erau negre în centru şi înconjurate de cercuri de carne roşie care începeau să se umfle alarmant. La colţul ochiului avea una dezgustătoare de-a binelea. Cordelia îi smulse din piele o rămăşiţă de cârcel şi descoperi că-i ardea degetele ca acidul. După toate aparenţele, creatura era acoperită în întregime cu o otravă similară, fiindcă Vorkosigan tocmai îngenunchea lângă râu şi-şi vâra mâna în apă. Cordelia trase repede şi celelalte rămăşiţe, apoi îl chemă pe barrayaran deoparte.

— N-ai prin trusă ceva de folos pentru rănile astea?

— Doar antibiotic.

Îi dădu un tub, iar ea îl unse pe Dubauer pe faţă. Nu era un unguent potrivit pentru arsuri, dar erau nevoiţi să se descurce cu atât. Vorkosigan se uită la Dubauer câteva clipe, apoi scoase, cu reticenţă, o pastilă albă.

— Ăsta-i un analgezic puternic. N-am decât patru. Ar trebui să-l ţină toată seara.

Cordelia îi puse pastila pe limbă lui Dubauer, spre fundul gâtului. Era evident că avea gust amar, fiindcă încercă s-o scuipe, dar ea o prinse şi-l forţă s-o înghită. În câteva minute reuşi să-l scoale în picioare şi să-l ducă la locul de tabără ales de Vorkosigan după ce cercetase cu privirea canalul nisipos.

Între timp, Vorkosigan adunase şi un morman considerabil de lemne pentru foc.

— Cum ai de gând să le aprinzi? se interesă Cordelia.

— Când eram mic a trebuit să învăţ cum se face focul prin frecare, rememoră Vorkosigan. În tabăra de vară a şcolii militare. N-a fost uşor. Mi-a luat o după-amiază întreagă. Dacă stau să mă gândesc bine, nici n-am reuşit să fac vreun foc prin metoda asta. L-am aprins după ce am disecat un comunicator şi-am scos sursa din el.

Îşi scotoci pe la centură şi prin buzunare.

— Instructorul s-a înfuriat. Cred că trebuie să fi fost comunicatorul lui.

— N-ai niciun aprinzător chimic? întrebă Cordelia, făcând un gest cu capul către operaţiunea încă neterminată de inventariere a centurii utilitare.

— Se presupune că dacă vrei căldură poţi să tragi cu arcul de plasmă, spuse el, bătând darabana cu degetele în tocul gol. Am altă idee. Puţin cam drastică, dar cred c-o să aibă efect. Mai bine du-te lângă botanistul tău. O să se lase cu zgomot mare.

Dintr-un şirag prins pe dosul centurii scoase un cartuş de energie pentru un arc de plasmă.

— Aha, spuse Cordelia, îndepărtându-se. Nu exagerezi cu aia? Şi ce-ai de gând să faci cu craterul? O să fie vizibil din aer de la kilometri întregi.

— Vrei să stăm acolo şi să frecăm două beţe unul de celălalt? Cu craterul însă cred c-ar trebui să fac ceva.

Cugetă un moment, apoi o luă la picior peste marginea micii văi. Cordelia se aşeză lângă Dubauer, strângându-l cu braţul de umeri şi ghemuindu-se în aşteptare.

Vorkosigan sări înapoi peste ridicătura de pământ, ateriză şi se rostogoli. În urma lui străfulgeră o lumină alb-albastră orbitoare şi o bubuitură făcu pământul să se cutremure. O coloană lată de fum, praf şi aburi se ridică în aer, iar peste tot în

jur începură să răpăie ca ploaia pietricele, bucăţi de ţărână şi fărâme de nisip topit. Vorkosigan dispăru iar dincolo de ridicătură, întorcându-se după puţin timp cu o frumoasă torţă aprinsă.

Cordelia merse să arunce o privire la stricăciunile produse. Vorkosigan plasase cartuşul scurtcircuitat la vreo sută de metri în amonte, la marginea exterioară a unei meandre care făcea apele repezi ale râuşorului să cârmească spre est. În urma exploziei rămăsese un crater spectaculos, căptuşit cu sticlă, de vreo cincisprezece metri lăţime şi cinci metri adâncime, care încă mai fumega. Sub ochii ei, cursul de apă roase marginea craterului şi se revărsă înăuntru în şuvoaie agitate. Într-o oră avea să fie măturat şi transformat într-un mic golf cu aspect natural.

— Nu-i rău, murmură ea aprobator.

Mai târziu, la momentul când focul mistuise ce-avea de mistuit şi se culcase pe un pat de cărbuni, obţinuseră deja cuburi de carne de un roşu întunecat înfipte în beţe, gata de fript.

— Cum o vrei? întrebă Vorkosigan. În sânge sau mediu făcută?

— Cred că-i mai bine să fie pătrunsă ca lumea, sugeră Cordelia. N-am apucat să terminăm cercetarea despre paraziţi.

Vorkosigan se uită la cubul lui cu o privire suspicioasă.

— A, chiar aşa, rosti el cu glas abia auzit.

Gătiră carnea temeinic, apoi se aşezară lângă foc şi începură s-o sfâşie cu o bucurie sălbatică. Până şi Dubauer reuşi să înghită câteva bucăţele. Avea iz de vânat şi era tare, pe dinafară era arsă şi lăsa în gură un gust amărui, dar nimeni nu propuse pe post de garnitură terci de ovăz sau sos din brânză cu mucegai.

Cordelia se simţea înduioşată. Salopeta lui Vorkosigan era împuţită, umedă şi stropită cu sânge uscat de la operaţiunea de hăcuire a cinei, cum era şi a ei de fapt. Avea o barbă de trei zile, grăsimea de la carnea hexapodului îi lucea pe faţă în lumina focului şi, pe lângă toate astea, duhnea a sudoare uscată. Cu excepţia bărbii, Cordelia suspecta că nici ea nu arăta mai bine, iar de mirosit mai bine ştia că nu era cazul. Descoperi cu

nelinişte că-i stătea mintea la trupul lui, musculos, solid, pe de-a-ntregul masculin, stârnindu-i simţiri pe care credea că şi le înăbuşise. Mai bine să se gândească la altceva…

— De la astronaut la omul cavernelor în trei zile, medită ea cu glas tare. Oare de ce ne imaginăm că civilizaţia noastră stă în noi înşine, când de fapt stă în obiectele noastre?

Zâmbind strâmb, Vorkosigan aruncă o privire la Dubauer, cel atât de atent îngrijit.

— Pari capabilă să-ţi porţi civilizaţia în tine.

Cordelia roşi jenată, bucurându-se de camuflajul oferit de lumina focului.

— Îşi face fiecare datoria lui.

— Unii găsesc că datoria lor e mai elastică. Dacă nu cumva… erai îndrăgostită de el?

— De Dubauer? Cerule, nici gând! Nu mă dau eu la bebeluşi. Dar era un puşti de treabă. Mi-ar plăcea să-l duc înapoi acasă, la familia lui.

— Tu ai familie?

— Sigur că da. Mamă şi frate, acasă, pe Colonia Beta. Tata era şi el la Observaţii.

— A fost printre cei care nu s-au mai întors niciodată?

— Nu, a murit într-un accident pe aerodromul navetelor, la nici zece kilometri de casă. Fusese în permisie şi tocmai se întorcea la datorie.

— Condoleanţe.

— Eh, asta s-a petrecut cu mulţi ani în urmă.

Ce zici de el, începe să intre în intimităţi, ai? îşi spuse ea. Dar mai bine aşa decât să fie nevoită să pareze un interogatoriu de tip militar. Spera din tot sufletul că n-avea să apară în discuţie vreun subiect ca, de pildă, cel mai modern echipament betan.

— Dar tu? Ai familie?

Şi îi trecu prin minte că ăsta era un fel politicos de a-l întreba: *Eşti însurat*?

— Tata mai trăieşte. E contele Vorkosigan. Mama era pe jumătate betană, să ştii, încercă el, ezitant.

Cordelia hotărî că dacă Vorkosigan cel plin de severitate milităroasă era teribil, acest Vorkosigan care încerca să se facă

plăcut era cu adevărat înspăimântător. Dar curiozitatea îi copleşi impulsul de a întrerupe brusc conversaţia.

— Asta nu-i lucru obişnuit. Cum de s-a-ntâmplat?

— Bunicul meu din partea mamei era prinţul Xav Vorbarra, diplomatul. O vreme, în tinereţe, a deţinut postul de ambasador pe Colonia Beta, asta înainte de Primul Război Cetagandan. Cred că bunica era membră în Biroul vostru pentru Comerţ Interstelar.

— Ai cunoscut-o bine?

— După ce mama… a murit, iar războiul civil al lui Yuri Vorbarra a luat sfârşit, mi-am petrecut câteva vacanţe şcolare acasă la prinţ, în capitală. Era totuşi în conflict cu tata, şi înainte, şi după războiul acela, fiindcă făceau parte din partide politice diferite. Xav a fost la vremea lui o personalitate în rândurile progresiştilor, pe când tata, bineînţeles, a făcut – face – parte din ultima linie de rezistenţă a vechii aristocraţii militare.

— Bunica ta a fost fericită pe Barrayar?

Cordelia estimă că pentru Vorkosigan vremea şcolii fusese cu vreo treizeci de ani în urmă.

— Nu cred că s-a adaptat vreodată pe deplin la societatea noastră. Şi, desigur, războiul lui Yuri…

Îşi lăsă o vreme fraza în suspensie, apoi începu iar să vorbească.

— Străinii – mai ales voi, betanii – au o imagine ciudată despre Barrayar ca despre un fel de monolit, dar noi suntem o societate fundamental divizată. Guvernul meu se confruntă mereu cu tendinţe de-astea centrifuge.

Vorkosigan se aplecă şi mai aruncă o bucată de lemn pe foc. Scânteile se înălţară în cascadă ca un şuvoi de mici stele portocalii curgând către casa din cer. Cordelia simţi un dor nebun să zboare şi ea departe împreună cu ele.

— Tu cărui partid îi eşti loial? îl întrebă, sperând să păstreze conversaţia pe un plan personal mai puţin tulburător. Eşti de aceeaşi parte cu tatăl tău?

— Cât o trăi. Mereu mi-am dorit să fiu soldat şi am evitat toate partidele. Am o aversiune faţă de viaţa politică; a abătut moartea asupra familiei mele. Dar era cazul de multă vreme să se ocupe cineva de birocraţii ăia blestemaţi şi de spionii lor de

casă. Ăștia îşi imaginează că ei reprezintă valul viitorului, dar nu-s decât apă de canal care se scurge la vale.

— Dacă şi acasă îţi exprimi opiniile astea aşa de viguros, nu-i de mirare că grupările politice umblă după tine să te găbjească.

Împunse focul cu un băţ, eliberând alte scântei să-şi înceapă călătoria.

Dubauer, sedat de analgezic, adormi în scurtă vreme, dar Cordelia rămase trează în culcuşul ei, rememorând incomoda conversaţie. Şi totuşi, ce-i păsa ei dacă barrayaranul acesta alegea să-şi vâre singur gâtul în laţ? Ea n-avea niciun motiv să se implice. Absolut niciunul. Cu siguranţă că nu. Chiar dacă forma mâinilor lui pătrăţoase şi puternice era întruparea unui vis de putere…

Târziu în noapte, tresări din somn. Dar nu era decât focul înteţindu-se când Vorkosigan îi adăugase un braţ de lemne neobişnuit de mare. Cordelia se ridică în capul oaselor, iar el se apropie de ea.

— Mă bucur că eşti trează. Am nevoie de tine.

Şi îi lipi de palmă cuţitul lui militar.

— Carcasa aia pare să fi atras ceva. Mă duc s-o arunc în râu. Vrei să-mi ţii o torţă?

— Sigur.

Se întinse, se ridică în picioare şi alese un tăciune potrivit. Porni după el către cursul de apă, frecându-se la ochi. Incandescenţa portocalie pâlpâia, dând naştere unor umbre adânci şi săltăreţe, care erau aproape şi mai greu de văzut în acea lumină modestă răspândită de stele. Când ajunseră la marginea apei, Cordelia prinse cu coada ochiului o mişcare şi auzi un zgomot repezit printre pietre, însoţit de un sâsâit care-i era familiar.

— Ăă… E un grup de hoitari din ăia chiar aici la stânga, în susul apei.

— Aşa-i.

Vorkosigan azvârli resturile cinei în mijlocul râului, unde dispărură cu un gâlgâit slab. Se mai auzi şi un pleoscăit, unul puternic, nu un ecou. Aha! îşi spuse Cordelia. Văd că şi tu tresari, barrayaranule. Dar ceea ce pleoscăise, orice-o fi fost, nu se mai arătă la suprafaţă, iar undele circulare se pierdură în

curentul apei. Apoi se auziră alte sâsâituri, urmate de un ţipăt asurzitor, din aval. Vorkosigan îşi scoase paralizorul.

— E un cârd întreg acolo, comentă Cordelia, tensionată.

Se proptiră spate în spate, încercând să străpungă cu privirea bezna din jur. Vorkosigan îşi sprijini paralizorul de-a curmezişul încheieturii, ochi cu atenţie şi trase. Arma scoase un zumzăit uşor şi una dintre umbrele întunecate se prăvăli la pământ. Camarazii săi o adulmecară curioşi şi veniră mai aproape.

— Aş fi vrut ca arma aia a ta să trosnească mai puternic, spuse el.

Ochi din nou şi mai doborî două făpturi, fără vreun efect asupra celor rămaşi. Îşi drese vocea.

— Ştii ce, paralizorul tău mai are puţin şi se descarcă de tot.

— Nu mai ţine cât să-i turteşti şi pe ăilalţi, nu?

— Nu.

Unul dintre hoitari, mai îndrăzneţ decât restul, se năpusti înainte. Vorkosigan îl întâmpină cu un răcnet, repezindu-se şi el. Creatura se retrase pe moment. Neamul hoitarilor care cutreierau câmpiile era ceva mai mare la trup decât verii săi munteni şi, dacă era posibil aşa ceva, era şi mai urât. După cum se vedea, călătorea şi în grupuri mai mari. Cercul fiarelor se strânse şi mai mult când încercară să se retragă spre buza văii.

— Ah, la dracu', spuse Vorkosigan. Ajunge.

O duzină de sfere tăcute, fantomatice se apropiau plutind de deasupra.

— Ce fel împuţit de-a muri. Ei, hai să luăm cu noi cât mai mulţi cu putinţă.

Îi aruncă o privire Cordeliei, păru că avea de gând să mai spună ceva, dar se mulţumi să clatine din cap şi să se pregătească pentru invazie.

Cu inima hurducându-i-se în piept, Cordelia ridică privirea către fiinţele radiale care coborau şi se pomeni iluminată de o idee uimitor de isteaţă.

— Ah, nu, spuse ea cu respiraţia tăiată. Asta nu-i ultima picătură. E flota de-acasă care vine să ne salveze. Hai, frumuşeilor, îi ispiti ea. Hai la mama.

— Ai luat-o razna? o întrebă Vorkosigan.

— Voiai trosnet? Îţi dau eu trosnet. Ce crezi că le ţine pe astea în aer?

— Nu m-am gândit până acum. Dar sigur că n-ar avea ce să fie decât…

— Hidrogenul! Pun rămăşag pe orice că drăguţele astea de truse de chimie conţin apă electrolizată. Ai observat că se tot ţin pe lângă râuri şi pâraie? Ce-aş fi vrut să am nişte mănuşi.

— Dă-mi voie.

În întunericul vârstat cu dâre de foc, întrezări dinţii lui sclipind într-un rânjet. Vorkosigan îşi luă avânt şi sări, apucând o radială de cârceii ei maronii şi spiralaţi. Ţinând torţa ca pe o floretă, Cordelia o repezi spre făptură. Săriră scântei când o împunse a doua oară, apoi încă o dată.

Fiinţa radială explodă într-o orbitoare minge de foc care îi pârli uşor sprâncenele Cordeliei, însoţită de un enorm vuiet de bas şi de o duhoare nemaipomenită. Imagini consecutive portocalii şi verzi îi dansară Cordeliei pe retină. Repetă şmecheria cu următoarea creatură trasă în jos de Vorkosigan. Blana unuia dintre necrofagi se aprinse, determinând o retragere generală cu ţipete stridente şi sâsâieli. Cordelia împunse iar o fiinţă radială de deasupra lor, iar aceasta explodă cu o străfulgerare care ilumină totul în jur, valea râului şi spinările cocoşate ale cetei de necrofagi puse pe fugă.

Vorkosigan o bătea de zor cu palmele pe spinare; abia când îi ajunse mirosul la nas înţelese că-şi dăduse foc la păr. I-l stinse el. Celelalte radiale se înălţară în văzduh şi porniră spre alte zări, cu excepţia celei pe care o prinsese Vorkosigan şi o ţintuise călcând-o pe cârcei.

— Ha! exclamă Cordelia, dansând triumfal în jurul lui şi chicotind prosteşte sub imperiul valului de adrenalină; apoi trase aer în piept cu nesaţ. Ţi-a trecut mâna? îl întrebă.

— E puţin arsă, recunoscu el.

Îşi scoase cămaşa şi legă cu ea fedeleş fiinţa radială. Pulsa şi puţea.

— S-ar putea s-avem nevoie de ea mai târziu.

Îşi clăti rapid mâna în râu şi se întoarseră amândoi în fugă la locul de tabără. Dubauer era lungit la locul lui, netulburat, deşi câteva minute mai târziu un hoitar rătăcit se arătă la marginea

cercului de lumină din jurul focului, adulmecând şi sâsâind. Vorkosigan îl puse pe fugă cu torţa, cuţitul şi un şir de blesteme – şoptite, ca nu cumva să-l trezească pe sublocotenent.

— Pentru restul călătoriei, cred c-ar fi mai bine să ne mâncăm doar raţiile, spuse el când se întoarse.

Cordelia încuviinţă dând din cap cu toată convingerea.

***

Îi trezi pe bărbaţi la prima geană cenuşie de lumină a zorilor, împărtăşind acum nerăbdarea lui Vorkosigan de a ajunge la loc sigur, în ascunzătoare, cât mai curând posibil. Fiinţa radială ţinută captivă în cămaşa lui Vorkosigan murise şi se dezumflase în timpul nopţii, transformându-se într-o masă amorfă oribilă, rece ca gheaţa. În consecinţă, Vorkosigan pierdu câteva minute curăţându-şi cămaşa în râu, dar putoarea şi petele rămase îl făceau lider incontestabil în concursul de ţinute mizerabile la care avea Cordelia senzaţia că participă cu toţii. Mâncară în grabă acelaşi terci de ovăz cu sos de brânză cu mucegai, anoste, dar lipsite de riscuri, şi îşi văzură de drum mai departe în timp ce soarele se ridica pe cer, grăbindu-le umbrele prelungi înaintea lor, peste şesurile ruginii, acoperite cu flori.

În preajma popasului de prânz, Vorkosigan luă o pauză şi dispăru în spatele unui tufiş să-şi facă nevoile. În câteva minute porni să curgă de acolo un şir de blesteme, apoi însuşi cel care le profera ieşi la iveală ţopăind de pe un picior pe altul şi scuturându-şi crăcii pantalonilor. Cordelia îi adresă din priviri o întrebare nevinovată.

— Ştii conurile alea de nisip galben-deschis pe care le-am văzut? spuse Vorkosigan, desfăcându-şi cataramele de la pantaloni.

— Da…

— Să nu stai pe vreunul din ăla când te pişi.

Cordelia nu izbuti să-şi înăbuşe un chicotit.

— Peste ce-ai dat? Sau, mai bine zis, ce-a dat peste tine?

Vorkosigan îşi întoarse pantalonii pe dos şi începu să culeagă micile creaturi rotunde şi albe care fugeau printre cute cu picioruşele lor ca nişte cili. Cordelia luă una în palmă s-o privească mai de aproape. Era tot un soi de creatură radială, o formă subterană de data asta.

— Îu!

Şi o aruncă imediat.

— Este că înţeapă? mârâi Vorkosigan.

Cordelia simţi cum o gâdilă pe dinăuntru un hohot de râs. Dar evită să-l scape de sub control, observând în înfăţişarea lui un detaliu nou, numai bun să-i alunge râsul.

— Hei, zgârietura aia n-arată prea bine, este?

Urma ghearei de hoitar cu care se alesese Vorkosigan pe piciorul drept în noaptea în care îl îngropaseră pe Rosemont era umflată şi albăstruie, cu nişte dungi roşii urâte crescând de la ea până la genunchi.

— E-n regulă, spuse el pe un ton categoric, începând să-şi îmbrace pantalonii curăţaţi de gângăniile radiale.

— Ba n-arată în regulă. Lasă-mă să mă uit.

— Aici n-ai ce-i face, protestă el, dar se supuse unei examinări scurte. Satisfăcută? o întrebă sarcastic, apoi termină cu îmbrăcatul.

— Aş fi vrut ca oamenii tăi din laborator să fi fost puţintel mai meticuloşi când au născocit alifia aia, spuse ea dând din umeri. Dar ai dreptate. Acum nu se poate face nimic.

Îşi târâră picioarele mai departe. Cordelia îl supraveghea acum mai îndeaproape. Erau momente când el începea să-şi cruţe piciorul, apoi observa privirea ei cercetătoare şi mărşăluia mai departe cu paşi încă şi mai hotărâţi. Dar pe la sfârşitul zilei îşi abandonase subterfugiile şi şchiopăta de-a binelea. În ciuda acestui fapt, continuă să-i conducă în timp ce se însera, sub lumina amurgului şi prin întunericul tot mai dens, până ce din muntele în formă de pâlnie către care cotiseră nu mai rămase decât o masă neagră la orizont. În cele din urmă, împleticindu-se prin beznă, renunţă şi hotărî că era timpul pentru un popas. Cordelia se bucură, fiindcă Dubauer, care se sprijinea de ea din ce în ce mai moleşit, era tot mai greu şi trăgea să se întindă pe jos. Se culcară chiar în locul unde se opriseră, pe solul nisipos şi roşu. Vorkosigan trosni un tub de lumină şi făcu de pază primul, ca de obicei, iar Cordelia se întinse în ţărână şi rămase urmărind cu privirea vârtelniţa stelelor de neatins de deasupra lor.

Vorkosigan ceruse să fie trezit înainte de răsărit, dar ea îl lăsă să doarmă până se făcu lumină de-a binelea. Nu-i plăcea cum

arăta, nu-i plăcea alternanţa de paloare şi roşeaţă de pe chipul lui şi nici respiraţia lui rapidă şi superficială.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să iei un sedativ de-al tău? îl întrebă la trezire, văzându-l că abia dacă părea capabil să-şi lase greutatea pe piciorul drept, acum cu mult mai umflat decât în ziua precedentă.

— Încă nu. Trebuie să mai păstrez şi pentru sfârşit.

În loc de pastilă, îşi ciopli un baston dintr-un băţ lung şi astfel îşi începură toţi trei corvoada zilei, mergând încotro le indicau propriile umbre.

— Cât mai e până ajungem? întrebă Cordelia.

— Estimez o zi, o zi şi jumătate, depinde în ce ritm reuşim să ne mişcăm, răspunse el şi făcu o grimasă. Nu-ţi face griji. N-o să fie nevoie să mă cari în spate. Mă număr printre cei mai în formă inşi din unitatea mea.

Şchiopătă mai departe.

— Cei de peste patruzeci de ani.

— Câţi bărbaţi de peste patruzeci de ani sunt în unitatea ta?

— Patru.

Cordelia râse zgomotos.

— În orice caz, dacă e să devină necesar, am în trusa medicală un stimulent care-i în stare să reanimeze şi-un cadavru. Dar vreau să-l păstrez şi pe ăla pentru final.

— Ce fel de necazuri anticipezi?

— Totul depinde de ăla care-o să-mi răspundă la apel. Ştiu că Radnov, ofiţerul politic care e superiorul meu, are cel puţin doi agenţi în sectorul meu de comunicaţii.

Îşi ţuguie buzele, măsurând-o din nou cu privirea.

— Vezi tu, nu cred c-a fost o rebeliune generală. Cred c-a fost o tentativă de asasinat nepremeditată din partea lui Radnov şi-a altor câtorva. Folosindu-se de voi, betanii, s-au gândit c-ar putea scăpa de mine fără să fie ei implicaţi. Dacă am dreptate, toţi cei de pe navă îşi închipuie că sunt mort. Toţi în afară de unul.

— Cine anume?

— Cât aş vrea să ştiu. Cel care m-a lovit în cap şi m-a ascuns în ferigi în loc să-mi taie beregata şi să-mi dea brânci în prima groapă. Se pare că locotenentul Radnov are un concurent anonim în grupul lui. Şi totuşi – dacă acest concurent îmi era

fidel mie, n-ar fi avut altceva de făcut decât să-i spună lui Gottyan, secundul meu, care ar fi trimis deja o patrulă loială să mă ia de aici. Acuma, cine din unitatea mea are o gândire atât de confuză încât să trădeze ambele părţi în acelaşi timp? Sau îmi scapă mie ceva?

— Poate încă mai sunt toţi pe urmele navei mele, sugeră Cordelia.

— Unde-i nava ta?

La momentul ăsta, onestitatea ar trebui să fie deja o presupunere de bun-simţ, calculă Cordelia.

— Departe, spre Colonia Beta.

— Dacă n-au fost capturaţi.

— Nu. Erau în afara razei voastre de acţiune când am vorbit cu ei. N-or fi ei înarmaţi, dar sunt în stare să-i dea ocol crucişătorului vostru de trei ori până să vă dezmeticiţi.

— Hm. Mă rog, e posibil.

Nu pare surprins, observă Cordelia. Pariez că rapoartele lui secrete despre tehnica noastră le-ar da spasme la colon oamenilor noştri de la contraspionaj.

— Cât au de gând să menţină urmărirea?

— Asta depinde de Gottyan. Dacă el consideră că nu-i chip să-i prindă, o să se întoarcă la staţia de bază. Dacă o să considere că e în stare, probabil o să depună toate eforturile.

— De ce?

El îi aruncă o privire piezişă.

— Nu pot discuta asta.

— Nu văd de ce nu. Şi-aşa n-ajung nicăieri altundeva decât într-o puşcărie barrayarană, o vreme. Ciudat cum se schimbă standardele. După aşa o călătorie, acolo o să-mi pară culmea luxului.

— O să încerc să am grijă să nu se ajungă la asta, zâmbi el.

Ochii lui o tulburau, şi zâmbetul. Cu concizia lui aspră se putea descurca, putea să-i opună propria ei frivolitate, apărându-se cu ea ca un scrimer cu floreta. În faţa bunătăţii lui era ca şi cum s-ar fi avântat cu floreta în mare, loviturile i se înmuiau şi îşi pierdeau toată hotărârea. Tresări şi îi pieri zâmbetul, iar el se pleoşti, apoi deveni din nou reţinut şi serios.

Capitolul trei

Merseră o vreme în tăcere, după micul dejun. Vorkosigan vorbi primul. Părea că febra îl făcea mai puţin taciturn decât la început.

— Ţine-mă de vorbă. O să-mi ia gândul de la problema asta cu piciorul.

— Despre ce?

— Despre orice.

Ea chibzui o vreme, fără a se opri din mers.

— După părerea ta, o navă de război se comandă foarte diferit de un vas oarecare?

Răspunsul veni după un timp de gândire.

— Nu nava e diferită. Oamenii sunt altfel. Şefia e, mai presus de orice, o putere care depăşeşte imaginaţia, iar asta se vede în luptă mai mult decât în oricare altă situaţie. De unul singur, până şi cel mai curajos om e doar un ţicnit înarmat. Adevărata forţă stă în capacitatea de a-i convinge pe ceilalţi să-ţi facă munca. Nu ţi se pare un adevăr valabil până şi în flotele Coloniei Beta?

Cordelia zâmbi.

— Ba chiar şi mai şi. Dacă aş ajunge vreodată să-mi exercit puterea cu forţa ar însemna că am pierdut-o deja. Prefer să abordez lucrurile mai delicat. Aşa am un avantaj, fiindcă mi-am dat seama că pot întotdeauna să-mi ţin firea, sau orice-o fi nevoie să fac, mai mult timp decât celălalt.

Aruncă o privire în jur, la deşertul primăvăratic.

— Părerea mea e că civilizaţia a fost inventată spre binele femeilor, în orice caz al mamelor. Nu-mi pot imagina cum reuşeau strămoaşele mele trăitoare în caverne să-şi îngrijească familiile în asemenea condiţii primitive.

— Bănuiesc că munceau împreună, în grupuri, spuse Vorkosigan. Aş paria că te-ai fi descurcat, dacă te năşteai în vremurile alea. Când vine vorba de mame de războinici, priceperea ta e la mare căutare.

Cordelia se întrebă dacă nu cumva Vorkosigan o lua peste picior. Fiindcă oricum părea să aibă o înclinaţie către umorul sec.

— Scuteşte-mă! Să-ţi dedici viaţa fiilor tăi timp de optsprezece sau douăzeci de ani şi pe urmă să vină guvernul să ţi-i ia şi să-i pună să-şi irosească vieţile făcând curăţenie după tot felul de eşecuri politice – nu, mulţumesc.

— Niciodată nu mi-am pus problema în felul ăsta, recunoscu Vorkosigan.

O vreme rămase tăcut; se mai auzea doar pocnetul înfundat al bastonului său.

— Dar dacă s-ar oferi voluntari? Neamul tău n-are noţiunea de datorie?

— *Noblesse oblige*?

Dar era rândul ei să rămână tăcută, uşor jenată.

— Bănuiesc că dacă s-ar oferi ei ar fi altceva. In orice caz, eu una n-am copii, aşa că, din fericire, nu va trebui să fac faţă unor asemenea decizii.

— Şi te bucuri sau îţi pare rău?

— Că n-am copii?

Aruncă o privire scurtă spre chipul lui. Nu părea conştient de faptul că nimerise în plin un punct dureros.

— Cred că pur şi simplu n-a fost să fie.

Firul discuţiei li se întrerupse când începură să traverseze o fâşie de teren arid şi bolovănos, care se fisura brusc la tot pasul. Traversarea necesită şi câteva căţărări complicate, astfel încât corvoada tras-împinsului lui Dubauer până la loc sigur îi acapară Cordeliei toată atenţia. Departe, la capătul fâşiei, se opriră cu toţii să-şi tragă sufletul, fără a mai fi nevoie să discute despre necesitatea de a face popas, şi se sprijiniră epuizaţi de o stâncă. Vorkosigan îşi suflecă un crac al pantalonilor şi îşi slăbi chingile bocancului ca să arunce o privire la rana supurândă care ameninţa să-l tot încetinească şi în cele din urmă să-l oprească de tot din drum.

— Pari destul de pricepută ca infirmieră. Crezi c-ar ajuta la ceva s-o deschid şi s-o drenez?

— Nu ştiu. Mi-ar fi teamă că dacă o zgândărim o să se facă şi mai urâtă.

Cordelia deduse că rana începuse să-l chinuiască rău de tot dacă adusese vorba despre ea, lucru confirmat când el luă o jumătate de analgezic din preţioasa şi limitata lui rezervă.

Porniră mai departe în marş forţat, iar Vorkosigan se puse iar pe vorbit. Îi povesti câteva anecdote cu iz sardonic din zilele sale de cadet şi i-l descrise pe tatăl său, care fusese la vremea lui general, comandant de forţe terestre, contemporan şi prieten cu bătrânul viclean care era acum împărat. Cordelia întrezări o schiţă ştearsă şi îndepărtată a unui tată glacial, pe care tânărul fiu nu putea niciodată să-l mulţumească pe deplin, oricât s-ar fi străduit, dar cu care împărtăşea o legătură de loialitate fundamentală. La rândul ei, îşi descrise mama, o femeie cu capul pe umeri, profesionistă într-ale medicinii, care nu se lăsa pensionată cu una, cu două şi care tocmai îşi achiziţionase permisul pentru cel de-al doilea copil.

— Ţi-o aminteşti bine pe mama ta? îl întrebă ea la un moment dat. Înţeleg că a murit când erai destul de tânăr. Accident, ca în cazul tatei?

— Nici vorbă de accident. Politica, răspunse el şi chipul îi deveni sobru şi distant. N-ai auzit de masacrul ordonat de Yuri Vorbarra?

— Ei, nu ştiu prea multe despre Barrayar.

— Aha. Păi, împăratul Yuri, în ultimele sale zile de nebunie, a devenit paranoic în privinţa relaţiilor sale. Până la urmă, profeţia a ajuns să se auto-împlinească. Şi-a trimis detaşamentele morţii, pe toate într-o singură noapte. Cel trimis după prinţul Xav n-a apucat să treacă de lacheii lui. Şi, din nu se ştie ce motiv, n-a trimis pe nimeni după tata, probabil pentru că el nu se număra printre descendenţii împăratului Dorea Vorbarra. Nu-mi pot imagina ce-o fi fost în mintea lui Yuri de-a omorât-o pe mama şi l-a lăsat pe tata în viaţă. Asta a fost când tata şi-a aruncat trupele în luptă în sprijinul lui Ezar Vorbarra, în războiul civil care a urmat.

— Ah.

Cordelia îşi simţea gâtul uscat şi cleios în după-amiaza aceea prăfoasă. Întrebările ei treziseră în el o răceală aspră, care o făcea dintr-odată să i se pară că pelicula de sudoare de pe fruntea lui era condens.

— Îmi tot stă pe creier… Vorbeai mai devreme despre lucrurile ciudate pe care le fac oamenii în momente de panică şi mi-am adus aminte. Nu m-am mai gândit la asta de ani întregi. Când au bătut în uşă oamenii lui Yuri…

— Dumnezeule, tu nu erai *de faţă?*

— O, ba da. Eram şi eu pe listă, desigur. Fiecărui asasin i s-a încredinţat o ţintă anume. Cel care a primit misiunea să meargă la mama… am apucat cuţitul, un cuţit de masă, de lângă farfuria mea, şi l-am lovit cu el. Dar chiar în faţa mea, pe masă, mai era şi un cuţit de tăiat carnea. Pe ăla să-l fi luat… Aşa, puteam la fel de bine să-l lovesc cu o lingură, că tot aia era. M-a luat pe sus şi m-a aruncat prin toată camera…

— Câţi ani aveai?

— Unsprezece. Pirpiriu pentru vârsta mea. Mereu am fost pirpiriu faţă de vârsta pe care o aveam. Pe ea a încolţit-o la peretele din capăt. A tras cu…

Îşi prinse cu dinţii buza de jos şi o muşcă, mai să-şi dea sângele.

— Ciudat câte detalii îţi revin în minte când povesteşti despre ceva. Credeam c-am uitat mai mult.

Îi privi faţa albă şi deodată îl năpădiră remuşcările.

— Te-am necăjit cu trăncăneala mea. Îmi pare rău. Toate astea s-au petrecut cu foarte mult timp în urmă. Nu ştiu de ce vorbesc atât de mult.

Ştiu eu, îşi spuse Cordelia. Era palidă şi nu mai transpira, în pofida arşiţei. Aproape fără să conştientizeze, Vorkosigan îşi încheie partea de sus a cămăşii. Îi e frig, îşi spuse ea; îi creşte febra. Cât de mult? Plus efectul acelor pilule, oricare o fi el. Situaţia asta ar putea deveni de speriat.

Un impuls obscur o făcu să răspundă:

— Ba ştiu ce vrei să spui, că discuţia readuce totul în memorie. Întâi era naveta care urca pe cer, cu forma ei de glonţ, obişnuită, şi fratele meu făcându-i cu mâna, ceea ce era o prostie, fiindcă era imposibil să ne vadă – şi pe urmă era pata aia de lumină care traversa tot cerul, ca un al doilea soare, şi o ploaie de foc. Şi sentimentul ăla *tâmpit* de înţelegere absolută. Aştepţi să se domolească şocul şi să simţi uşurare – dar nu se mai întâmplă. Apoi nimic în faţa ochilor. Nu beznă, ci o strălucire

argintiu-violetă, zile în şir după aceea. Aproape că uitasem despre orbire, până adineauri.

El o privi lung.

— Exact asta… asta mă pregăteam să spun, că i-a tras cu o grenadă sonică în abdomen. După aceea n-am mai fost în stare să aud nimic, multă vreme. Ca şi cum tot sunetul din lume depăşise scala recepţiei umane. Zgomot absolut, mai lipsit de sens decât liniştea.

— Da…

Ce bizar că el ştie exact ce-am simţit – o zice totuşi mai bine decât mine…

— Presupun că hotărârea mea de a ajunge soldat mi se trage din ziua aceea. La treaba adevărată mă refer, nu la parade şi la uniforme şi la fascinaţie, ci la logistică, la avantajul ofensivei, la viteză şi surpriză – la putere. Un ticălos mai bine pregătit, mai puternic, mai rezistent, mai rapid, mai al naibii decât oricare dintre cei care au intrat pe uşa aceea. Prima mea experienţă de luptă. Nu tocmai reuşită.

Tremura deja. Dar, la urma urmei, şi ea tremura. Merseră mai departe, iar ea căută să schimbe subiectul.

— Eu n-am participat niciodată la lupte. Cum e?

El rămase o vreme tăcut şi gânditor. Iar mă cântăreşte, îşi spuse Cordelia. Şi iar asudă; probabil că febra a atins punctul culminant, pentru moment, slavă cerului.

— De la distanţă, în spaţiu, există iluzia unei confruntări curate şi glorioase. Aproape abstracte. Ar putea fi o simulare sau un joc. Realitatea nu dă buzna decât dacă nava ta e lovită.

Privi îndelung pământul din faţa lui, ca şi când şi-ar fi ales cărarea, numai că solul era foarte neted aici.

— Crima – crima e altceva. La Komarr, în ziua aia când l-am omorât pe ofiţerul meu politic… eram mai furios în ziua aia decât atunci când… decât altă dată. Dar de aproape, simţind cum se scurge viaţa sub mâinile tale, văzând stârvul acela sec, neocupat, îţi vezi propria moarte pe faţa victimei tale. Şi totuşi el îmi trădase onoarea.

— Asta nu prea cred c-am înţeles-o.

— Da. Pe tine mânia pare să te facă mai puternică, nu mai slabă, ca pe mine. Mi-aş dori să înţeleg cum reuşeşti.

Încă unul dintre complimentele lui bizare, imposibil de gestionat. Cordelia tăcu, privind în jos la picioare, la muntele din faţă, la cer, la orice, numai la chipul lui indescifrabil nu. Astfel că ea observă prima siajul de vapori strălucind în soarele care se mişca spre vest.

— Hei, acolo sus nu ţi se pare c-ar fi o navetă?

— Ba, chiar aşa. Hai la umbră sub tufişul ăla mare, să ne uităm de-acolo, o îndrumă Vorkosigan.

— Nu vrei să-ncerci să le atragi atenţia?

— Nu, spuse el, ridicând o mână cu palma în sus ca răspuns la privirea ei întrebătoare. Prietenii mei cei mai buni şi duşmanii mei cei mai aprigi poartă cu toţii aceeaşi uniformă. Aş prefera să-mi fac cunoscută prezenţa în cel mai selectiv mod posibil.

Auzeau deja urletul îndepărtat al motoarelor în timp ce naveta dispărea în spatele muntelui împădurit, verde-cenuşiu, de la apus.

— Par să se îndrepte spre ascunzătoare, comentă Vorkosigan. Asta complică lucrurile, adăugă el, strângând din buze. Mă întreb ce-or face acolo în spate. Oare Gottyan o fi găsit ordinele sigilate?

— Sunt convinsă c-a moştenit toate ordinele tale.

— Da, dar nu-mi ţineam dosarele în locul standard, că nu voiam să-mi fac cunoscute afacerile în faţa Consiliului de miniştri. Nu cred c-ar putea Korabik Gottyan să găsească ce i-a scăpat lui Radnov. Radnov e un spion isteţ.

— Radnov e cumva un ins înalt, lat în umeri, cu faţa ca o lamă de topor?

— Nu, ăsta pare-a fi sergentul Bothari. Unde l-ai văzut?

— El a tras în Dubauer, în pădurea de lângă râpă.

— Ah, chiar aşa?

Lui Vorkosigan i se aprinseră luminiţe în ochi; zâmbi cu un aer feroce.

— Multe se clarifică acum.

— Nu şi pentru mine, îl împunse Cordelia.

— Sergentul Bothari e un om foarte ciudat. Luna trecută a trebuit să-l disciplinez destul de sever.

— Suficient de sever cât să-l transformi în candidat pentru conspiraţia lui Radnov?

— Aş paria că aşa a gândit Radnov. Nu sunt sigur că pot să te fac să înţelegi cum stă treaba cu Bothari. Nimeni altcineva nu pare să înţeleagă. E extraordinar ca luptător de teren. De asemenea, mă urăşte de moarte, cum aţi spune voi, betanii. Îi face plăcere să mă urască de moarte. Într-un fel, pare un lucru necesar pentru egoul lui.

— Te-ar împuşca în spate?

— Niciodată. Să mă lovească în faţă, da. De fapt, de-aia a şi fost disciplinat ultima dată, fiindcă m-a pocnit, preciză Vorkosigan, frecându-şi gânditor falca. Dar n-ar fi absolut nicio primejdie să-l înarmezi până-n dinţi şi să-l trimiţi la luptă în spatele meu.

— Pare complet ţicnit.

— Ciudat, au mai zis asta şi alţii. Mie-mi place de el.

— Şi ne mai acuzaţi pe noi, betanii, că facem circ.

Vorkosigan ridică din umeri, amuzat.

— Mă rog, mie îmi e de folos să lucrez cu cineva care nu-şi ţine pumnii în frâu. Faptul c-am supravieţuit după antrenamentul de luptă corp la corp cu Bothari îmi dă un avantaj real. Oricum însă, prefer ca faza asta a relaţiei noastre să se limiteze la ringul de antrenament. Îmi şi imaginez cum de s-ar lăsa Radnov păcălit să-l includă pe Bothari fără să-i cerceteze prea atent convingerile politice. Se poartă exact ca genul de individ pe care l-ai putea căptuşi cu treburile murdare – pe Dumnezeu, pun pariu că tocmai asta a făcut Radnov! Sărmanul Bothari.

Cordelia aruncă o privire piezişă spre Dubauer, care stătea ca de lemn lângă ea.

— Mă tem că nu-ţi pot împărtăşi entuziasmul. Pe mine era să mă omoare.

— Nu pot să pretind că e un gigant din punct de vedere moral sau intelectual. E un om foarte complex, cu foarte puţine posibilităţi de exprimare, care a avut nişte experienţe foarte urâte. Dar, în felul lui sucit, e un ins onorabil.

Drumul urca aproape imperceptibil pe măsură ce se apropiau de baza muntelui. Schimbarea era marcată de vegetaţia care năpădea treptat locul sub forma unor crânguri rare udate de o mulţime de pâraie mărunte, izvorând în secret din măruntaiele

muntelui. Ocoliră către sud baza conului verde prăfos ce se ridica abrupt preţ de vreo 1 500 de metri deasupra lor, în vreme ce pantele de la miazăzi se arătau a fi mult mai line.

Trăgând după ea un Dubauer care se tot împiedica la fiecare pas, Cordelia blestema în gând, parcă pentru a mia oară, armele pe care şi le alesese Vorkosigan. Când sublocotenentul căzu şi se tăie la frunte, necazul şi iritarea ei erupseră în cuvinte.

— Până la urmă, de ce nu puteţi voi să folosiţi nişte arme civilizate? Ce-mi e că-i dau disruptorul unui cimpanzeu, ce-mi e că i-l dau unul barrayaran. Doi nătângi cărora le zboară degetul pe trăgaci.

Dubauer se aşeză ameţit, iar ea îi şterse sângele cu batista ei murdară, apoi se aşeză lângă el.

Vorkosigan se lăsă în jos şi se propti stângaci în pământ, cu piciorul bolnav întins înainte, încuviinţând în tăcere popasul. Privi atent expresia tensionată şi nefericită de pe faţa ei şi îi oferi un răspuns serios.

— Am o aversiune faţă de paralizoare, când e o situaţie de felul acela, spuse el încet. Când ai un paralizor în mână, nimeni nu ezită să se năpustească la tine, iar dacă ai destui inşi în faţă, până la urmă reuşesc întotdeauna să te dezarmeze. Am văzut bărbaţi ucişi care se bazaseră pe paralizoare şi care ar fi putut să înainteze fără oprelişti cu un disruptor sau cu un arc de plasmă. Un disruptor are cu adevărat autoritate.

— Pe de altă parte, nimeni nu ezită *să tragă* cu paralizorul, spuse Cordelia aluziv. Şi-ţi lasă loc de întors în caz de eroare.

— De ce, tu ai ezita să tragi cu un disruptor?

— Da. Ar fi ca şi cum nici nu l-aş avea.

— Aha.

O împunse curiozitatea, după ce întoarse pe toate părţile cuvintele lui.

— Cum naiba l-au omorât cu paralizorul pe omul ăla pe care zici că l-ai văzut?

— Nu l-au omorât cu paralizorul. După ce i l-au luat, l-au omorât în bătaie.

— Ah, făcu ea, simţind că i se strânge stomacul. Nu era… nu era vreun prieten de-al tău, sper.

— Întâmplarea face că era. Şi împărtăşea ceva din atitudinea ta faţă de arme. Era moale.

Şi se încruntă privind în zare.

Se ridicară cu greu şi trudiră mai departe prin pădure. O vreme, barrayaranul încercă s-o ajute pe Cordelia cu Dubauer. Dar acesta dădea înapoi din faţa lui, iar în cele din urmă, între opoziţia sublocotenentului şi propriul lui picior bolnav, încercarea stângace eşuă.

Vorkosigan se retrase în sine şi deveni mai puţin vorbăreţ după acest episod. Părea să-şi folosească toată puterea de concentrare pentru a se propulsa înainte, pas cu pas, dar mormăia întruna ceva ca pentru sine, îngrijorător. Cordelia avu o viziune urâtă, cu prăbuşire şi delir febril; şi nu avea niciun strop de încredere în capacitatea ei de a-i prelua rolul, identificându-l şi contactându-l pe acel membru al echipei lui care-i rămăsese fidel. Era limpede că orice eroare de judecată putea fi fatală; şi, chiar dacă n-ar fi putut spune că pentru ea toţi barrayaranii păreau la fel, i se amintea cu forţa vechea şaradă care începe cu „Toţi cretanii sunt mincinoşi”.

Aproape de asfinţit, pe când îşi croiau drum printr-o porţiune de pădure mai deasă, li se deschise brusc în faţă un luminiş de o frumuseţe uluitoare. O cascadă se prăvălea în spume peste un pat de roci negre ce sclipeau ca obsidianul, dantelă revărsată care prindea viaţă în lumină. Iluminată de soare, iarba care tivea albia căderii de apă strălucea ca o pulbere aurie transparentă. Copacii din jur, înalţi, de un verde-întunecat, cu umbre bogate, o înconjurau ca montura unei pietre preţioase.

Vorkosigan se sprijini în băţul lui şi rămase privind o vreme. Cordelia îşi spuse că nu mai văzuse în viaţa ei o fiinţă umană care să arate într-atât de obosită, dar, ce-i drept, n-avea oglindă la ea.

— Mai avem vreo cincisprezece kilometri de mers, spuse el. Nu vreau să ajungem la ascunzătoare pe beznă. Ne oprim aici pentru la noapte, ne odihnim şi-o pornim de dimineaţă.

Se trântiră în iarba moale şi urmăriră în tăcere splendidul apus învăpăiat, ca un cuplu de bătrânei căsătoriţi de-o viaţă, prea obosiţi să se mai ridice şi să tragă storurile. În cele din urmă, descreşterea luminii îi sili să se pună pe treabă. Se

spălară pe mâini şi pe feţe în apa curgătoare, iar Vorkosigan îşi împărţi în sfârşit raţiile de soldat barrayaran. Chiar şi după patru zile de terci de ovăz şi sos de brânză cu mucegai, se dovediră a fi o dezamăgire.

— Eşti sigur că nu ne-ai dat bocanci instant? întrebă Cordelia cu tristeţe, căci după culoare, gust şi miros semănau foarte bine cu o piele de încălţăminte pulverizată şi presată în formă de vafe.

Vorkosigan rânji sardonic.

— Sunt materie organică, sunt nutritive şi se păstrează ani de zile – de fapt, probabil că atât au şi stat deja.

Cordelia zâmbi mestecându-şi cu greu îmbucătura seacă. Îl hrăni cu mâna ei pe Dubauer – care avea tendinţa de a scuipa tot ce i se vâra în gură –, apoi îl spălă şi îi aranjă culcuşul pentru noapte. Nu mai avusese nicio criză în acea zi, iar ea spera că acesta era semnul unei îmbunătăţiri parţiale a situaţiei lui.

***

Pământul continua să exale o căldură confortabilă din arşiţa acumulată peste zi, iar pârâul curgea liniştit în nemişcarea poienii. Cordelia îşi dorea să poată dormi o sută de ani, ca o prinţesă fermecată. In schimb, se ridică şi se oferi să facă prima de pază.

— Cred c-ar fi bine să dormi tu mai mult în noaptea asta, îi spuse lui Vorkosigan. Eu am avut schimbul mai scurt două nopţi din trei. E rândul tău.

— Nu e nevoie… începu el.

— Dacă tu n-o să reuşeşti să ajungi, nici eu n-o să reuşesc, îi explică ea fără menajamente. Şi nici el, adăugă făcând un gest smucit cu degetul mare către tăcutul Dubauer. Vreau să mă asigur că mâine reuşeşti să mergi până acolo.

Vorkosigan mai luă o jumătate de analgezic şi se lăsă pe spate în locul unde se aşezase, cedând la argumentul ei. Cu toate astea, nu avea stare, somnul îl ocolea şi rămase privind la ea prin negura înserării. Ochii păreau să-i licărească de la febră. În cele din urmă se propti într-un cot, pe când ea îşi termina rondul de jur-împrejurul luminişului şi se aşeza pe pământ lângă el, cu picioarele încrucişate.

— Eu... începu el şi vocea i se stinse. Nu eşti cum mă aşteptam să fie o femeie ofiţer.

— A, da? Păi, nici tu nu eşti cum mă aşteptam să fie un ofiţer barrayaran, deci cred că suntem chit. Dar la ce te aşteptai? adăugă plină de curiozitate.

— Nu... nu prea ştiu. Eşti la fel de profesionistă ca orice ofiţer alături de care am luptat vreodată, fără să încerci deloc să fii o... o imitaţie de bărbat. Extraordinar.

— Nu-i nimic extraordinar la mine.

— În cazul ăsta, Colonia Beta trebuie să fie un loc foarte neobişnuit.

— E doar căminul meu. Nimic special. Climă oribilă.

— Aşa am auzit şi eu.

Culese de pe jos o rămurică şi începu să traseze cu ea mici şanţuri în ţărână, până o rupse.

— N-aveţi căsătorii aranjate pe Colonia Beta, nu-i aşa?

Cordelia se holbă la el.

— Sigur că nu! Ce concept bizar. Sună aproape ca o violare a drepturilor cetăţeneşti. Cerule... doar nu vrei să spui că aşa se face pe Barrayar?

— În casta mea, aproape tot timpul.

— Nu se găseşte nimeni să obiecteze?

— Nu sunt căsătorii impuse *cu forţa.* Sunt aranjate, în general de părinţi. Pare... să funcţioneze. Pentru cei mai mulţi.

— Mă rog, presupun că e posibil.

— Voi cum, ăă... cum vi le aranjaţi? Fără intermediari trebuie să fie tare stânjenitor. Adică, să refuzi pe cineva aşa, de-a dreptul.

— Nu ştiu. E un lucru pe care îl rezolvă îndrăgostiţii între ei după ce ajung să se cunoască binişor, de obicei, şi vor să candideze pentru permisul de-a face un copil. Chestia asta contractuală pe care o descrii o fi precum căsătoria cu cineva total necunoscut. Fireşte că-i stânjenitor.

— Hm, făcu el şi găsi altă rămurică. În Vremea Izolării, pe Barrayar, gestul unui bărbat de a-şi lua drept amantă o femeie din casta soldaţilor era privit ca furt al onoarei ei şi pentru asta trebuia pedepsit cu moartea, ca orice hoţ. Un obicei mai onorabil de încălcat decât de ţinut, sunt convins, deşi e un

subiect preferat în dramaturgie. În ziua de azi suntem undeva pe la mijloc. Vechile obiceiuri s-au dus şi încercăm tot timpul unele noi, cum ar fi hainele care nu ni se potrivesc. E greu de aflat ce mai e bine şi corect.

După un moment de tăcere, adăugă:

— Tu la ce te aşteptai?

— De la un barrayaran? Nu ştiu. La un act criminal, presupun. N-am fost chiar în culmea fericirii când m-au luat prizonieră.

El îşi coborî privirea.

— Am… am văzut la ce te referi, bineînţeles. Nu-i pot nega existenţa. E o infecţie a imaginaţiei, care se răspândeşte din om în om. E şi mai şi când coboară dinspre vârf. Face rău la disciplină, face rău la morală… Cel mai mult detest felul în care îi afectează pe ofiţerii tineri când iau contact cu ea de la cei după care ar trebui să se modeleze. Pe ei nu-i ancorează greutatea experienţei, ca să i se împotrivească mental, şi nici nu pot distinge situaţia în care un om subtilizează autoritatea împăratului ca să-şi ascundă sub ea propriile pofte.

Vocea lui răsuna intens în beznă.

— De fapt nu m-am gândit la asta decât din punct de vedere al prizonierului, adică al meu. Înţeleg că sunt norocoasă cu gardianul meu.

— Ăştia sunt pleava armatei. Dar trebuie să mă crezi când îţi spun că sunt doar o minoritate redusă. Deşi am o părere la fel de proastă şi despre cei care se prefac că nu văd, şi ăştia nu mai sunt atât de puţini ca… Să nu crezi cumva că mă înşel. Asta nu-i o infecţie uşor de combătut. Dar din partea mea n-ai de ce să te temi. Crede-mă!

— De asta… mi-am dat seama deja.

Rămaseră tăcuţi o vreme, până ce noaptea se revărsă din locurile joase şi se strecură în sus ca să topească ultimele fărâme de turcoaz de pe cer, iar cascada se transformă într-o revărsare perlată în lumina stelelor. Cordelia îşi închipui că Vorkosigan adormise, dar el se foi şi vorbi iar. Abia dacă-l vedea la faţă, întrezărea doar o reflexie măruntă a albului ochilor şi-al dinţilor lui.

— Obiceiurile voastre îmi par aşa de neîncătuşate şi de calme. Inocente ca lumina soarelui. Fără suferinţă, fără durere, fără

greşeli irevocabile. Fără băieţandri pe care teama îi transformă în criminali. Fără gelozii prosteşti. Fără să se piardă vreodată onoarea.

— Asta-i o iluzie. Onoarea tot ţi-o poţi pierde. Doar că nu se-ntâmplă peste noapte. Poate să dureze ani întregi, să se scurgă în picături şi fărâme.

Tăcu o vreme, în întunericul prietenos.

— Am cunoscut odată o femeie – am fost prietene foarte bune. La Observaţii. Era cam… inaptă pentru societate. Toată lumea din jurul ei părea să-şi găsească sufletul-pereche şi ea, cu cât înainta în vârstă, cu atât era mai speriată că rămâne pe dinafară. Era aşa de îngrijorată, de te-apuca şi mila. Până la urmă s-a îndrăgostit de un bărbat care avea un talent formidabil de-a distruge tot ce atingea. În prezenţa lui nu putea folosi cuvinte ca dragoste, încredere sau onoare, fiindcă imediat reacţiona cu glume batjocoritoare. Pornografia era permisă; poezia, niciodată. Întâmplarea face că aveau acelaşi grad când s-a eliberat postul de căpitan al navei lor. Ea muncise pe brânci pentru postul ăsta de comandă, se dăduse peste cap să-l obţină – mă rog, sunt sigură că ştii cum e. Posturile de comandant sunt puţine şi toată lumea şi le doreşte. Iubitul ei a convins-o, în parte făcându-i o promisiune care mai târziu s-a dovedit a fi mincinoasă – copii i-a promis, de fapt –, să renunţe în favoarea lui, aşa că el a primit comanda. Mare strateg. În scurt timp s-a terminat totul. Praful şi pulberea s-a ales. După asta, ea n-a mai avut chef de alt iubit. Aşa că, vezi tu, strămoşii tăi barrayarani, poate că ştiau ei ce ştiau, la urma urmei. Cei inapţi – ăştia au nevoie de reguli, pentru propria lor protecţie.

Cascada murmura în liniştea din jur.

— Am… cunoscut odată un bărbat, se auzi vocea lui în beznă. S-a însurat la douăzeci de ani cu o fată de rang înalt, care avea optsprezece. Căsătorie aranjată, desigur, dar el era fericit. În cea mai mare parte a timpului era plecat la datorie. Ea şi-a dat seama că era liberă, bogată şi singură în capitală, în compania unor oameni… nu de-a dreptul vicioşi, dar mai vârstnici decât ea. Paraziţi bogaţi, care aveau şi ei paraziţi care se foloseau de ei. Era curtată şi i s-a urcat la cap. Nu la inimă, cred. Şi-a luat amanţi, cum făceau toţi cei din jurul ei. Privind în urmă, nu cred

că simţea ceva pentru ei, era doar vanitate la mijloc şi mândria cuceririi, dar la vremea aceea… îşi construise în minte o imagine falsă despre ea însăşi, iar faptul că deodată şi-o vedea sfărâmată… Băiatul ăsta era tare iute la mânie. Ăsta a fost blestemul lui. A tranşat problema provocându-i la duel pe amanţii ei. Avea doi pe care-i ţinea din scurt, sau ei pe ea, nu-mi dau seama. Lui nu-i păsa cine supravieţuieşte, sau dacă avea să fie arestat. Îşi închipuia că era dezonorat, mă-nţelegi. A aranjat câte o întâlnire cu fiecare dintre ei într-un loc pustiu, la vreo jumătate de oră unul după celălalt.

Se opri şi rămase tăcut multă vreme. Cordelia aştepta cu sufletul la gură, neştiind dacă era sau nu cazul să-l încurajeze să continue. El îşi reluă în cele din urmă firul poveştii, dar vorbi mai grăbit şi vocea îi sună mai plat.

— Primul era tot un tânăr aristocrat, căpos ca şi el, care a respectat regulile jocului. Ştia cum se folosesc cele două săbii, a luptat cu fler şi-a fost cât pe ce să-l omoare pe… pe prietenul meu. Ultimul lucru pe care l-a spus a fost că întotdeauna îşi dorise să fie ucis de un soţ gelos, numai că la optzeci de ani.

La momentul acela, mica scăpare nu mai era o surpriză pentru Cordelia, care se întreba dacă şi povestea ei fusese la fel de transparentă pentru el. Cu siguranţă, aşa părea.

— Al doilea era un înalt oficial din guvern, un bărbat mai în vârstă. Nu voia să lupte, chiar dacă ăsta l-a tot doborât şi l-a săltat de pe jos de câteva ori. După… după primul, care îşi dăduse suflarea făcând glume, pe ăsta abia dacă-l răbda. Până la urmă l-a căsăpit tocmai când cerea îndurare şi l-a lăsat acolo. S-a dus la nevastă-sa acasă să-i spună ce făcuse, pe urmă s-a întors pe nava lui şi-a aşteptat să fie arestat. Toate astea s-au întâmplat într-o după-amiază. Ea s-a înfuriat, a copleşit-o mândria rănită – s-ar fi duelat ea cu el, de-ar fi putut – şi s-a sinucis. S-a împuşcat în cap cu arma lui de serviciu, arcul de plasmă. Nu mi l-aş fi imaginat drept armă de femeie. Otravă, sau tăierea venelor, sau orice. Dar ea era o adevărată Vor. Arcul i-a ars faţa cu totul. Avusese cea mai frumoasă faţă pe care ţi-o poţi închipui… Lucrurile s-au rezolvat într-un mod foarte bizar. S-a presupus că cei doi amanţi se omorâseră reciproc – îţi jur, nici

vorbă să fi plănuit el aşa ceva – şi că ea se sinucisese din deznădejde. Pe el nu l-a întrebat nimeni absolut nimic.

Vocea îi coborî, tonul îi deveni mai apăsat.

— Toată după-amiaza aceea, s-a purtat ca un somnambul, sau ca un actor, a rostit replicile pe care trebuia să le rostească, a făcut gesturile pe care trebuia să le facă, iar la sfârşit, după toate astea, onoarea lui nu se simţea deloc mai bine. Nu ajutase la nimic, nu se demonstrase nimic. Totul era la fel de fals ca idilele ei, totul în afară de cele două morţi. Acelea erau reale.

Din nou făcu o pauză.

— Ştii, voi, betanii, aveţi un avantaj. Voi cel puţin vă permiteţi unii altora să învăţaţi din greşelile voastre.

— Îmi… pare rău pentru prietenul tău. Ai sentimentul că s-a petrecut cu mult timp în urmă?

— Câteodată. Au trecut peste douăzeci de ani. Se spune că cei senili îşi amintesc lucruri petrecute în tinereţea lor mai clar decât pe cele vechi de-o săptămână. Poate se senilizează şi el.

— Înţeleg.

Acceptă povestirea ca pe un fel de dar ciudat, plin de spini, prea fragil pentru a-i da drumul, prea dureros pentru a-l ţine. El se întinse pe spate, din nou tăcut, iar ea porni să facă iar turul luminişului, ascultând la marginea pădurii o linişte atât de profundă, încât clocotul sângelui în urechi îi părea copleşitor. Când îşi termină rondul, Vorkosigan dormea deja un somn neliniştit, cutremurat de febră. Cordelia şterpeli de la Dubauer unul dintre sacii de dormit arşi pe jumătate şi îl acoperi cu el.

Capitolul patru

Vorkosigan se trezi cu vreo trei ore înainte de răsărit şi o convinse să se întindă şi ea ca să prindă măcar două ceasuri de somn. În lumina cenuşie care preceda revărsatul zorilor, îi dădu iar deşteptarea. Se vedea că între timp făcuse baie în pârâu şi folosise pachetul cu depilator de unică folosinţă pe care îl păstrase până atunci la centură ca să-şi înlăture barba de patru zile, care-i dădea mâncărimi pe faţă.

— Am nevoie de ajutor cu piciorul ăsta. Vreau să tai, să drenez şi să acopăr la loc. Aşa o să ţină până după-amiază, şi-apoi n-o să mai conteze.

— Aşa-i.

Vorkosigan îşi scoase bocancul şi ciorapul, iar Cordelia îl pofti să-şi ţină piciorul sub un jet răzleţ de la marginea cascadei. Ea îi clăti cuţitul militar, apoi îl folosi ca să deschidă rana umflată şi lucioasă cu o tăietură adâncă şi rapidă. Vorkosigan se albi la faţă, dar nu spuse nimic. Cordelia fu cea care tresări când din tăietură spârcui sânge cu puroi şi cheaguri cu iz dubios, pe care le spălă imediat şuvoiul de apă. Încercă să nu se gândească la microbii noi pe care era posibil să-i introducă în organism prin operaţia aceea. Aveau nevoie doar de un paliativ, pentru scurtă vreme.

Îi acoperi rana cu ce mai rămăsese în tub din antibioticul lui nu prea eficient şi desfăşură din sul o fâşie de bandaj elastic.

— E mai bine, spuse Vorkosigan.

Dar se împiedică şi aproape căzu când încercă să păşească normal.

— Sigur, mormăi el. A sosit momentul.

Cu gesturi ceremonioase, îşi scoase din trusa de prim-ajutor ultimul sedativ şi o mică pastilă albastră, le înghiţi şi azvârli cât colo cutia goală. Cu un aer aproape absent, Cordelia o ridică, îşi dădu seama că n-avea unde s-o pună şi-o lăsă să cadă iar, pe furiş.

— Chestiile astea funcţionează nemaipomenit, îi spuse el, până când cedează, şi-atunci pici ca o marionetă cu sforile tăiate. De-acum o să fiu ca nou vreo şaisprezece ore.

Într-adevăr, până îşi terminară raţiile de teren şi îl pregătiră pe Dubauer pentru marşul din acea zi, barrayaranul îşi recăpătase aspectul obişnuit, ba chiar părea proaspăt, odihnit şi plin de energie. Niciunul dintre ei nu făcu vreo referire la conversaţia din noaptea precedentă.

Porniră cu el în frunte, descriind un cerc larg în jurul bazei muntelui, astfel încât pe la amiază se apropiau de craterul care se căsca pe o latură, aproape pe direcţia apusului, îşi croiră drum prin păduri şi luminişuri către o creastă care veghea o depresiune rotundă, tot ce mai rămăsese din partea de jos a versantului după un cataclism vulcanic petrecut în vremuri străvechi. Vorkosigan se târî pe o protuberanţă stâncoasă lipsită de copaci, cu grijă să nu scoată capul deasupra ierbii înalte. Dubauer, livid şi extenuat, se ghemui pe o parte în locul pe care îl aleseseră drept ascunzătoare şi adormi. Cordelia îl veghe până ce respiraţia îi deveni rară şi regulată, apoi se strecură afară lângă Vorkosigan. Căpitanul barrayaran îşi scoase luneta şi cercetă întinderea de un verde ceţos.

— Uite naveta. Au campat în peşterile-depozit. Vezi fâşia aia întunecată de lângă cascadă? Aia e intrarea.

Îi împrumută luneta ca să vadă mai bine.

— Ah, uite că iese cineva de-acolo. La grosismentul maxim li se văd feţele.

Vorkosigan îşi luă luneta înapoi.

— Koudelka. Cu el nu-s probleme. Dar cel slab de lângă el e Darobey, unul dintre spionii lui Radnov în secţia mea de comunicaţii. Ţine minte faţa lui – va trebui să ştii când să-ţi ţii capul la cutie.

Cordelia se întrebă dacă plăcerea pe care părea s-o resimtă Vorkosigan era un efect artificial al stimulentului sau o anticipare primară a confruntării ce-avea să vină. Parcă îi sclipeau ochii în timp ce privea atent într-acolo, socotea şi calcula.

Şuieră printre dinţi, semănând şi el oarecum cu un carnivor de prin partea locului.

— Uite-l pe Radnov, Dumnezeule! Ce-aş mai vrea să pun mâna pe el. Dar de data asta pot să-i târăsc pe oamenii ministrului la judecată. Mi-ar plăcea să-i văd cum încearcă să-şi scape căţeii de o cinstită acuzaţie de rebeliune. Comandamentul superior şi Consiliul Conţilor vor fi de partea mea de data asta. Nu, Radnov, nu-ţi e sortit să trăieşti – ca să apuci să regreţi.

Se aşeză mai bine pe burtă şi pe coate, devorând din ochi scena din depărtare.

Deodată se crispă şi schiţă un rânjet.

— Era şi vremea să mi se schimbe norocul. Uite-l pe Gottyan, înarmat, deci trebuie că el e la comandă. Suntem aproape de casă. Hai.

Se târâră înapoi la adăpostul copacilor. Dubauer nu se mai afla în locul în care îl lăsaseră.

— Oh, Doamne, icni Cordelia, rotindu-se să străpungă cu privirea toate tufişurile din jur. Încotro s-a dus?

— N-avea cum să fi ajuns prea departe, o linişti Vorkosigan, cu toate că şi el părea îngrijorat.

Porniră prin pădure şi fiecare dintre ei cercetă câte o zonă de vreo sută de metri în diametru. Idioato! se certa aprig Cordelia, cuprinsă de panică. Trebuia tu să te duci să te uiţi… Se reîntâlniră în locul de unde porniseră, fără să fi dat de vreo urmă a sublocotenentului rătăcitor.

— Uite ce-i, n-avem timp acum să ne uităm după el, spuse Vorkosigan. Imediat ce-mi recapăt comanda o să trimit o patrulă să-l caute. Cu instrumentele potrivite, l-ar putea găsi mult mai repede decât noi.

Cordelia se gândea la carnivore, stânci, ochiuri de apă adânci, patrule barrayarane cărora le tresărea degetul pe trăgaci.

— Am ajuns până aici, începu ea.

— Şi dacă nu-mi recapăt comanda în curând, oricum n-o să mai scape cu viaţă niciunul dintre voi.

Sfâşiată pe dinăuntru, dar receptivă la glasul raţiunii, nu se împotrivi când Vorkosigan o apucă de braţ. Sprijinindu-se de ea doar foarte puţin, el alese un drum coborâtor prin pădure. Pe când se apropiau de tabăra barrayarană, îşi duse un deget gros la buze.

— Umblă cât mai neauzit cu putinţă. N-am ajuns până aici ca să fiu împuşcat de propriile mele pichete. Ah. Întinde-te aici.

O trase în spatele unor buşteni căzuţi în vegetaţia până la genunchi, de unde puteau supraveghea o cărăruie proaspăt bătătorită prin tufăriş.

— N-ai de gând să te duci să baţi la uşa din faţă?

— Nu.

— De ce nu, dacă Gottyan al tău e de încredere?

— Fiindcă mai e ceva în neregulă. Nu ştiu ce caută aici trupa asta de intervenţie.

Rămas pe gânduri, îi înapoie paralizorul.

— Dacă e nevoie să foloseşti o armă, mai bine să fie una la care te pricepi. Mai are ceva încărcătură – un foc sau două. Poteca trece printre punctele de pază şi, mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să apară pe-aici. Stai ascunsă până te chem eu.

Îşi lăsă cuţitul să alunece în teacă şi se furişă la loc ascuns de cealaltă parte a cărării. Aşteptară un sfert de ceas, apoi încă unul. Pădurea moţăia în atmosfera caldă, blândă, luminoasă.

Apoi se auzi apropiindu-se pe cărare zgomot de încălţări târşâite prin resturile de frunze. Cordelia încremeni pe loc, încercând să privească printre buruieni fără să ridice capul. O formă înaltă, în atât de eficienta uniformă barrayarană de camuflaj, se transformă într-un ofiţer cu părul grizonant. Pe când trecea printre ei, Vorkosigan se înălţă din ascunzătoare ca înviat din morţi.

— Korabik, rosti el cu voce joasă, dar în care se simţea o căldură sinceră.

Şi rămase în aşteptare, zâmbind larg, cu braţele încrucişate pe piept.

Gottyan se răsuci imediat, scoţându-şi de la şold disruptorul neural. O bătaie de inimă mai târziu, pe chipul lui apăru o expresie de surpriză.

— Aral! Trupa de intervenţie a raportat că te-au ucis betanii.

Şi făcu un pas, nu în faţă, cum se aştepta Cordelia după tonul vocii lui Vorkosigan, ci în spate. Continua să ţină în mână disruptorul, ca şi cum ar fi uitat să-l pună la loc, dar îl strângea în mână ferm, nu în dorul lelei. Cordelia simţi un gol în stomac.

Vorkosigan părea vag nedumerit, de parcă l-ar fi dezamăgit primirea glacială, reţinută.

— Mă bucur să văd că nu eşti superstiţios, glumi el.

— Ar fi trebuit să ştiu că nu-i cazul să te consider mort până nu te văd îngropat cu un par înfipt în inimă, spuse Gottyan pe un ton trist-ironic.

— Care-i problema, Korabik? întrebă încet Vorkosigan. Nu eşti tu lingăul ministrului.

La vorbele acestea Gottyan ridică disruptorul şi ţinti cu el de-a dreptul. Vorkosigan nu se clinti din loc.

— Nu, răspunse el cu francheţe. Mi-am închipuit că pute povestea aia pe care ne-a spus-o Radnov despre tine şi betani. Şi aveam de gând să mă asigur că o să treacă pe la o comisie de anchetă la întoarcerea acasă.

Făcu o pauză.

— Dar atunci... eu aş fi primit comanda. După ce aş fi fost căpitan în exerciţiu timp de şase luni, cu siguranţă m-ar fi confirmat în funcţie. Ce şanse de-a prinde comanda crezi că există la vârsta mea? Cinci la sută? Doi? Zero?

— Nu-s aşa slabe pe cât crezi, spuse Vorkosigan pe acelaşi ton coborât. Urmează să se petreacă lucruri de care foarte puţini oameni au auzit. Mai multe nave, mai multe posturi disponibile.

— Zvonurile obişnuite, respinse Gottyan.

— Deci n-ai crezut că eram mort? tatonă Vorkosigan.

— Eram convins că eşti mort. Am preluat... că tot veni vorba, unde-ai pus ordinele sigilate? Ţi-am întors cabina cu susul în jos cât le-am căutat.

Vorkosigan zâmbi placid şi clătină din cap.

— N-am să-ţi sporesc tentaţiile.

— Nu contează, zise Gottyan, fără ca arma din mâna lui să-şi piardă ţinta vreun moment. Pe urmă, alaltăieri, idiotul ăla psihopat de Bothari a venit la mine în cabină. El mi-a spus ce s-a întâmplat cu adevărat în tabăra betanilor. Pentru mine a fost surpriza naibii – aş fi crezut c-o să fie încântat să aibă şansa de a-ţi tăia beregata. Aşa că ne-am întors aici să facem instrucţie la sol. Eram convins c-o să-ţi faci apariţia mai devreme sau mai târziu – te aşteptam mai devreme.

— Am fost reţinut, spuse Vorkosigan, schimbându-şi foarte puţin poziţia, cât să iasă din raza de tragere a Cordeliei către Gottyan. Bothari unde-i acum?

— La izolator.

Vorkosigan tresări.

— N-o să-i fie bine deloc. Să-nţeleg că n-ai răspândit vestea despre cum am scăpat ca prin urechile acului?

— Nici măcar Radnov nu ştie. Încă mai crede că te-a spintecat Bothari.

— E plin de el, nu-i aşa?

— Ca motanul pe gard. Mi-ar fi plăcut la nebunie să şterg bordul cu mutra lui, măcar de-ai fi avut şi tu bunăvoinţa să suferi un accident pe traseu.

Vorkosigan făcu o grimasă ironică.

— Mi se pare că încă nu te-ai hotărât ce vrei să faci. Pot să-ţi sugerez că nu-i prea târziu nici acum să schimbi direcţia?

— N-ai putea să treci peste asta, enunţă Gottyan situaţia, nu prea sigur de el.

— Pe vremea când eram mai tânăr şi mai încăpăţânat, poate că nu. Dar, sincer să fiu, începe să mă obosească omorâtul duşmanilor ca să le dau o lecţie, spuse Vorkosigan, apoi îşi înălţă bărbia şi-i susţinu privirea lui Gottyan. Dacă vrei, pot să-ţi dau cuvântul meu. Ştii cât valorează.

Disruptorul tremură vag în mâna lui Gottyan, care ezita în pragul unei decizii. Cordelia, abia respirând, îi văzu ochii umezi. Nu plângi pentru cei vii, îşi spuse ea, ci pentru morţi; în momentul acela, pe când Vorkosigan încă se mai îndoia, ea ştia că omul acela avea de gând să tragă.

Ridică paralizorul, ochi cu grijă şi reuşi să stoarcă din el o încărcătură. Arma bâzâi slab, dar fu suficient cât să-l facă pe Gottyan, care întorsese capul în direcţia din care auzise mişcarea bruscă, să cadă în genunchi. Vorkosigan se repezi la disruptor, apoi îl uşură pe Gottyan de arcul de plasmă şi-l culcă la pământ.

— Naiba să te ia, croncăni Gottyan, pe jumătate paralizat. Ai fost prins vreodată-n viaţa ta cu garda jos?

— Dacă s-ar fi întâmplat, nu mai eram acum aici, răspunse Vorkosigan, ridicând din umeri.

Îl percheziţionă rapid, confiscându-i cuţitul şi alte câteva obiecte.

— Pe cine ai pus de gardă?

— Pe Sens la nord şi pe Koudelka la sud.

Vorkosigan îi scoase centura şi îi legă mâinile la spate.

— Chiar că ţi-a fost greu să te hotărăşti, nu-i aşa?

Apoi o luă pe Cordelia deoparte şi-i explică:

— Sens e unul dintre ai lui Radnov. Koudelka e de-al meu. A fost ca şi cum ar fi dat cu banul.

— Şi ăsta zici că-ţi era prieten? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Mie-mi pare că singura diferenţă dintre prietenii şi duşmanii tăi e timpul pe care-l petrec stând cu tine la taclale înainte să te-mpuşte.

— Da, încuviinţă Vorkosigan, aş putea să cuceresc universul cu armata asta dacă aş reuşi vreodată să-i fac pe toţi să-şi îndrepte armele în aceeaşi direcţie. Din moment ce pantalonii tăi stau pe tine şi fără curea, comandant Naismith, poţi, te rog, să mi-o împrumuţi?

Îi legă cu ea picioarele lui Gottyan, îi puse căluş la gură, iar la sfârşit rămase un moment să privească la cărare într-un sens şi în celălalt.

— Toţi cretanii sunt mincinoşi, murmură Cordelia, apoi adăugă mai tare: Nord sau sud?

— O întrebare interesantă. Tu cum ai răspunde?

— Aveam un profesor care tot aşa obişnuia să-mi întoarcă întrebările. Credeam că asta era metoda socratică şi mă impresiona enorm, asta până am descoperit că o folosea ori de câte ori nu ştia răspunsul.

Cordelia se uită lung la Gottyan, pe care îl puseseră în locul unde stătuse ea atât de bine ascunsă, şi se întrebă dacă direcţiile lui semnificau o întoarcere la loialitate sau un ultim efort de a duce la îndeplinire cârpăceala de asasinat asupra lui Vorkosigan. El o privi nedumerit şi ostil.

— Nord, spuse ea în cele din urmă, fără tragere de inimă. Schimbă cu Vorkosigan o privire de înţelegere reciprocă, iar el dădu scurt din cap în semn de aprobare.

— Atunci, hai.

Porniră tăcuţi pe potecă, urcând o pantă şi traversând o vâlcea plină de tufişuri cenuşiu-verzui.

— Îl ştii de mult pe Gottyan?

— Am servit împreună în ultimii patru ani, după retrogradarea mea. Îl consideram un bun ofiţer de carieră. Apolitic, conştiincios. Şi-a întemeiat o familie.

— Crezi c-ai putea... să-l aduci înapoi, mai târziu?

— Să iert şi să uit? I-am dat o şansă în privinţa asta. M-a refuzat. De două ori, dacă nu te-ai înşelat în alegerea direcţiei.

Urcau acum o altă pantă.

— Postul de pază e în vârf. Cel de acolo, oricine-o fi, o să ne aibă în vizor în câteva clipe. Rămâi aici şi acoperă-mă. Dacă auzi că se trage – făcu o pauză –, ia iniţiativa.

Cordelia îşi înăbuşi un hohot de râs. Vorkosigan îşi strecură disruptorul în toc şi începu să urce cărarea fără să se ascundă, făcând zgomot din plin.

— Santinelă, raportează, îi auzi ea vocea fermă.

— Nimic nou de când – Dumnezeule mare, e *căpitanul!* După care urmă un râs sincer încântat, cum i se păru ei că nu mai auzise de secole. Se sprijini de trunchiul unui copac, dintr-odată slăbită. Şi-anume când s-a întâmplat, se întrebă ea, de-ai încetat să te mai temi de el şi-ai început să te temi pentru el? Şi de ce teama asta nouă e mult mai răscolitoare decât prima? Nu s-ar zice că ţi-a ieşit ceva la afacerea asta, aşa-i?

— Poţi să ieşi acum, comandant Naismith, ajunse până la ea vocea lui Vorkosigan.

Ocoli ultimul grup de vegetaţie pitică şi urcă un dâmb acoperit cu iarbă. Acolo erau campaţi doi tineri cu aspect foarte îngrijit şi milităros în uniformele lor curate. Îl recunoscu pe unul dintre ei, care era cu un cap mai înalt decât Vorkosigan şi avea chip de puştan pe trup de bărbat, ca fiind Koudelka, cel la care privise cu luneta. Îi strângea mâna căpitanului cu un entuziasm nestânjenit, asigurându-se că era reală, nicidecum fantomatică. Celălalt soldat duse mâna la disruptor când văzu uniforma Cordeliei.

— Ni s-a spus că v-au omorât betanii, domnule, spuse el suspicios.

— Da, e un zvon pe care nu mai reuşesc odată să-l fac uitat, răspunse Vorkosigan. După cum vezi, nu-i adevărat.

— Înmormântarea voastră a fost splendidă, spuse Koudelka. Trebuia să fi fost acolo.

— Poate data viitoare, rânji Vorkosigan.

— Ah. Să ştiţi că n-am vrut să sune aşa, domnule. Locotenentul Radnov a ţinut o cuvântare grozavă.

— Sunt convins. Probabil a lucrat la ea luni de zile.

Koudelka, ceva mai iute de înţelegere decât camaradul său, scăpă un „Ah”. Celălalt rămase tăcut, cu o expresie nelămurită pe faţă.

— Permiteţi-mi să v-o prezint, continuă Vorkosigan, comandantul Cordelia Naismith, departamentul betan de Observaţii Astronomice. Ea este… — făcu o pauză, timp în care Cordelia aşteptă cu urechea ciulită să audă ce statut urma să-i fie desemnat – ăă…

— Altfel spus…? murmură ea cu speranţă în glas.

Vorkosigan strânse puternic din buze, oprindu-le pe când începeau să schiţeze un zâmbet.

— Prizoniera mea, alese el în cele din urmă. Eliberată condiţionat. Exceptând accesul la zonele secrete, trebuie să fie tratată cu toată politeţea.

Cei doi tineri părură impresionaţi şi din cale afară de curioşi.

— E înarmată, remarcă tovarăşul lui Koudelka.

— Şi e un lucru bun, spuse Vorkosigan, iar apoi, fără să mai dezvolte subiectul acesta, trecu la treburi mai urgente. Cine-i în echipa de teren?

Koudelka recită cu însufleţire o listă de nume, cu ajutorul camaradului său, care-i mai împrospăta memoria din când în când.

— În regulă, oftă Vorkosigan. Radnov, Darobey, Sens şi Tafas trebuie dezarmaţi, pe cât posibil fără zgomot şi complicaţii, şi arestaţi sub acuzaţia de rebeliune. Vor mai fi şi alte arestări mai târziu. Nu vreau să existe nicio comunicare cu *Generalul Vorkraft* până nu sunt arestaţi şi închişi. Ştii cumva unde e locotenentul Buffa?

— În peşteri. Domnule?

Koudelka începea să aibă un aer cam nefericit, pe măsură ce îşi dădea seama de ceea ce se petrecea.

— Da?

— Sunteţi sigur în ce-l priveşte pe Tafas?

— Aproape, spuse Vorkosigan, apoi îşi îmblânzi tonul. Vor fi judecaţi cu toţii. Asta-i scopul unui proces, să-i separe pe vinovaţi de nevinovaţi.

— Da, domnule.

Koudelka acceptă cu o uşoară înclinare a capului această garanţie limitată a protecţiei oferite unui om despre care Cordelia bănuia că trebuie să fi fost prietenul lui.

— Începi să înţelegi de ce am spus că statisticile despre războiul civil ascund cea mai mare parte a realităţii? întrebă Vorkosigan.

— Da, domnule.

Koudelka îi susţinu privirea fără nicio ezitare, iar Vorkosigan dădu din cap aprobator, convins de loialitatea omului din faţa sa.

— În regulă. Voi doi veniţi cu mine.

Porniră cu toţii, Vorkosigan luând-o din nou de braţ pe Cordelia şi păşind cu un vag şchiopătat, ascunzând cu dibăcie greutatea cu care se sprijinea pe ea. Urmară o altă cărare prin pădure, urcând şi coborând pe terenul inegal, până ajunseră la uşa camuflată a ascunzătorii din peşteră.

Cascada ce se învârtejea lângă intrare se termina într-un mic iaz, care la rându-i se revărsa într-un râuşor ce se pierdea în desişuri. Pe mal se strânsese un grup ciudat. La început Cordelia nu reuşi să-şi dea seama ce făceau acolo. Doi barrayarani stăteau şi se uitau, iar alţi doi erau îngenuncheaţi lângă apă. La apropierea lor, aceştia se ridicară, săltând în picioare şi o siluetă de pe care şiroia apa, îmbrăcată în haine maro-gălbui, cu mâinile legate la spate, care până atunci fusese culcată pe burtă. Omul tuşi, chinuindu-se să tragă aer în piept cu icnete şi gâfâituri.

— E Dubauer! ţipă Cordelia. Ce-i fac?

Vorkosigan, care părea să fi înţeles imediat ce-i făceau, murmură un „Ah, la dracu'" şi porni într-acolo într-un pas alergător sacadat.

— Asta-i prizonierul meu! răcni el în preajma grupului. Jos mâinile de pe el!

Barrayaranii se redresară cu o mişcare atât de rapidă, de-ai fi zis că era un reflex spinal. Eliberat, Dubauer căzu în genunchi, continuând să inspire prelung şi gâfâit. Trecând în fugă pe lângă ei către Dubauer, Cordelia îşi spuse că nu mai văzuse în viaţa ei un grup de inşi mai uluiţi decât aceia. Părul lui Dubauer, faţa buhăită, barba care începea să crească şi gulerul lui erau ude leoarcă, ochii îi erau înroşiţi, iar el continua să tuşească şi să strănute. Ea îşi dădu seama în cele din urmă, îngrozită, că barrayaranii îi ţinuseră capul sub apă ca să-l tortureze.

— Ce-i asta, locotenent Buffa? întrebă Vorkosigan încruntat, ţintuindu-l cu privirea pe cel care deţinea gradul cel mai înalt din grup.

— Credeam că v-au omorât betanii, domnule! spuse Buffa.

— Nu m-au omorât, răspunse laconic Vorkosigan. Ce faci cu betanul ăsta?

— L-a capturat Tafas în pădure, domnule. Încercam să-l interogăm... să aflăm dacă mai sunt şi alţii prin preajmă... — aruncă o privire către Cordelia –, dar refuză să vorbească. Un cuvânt n-a scos. Şi-am crezut mereu că betanii sunt şubrezi.

Vorkosigan îşi frecă faţa cu palma, de parcă s-ar fi rugat să i se dea putere.

— Buffa, spuse el răbdător, în omul ăsta s-a tras cu disruptorul acum cinci zile. Nu poate vorbi şi, chiar de-ar putea, oricum n-ar şti nimic.

— Ce barbari! ţipă Cordelia, îngenunchind pe pământ.

Dubauer o recunoscu şi se agăţă de ea.

— Voi, barrayaranii, nu sunteţi decât nişte barbari, nişte oameni de nimic şi nişte asasini!

— Şi neghiobi. Nu uita neghiobi, spuse Vorkosigan, fulgerându-l pe Buffa cu o privire rece.

Vreo doi din grup avură bunăvoinţa să-şi ia un aer nefericit şi deopotrivă stingherit. Vorkosigan oftă.

— A păţit ceva?

— Se pare că nu, recunoscu ea fără tragere de inimă. Dar e destul de zguduit.

Tremura ea însăşi, de indignare.

— Comandant Naismith, îmi cer iertare în numele oamenilor mei, spuse Vorkosigan pe un ton oficial şi cu glas puternic, astfel încât nimeni de acolo să nu poată crede în mod eronat despre căpitanul lor că s-a umilit în faţa prizonierei sale din cauza lor.

— Nu pocni din călcâie la mine, mormăi cu brutalitate Cordelia, numai pentru urechile lui; sub privirea lui mohorâtă, se mai domoli puţin şi adăugă pe un ton mai ridicat: A fost o eroare de interpretare.

Îi căzu privirea pe locotenentul Buffa, care încerca să pară că intră în pământ cu toată înălţimea lui considerabilă.

— Orice orb ar fi putut s-o facă. Ah, la naiba, adăugă ea, căci groaza şi suferinţa îi declanşau lui Dubauer o nouă criză convulsivă.

Cei mai mulţi dintre barrayarani îşi feriră privirea, jenaţi fiecare în felul lui. Vorkosigan, care devenea versat, îngenunche ca să-i ofere Cordeliei ajutorul de care avea nevoie. Când criza se domoli, se ridică iar în picioare.

— Tafas, dă-i armele tale lui Koudelka, ordonă el.

Tafas şovăi, aruncând câte o privire în jur, apoi se supuse cu gesturi încete.

— N-am vrut să particip deloc, domnule, spuse el disperat. Dar locotenentul Radnov a zis că-i prea târziu.

— O să ai ocazia să te aperi mai încolo, spuse Vorkosigan, obosit.

— Ce se întâmplă? întrebă Buffa, năucit. V-aţi întâlnit cu comandantul Gottyan, domnule?

— Comandantului Gottyan i-am dat… alte ordine. Buffa, tu răspunzi acum de echipa de teren.

Vorkosigan repetă ordinul de arestare a celor câtorva de pe listă şi detaşă un grup care să-l ducă la îndeplinire.

— Sublocotenent Koudelka, du-i pe prizonierii *mei* la peşteră şi ai grijă să fie hrăniţi cum trebuie şi să li se dea orice mai cere comandantul Naismith. Pe urmă vezi să fie naveta gata de decolare. O să plecăm spre navă imediat ce vor fi sub pază şi… ceilalţi prizonieri.

Evită cuvântul „răzvrătiţi”, ca şi cum i s-ar fi părut prea puternic, ca o blasfemie.

— Unde te duci? întrebă Cordelia.

— Vreau să stau de vorbă cu comandantul Gottyan. Între patru ochi.

— Hm. În fine, să nu mă faci să-mi regret propriul sfat.

Era felul ei de a-i spune în acel moment: *Ai grijă.*

Vorkosigan flutură din mână în semn că luase la cunoştinţă toate sensurile vorbelor ei, apoi se întoarse şi porni prin pădure. Acum şchiopăta mai vizibil.

***

Cordelia îl ajută pe Dubauer să se ridice în picioare, iar Koudelka îi conduse până la gura peşterii. Tânărul acela era copia fidelă a lui Dubauer în tabăra adversă, fapt pentru care ea descoperi că-i venea greu să-şi păstreze ostilitatea.

— Ce s-a-ntâmplat cu piciorul bătrânului? o întrebă Koudelka, făcând un gest cu capul peste umăr.

— I s-a infectat o zgârietură, micşoră ea importanţa rănii, simţindu-se dispusă să susţină politica lui Vorkosigan de păstrare a aparenţelor pentru moralul nestatornicei sale echipe. Ar trebui să i se acorde îngrijiri medicale de specialitate, numai să-l puteţi convinge să stea puţin locului ca să le primească.

— Asta-i bătrânul nostru, ce mai. N-am mai văzut pe nimeni la vârsta lui să aibă atâta energie.

— La vârsta lui? întrebă Cordelia, ridicând o sprânceană.

— Păi, sigur, ţie nu ţi se pare bătrân, admise Koudelka şi păru nedumerit când ea izbucni în râs. Dar energie nu-i chiar cuvântul potrivit pentru ce-am vrut să spun.

— Ar merge putere? sugeră ea, bucurându-se, în mod surprinzător, că Vorkosigan avea măcar un admirator. Energia aplicată la muncă.

— Aşa e foarte bine, aprobă el, entuziasmat şi recunoscător.

Cordelia hotărî să nu-i pomenească nici de micuţa pastilă albastră.

— Pare a fi o persoană interesantă, spuse ea, orientând discuţia către o altă perspectivă asupra lui Vorkosigan. Cum de-a intrat în buclucul ăsta?

— Te referi la treaba cu Radnov?

Ea încuviinţă dând din cap.

— Păi, nu vreau să-l critic pe bătrânu', dar… nu ştiu cine altcineva i-ar spune unui ofiţer *politic* care vine la bordul navei să piară din ochii lui dacă vrea să mai apuce sfârşitul călătoriei.

Koudelka amuţi, cuprins de veneraţie.

Cotind pentru a doua oară în spatele lui prin galeriile peşterii, Cordelia tresări şi intră în alertă la vederea peisajului din jur. *Foarte* neobişnuit, îşi spuse ea. Vorkosigan m-a indus în eroare. Labirintul de caverne era doar parţial natural, cea mai mare parte a sa fiind modelată cu arcul de plasmă; era răcoros, jilav şi slab luminat. Spaţiile uriaşe erau aglomerate cu provizii. Nu era o biată ascunzătoare aici; era un depozit militar la dimensiuni reale. Cu buzele strânse, fără să scoată un sunet, privi în jur, trezită brusc la o realitate ce conţinea o serie întreagă de noi posibilităţi neplăcute.

Într-un colţ se afla un adăpost de campanie barrayaran standard, o arcadă semicirculară nervurată, acoperită cu o ţesătură asemănătoare celei a corturilor betane. Sub ea se aflau o bucătărie de campanie şi o sală de mese, grosolane şi mohorâte. Un furier solitar făcea curăţenie după masa de prânz.

— Tocmai ce-a apărut bătrânul, în carne şi oase! îi ieşi în cale Koudelka.

— Ha! Parcă-i tăiaseră betanii beregata, spuse furierul, surprins. Şi ce înmormântare frumoasă i-am făcut.

— Ăştia doi sunt prizonieri aduşi *personal* de bătrânul, îi prezentă Koudelka bucătarului, pe care Cordelia îl bănuia a fi mai mult soldat decât *chef*. Şi ştii cum e bătrânul în chestii de-astea. Flăcăul ăsta e vătămat de disruptor. A zis că trebuie hrăniţi amândoi cum trebuie, aşa că să nu-ncerci să-i otrăveşti cu lăturile obişnuite.

— Toţi se pricep să critice, mormăi furierul-bucătar, pe când Koudelka pleca să-şi vadă de alte corvezi. Ce vreţi să mâncaţi?

— Orice. Orice în afară de terci de ovăz sau brânză cu mucegai, se grăbi ea să precizeze.

Furierul dispăru în camera din spate şi se întoarse după câteva minute cu două castroane aburinde, conţinând ceva asemănător unei tocane, şi cu pâine adevărată, unsă cu ulei vegetal veritabil. Cordelia se năpusti cu lăcomie.

— Cum e? întrebă furierul pe un ton lipsit de expresie, trăgându-şi capul între umeri.
— I-un deliciu, răspunse ea cu gura plină. Minunată.
— Serios? spuse el şi se îndreptă de spate. Chiar îţi place?
— Serios.
Se opri din mâncat ca să-i vâre în gură câteva linguri de mâncare ameţitului Dubauer. Gustul hranei calde îi străpunse somnolenţa de după criză şi-l făcu să mestece aproape la fel de entuziasmat ca şi ea.
— Uite – pot să te ajut să-l hrăneşti? se oferi furierul.
Cordelia îi zâmbi radios ca un soare.
— Sigur că poţi.
În mai puţin de o oră aflase că pe furier îl chema Nilesa, ascultase cea mai mare parte din povestea vieţii lui şi avusese parte de gama completă, chiar dacă sever limitată, a delicateselor pe care le putea oferi o bucătărie de campanie barrayarană. În mod evident, furierul poftea la nişte laude la fel de mult pe cât pofteau companionii săi la mâncare gătită, fiindcă umbla după Cordelia şi îşi tot storcea creierii după mici favoruri pe care să i le facă.
Vorkosigan intră de unul singur şi se aşeză lângă ea, rupt de oboseală.
— Bine-aţi venit înapoi, domnule, îl salută furierul. Noi credeam că v-au omorât betanii.
— Da, ştiu, spuse Vorkosigan, respingând cu o fluturare a mâinii formula aceasta de întâmpinare care-i devenise deja familiară. Ce-ai zice de nişte mâncare?
— Ce-aţi dori, domnule?
— Orice în afară de terci de ovăz.
Fu servit şi el cu pâine şi tocană, pe care le mâncă nu cu aceeaşi poftă precum Cordelia, căci combinaţia de febră cu stimulent îi stinsese apetitul.
— Cum au mers lucrurile cu comandantul Gottyan? îl întrebă Cordelia în surdină.
— N-au mers rău. S-a întors la treabă.
— Cum ai reuşit?
— L-am dezlegat şi i-am dat arcul meu de plasmă. I-am spus că nu pot să lucrez cu un om care-mi dă fiori la ceafă şi că altă

şansă de-a fi promovat pe loc n-am de gând să-i mai dau după asta. Pe urmă m-am aşezat cu spatele la el. Am stat aşa vreo zece minute. Nu ne-am spus niciun cuvânt. Pe urmă mi-a dat arcul înapoi şi ne-am întors împreună în tabără.

— Chiar mă-ntrebam dacă ar funcţiona ceva de genul ăsta. Deşi nu-s convinsă c-aş fi putut s-o fac, în locul tău.

— Nici eu nu cred c-aş fi putut s-o fac dacă nu eram în halul ăsta de obosit. Mi-a fost bine să stau jos.

Şi continuă pe un ton ceva mai înviorat:

— Imediat ce-i arestează pe ceilalţi, decolăm şi ne ducem la *General.* E o navă de toată isprava. Ţie îţi dau cabina pentru ofiţeri în vizită – Apartamentele amiralului, aşa i se spune, deşi nu diferă prin nimic de celelalte.

Vorkosigan împinse cu lingura pe fundul vasului ultimele înghiţituri de tocană.

— Cum ţi s-a părut mâncarea?

— Minunată.

— Cei mai mulţi sunt de altă părere.

— Furierul Nilesa a fost cât se poate de amabil şi grijuliu.

— Vorbim despre acelaşi om?

— Cred că pur şi simplu are nevoie de puţină apreciere pentru munca lui. Ai putea să-ncerci.

Vorkosigan, cu coatele pe masă, îşi propti bărbia în mâini şi zâmbi.

— O să mă gândesc la asta.

Rămaseră aşa tăcuţi, obosiţi, digerându-şi mâncarea, la masa simplă din metal. Vorkosigan se sprijini de spătar şi închise ochii. Cordelia se aplecă peste masă, cu capul culcat pe un braţ. După vreo jumătate de ceas apăru Koudelka.

— Am pus mâna pe Sens, domnule, raportă el. Dar am avut – avem – ceva probleme cu Radnov şi Darobey. S-au prins cumva de fază şi-au evadat în pădure. Am trimis o patrulă, acum îi caută.

Vorkosigan lăsă impresia că ar fi vrut să blesteme.

— Ar fi trebuit să mă duc eu însumi, bombăni el. Au plecat cu arme la ei?

— Cu disruptoarele. Arcurile de plasmă le-am luat noi.

— În regulă. Nu vreau să mai pierd timpul pe-aici. Cheamă-ţi patrula înapoi şi sigilează toate intrările peşterii. N-au decât să vadă cum e să-şi petreacă nişte nopţi în pădure – şi îi sclipiră ochii imaginându-şi tabloul. Putem să-i săltăm mai încolo. N-au unde să se ducă.

***

Cordelia îl împinse pe Dubauer înaintea ei în navetă – un transportor de trupe sărăcăcios şi destul de uzat – şi îl aşeză pe un loc liber. După ce sosi şi ultima patrulă, interiorul navetei păru burduşit cu barrayarani, printre care se numărau prizonierii cu glugi pe cap şi cuminţiţi, legaţi şi aşezaţi în spate, nefericiţi subordonaţi ai celor doi capi ai răutăţilor care evadaseră. Toţi păreau a fi nişte tineri foarte înalţi şi musculoşi. Într-adevăr, din ce văzuse ea până acum, Vorkosigan era cel mai scund.

Se holbau la ea plini de curiozitate; prinse frânturi de conversaţii în vreo două sau trei limbi. Nu era greu de ghicit conţinutul lor, care o făcu să surâdă cam sumbru. Tinerimea, după toate aparenţele, era plină de iluzii referitoare la cantitatea de energie sexuală pe care ar mai putea-o avea doi oameni în timp ce străbat vreo patruzeci de kilometri pe zi, loviţi, răniţi cu paralizorul, îmbolnăviţi, hrăniţi prost şi nedormiţi, îngrijind cu schimbul un rănit şi în acelaşi timp ferindu-se să devină cina tuturor carnivorelor din zonă – şi având o lovitură militară de organizat la sfârşitul călătoriei. Mai erau şi bătrâni, la treizeci şi trei şi patruzeci şi ceva de ani. Râse în sinea ei şi închise ochii, încercând să şi-i alunge din minte.

Vorkosigan se întoarse de la compartimentul pilotului şi se strecură pe locul de lângă ea.

— Eşti bine?

Ea gesticulă din cap afirmativ.

— Da. Mai degrabă copleşită de toate cârdurile astea de băieţi. Cred că voi, barrayaranii, sunteţi singurii care n-au echipaje mixte. Mă-ntreb de ce oare.

— Pe de o parte prin tradiţie, pe de altă parte ca să se păstreze o imagine agresivă. Nu te-au enervat?

— Nu, doar m-au amuzat. Mă întreb dacă ei îşi dau seama cum sunt folosiţi.

— Nicidecum. Îşi închipuie că sunt împăraţii întregii lumi.

— Bieţi mieluşei.
— Nu aşa i-aş descrie eu.
— Mă gândeam la animalele sacrificate.
— A. Aşa mai merge.

Motoarele începură să geamă şi naveta se ridică în aer. Dădură ocol muntelui cu crater, apoi porniră spre est şi în sus către cer. Cordelia privea pe geam cum terenul pe care îl traversaseră cu piciorul, atât de chinuitor, zbura pe sub ei în tot atâtea minute câte zile le luase lor. Se avântară pe deasupra marelui munte pe coasta căruia rămăsese Rosemont să putrezească, suficient de aproape ca ea să poată vedea calota de zăpadă şi gheţarii sclipind portocaliu în lumina soarelui la apus. O luară spre est prin începutul de noapte şi prin crugul nopţii, apoi orizontul se curbă dinaintea lor şi năvăliră în ziua veşnică din spaţiu.

Pe când se apropiau de orbita de parcare a *Generalului Vorkraft,* Vorkosigan o părăsi din nou ca să se ducă în faţă să supervizeze. Părea să se îndepărteze de ea, absorbit din nou de matriţa „bărbaţi la datorie” din care fusese smuls. În fine, cu siguranţă că aveau să se bucure de vremuri liniştite împreună în lunile ce urmau. Destul de puţine luni, după spusele lui Gottyan. Imaginează-ţi că eşti antropolog, îşi spuse ea, şi-i studiezi pe sălbaticii barrayarani. Gândeşte-te la perioada asta ca la o vacanţă – oricum îţi doreai o vacanţă după turul ăsta cu echipa de la Observaţii. Ei, iat-o. Degetele ei culegeau fire deşirate din tapiţeria scaunului; le opri mişcarea cu o încruntătură uşoară.

Andocară fără niciun incident, iar masa de soldaţi mătăhăloşi se ridică, îşi adună echipamentul şi ieşi zornăind şi zăngănind. Koudelka apăru lângă ea şi o informă că-i fusese desemnat drept ghid. Paznic, mai degrabă – sau dădacă; nu se simţea prea periculoasă la momentul acela. Îl culese pe Dubauer şi porni după Koudelka să se îmbarce pe nava lui Vorkosigan.

Mirosea altfel decât nava ei de la Observaţii; era mai rece, plină de metal dezgolit, nevopsit, şi de scurtături economice în dauna confortului şi-a decorului, cam cum ar fi diferenţa dintre sufragerie şi vestiar. Prima lor destinaţie fu infirmeria, unde îl lăsară pe Dubauer. Era un şir de camere curate şi austere, mult mai spaţioase chiar şi în raport cu nava ei de la Observaţii,

pregătite să primească o mulţime de suferinzi. Acum erau aproape pustii, cu excepţia chirurgului-şef şi a câtorva medici militari, care îşi omorau timpul până la sfârşitul orelor de gardă făcând inventarul, şi a unui soldat cu braţul fracturat, care freca menta şi făcea pe chibiţul. Doctorul, despre care Cordelia bănuia că era mai priceput în materie de răni provocate de disruptor decât medicul din echipa ei, îl examină pe Dubauer şi îl dădu pe mâna medicilor să-l spele şi să-l vâre în pat.

— O să mai ai un client cât de curând, îi spuse Cordelia doctorului, care era unul dintre cei patru oameni ai lui Vorkosigan cu vârsta de peste patruzeci de ani. Căpitanul tău are o infecţie împuţită rău la fluierul piciorului. I s-a extins în tot organismul. Pe lângă asta, nu ştiu ce-s pilulele alea mici şi albastre pe care le ţineţi voi în trusele medicale, dar, din ce zicea el, aia pe care-a luat-o de dimineaţă ar trebui să-şi piardă efectul cam pe la ora asta.

— Otrava aia nenorocită, se văită doctorul. Sigur, eficientă e, dar ar putea găsi ceva care să erodeze mai puţin organismul. Nu mai zic cât ne batem capul să-i ţinem locului.

Cordelia bănuia că cea de-a doua era miezul problemei. Doctorul se apucă de lucru, pornind sintetizatorul de antibiotice şi pregătindu-l de programare. Cordelia se uită cum Dubauer, cu figura lipsită de orice expresie, era culcat în pat şi văzu începutul unui şir nesfârşit de zile de spital, ordonat şi egal aidoma unui tunel, până la sfârşitul vieţii lui. Fiorul rece al îndoielii că poate nu-i făcuse un serviciu avea să i se adauge pentru totdeauna la inventarul de gânduri şi frământări nocturne. Mai pierdu vremea pe lângă el, aşteptând în secret să ajungă şi cealaltă fostă povară a ei.

Vorkosigan apăru în sfârşit, însoţit – de fapt sprijinit – de alţi doi ofiţeri, cu care ea încă nu făcuse cunoştinţă, şi împărţind ordine. Era clar că se ocupase de prea multe treburi într-un timp prea scurt, fiindcă te înspăimânta cât de rău putea să arate. Era alb la chip, asudat şi tremurător, iar Cordelia îşi spuse că i se vedea pe faţă unde urma să aibă riduri când va ajunge la şaptezeci de ani.

— Tot nu s-au ocupat de tine? o întrebă el când dădu cu ochii de ea. Unde-i Koudelka? Parcă i-am spus – ah, aici erai. Ei

trebuie să i se dea cabina amiralului. Am spus asta? Şi opriţi-vă pe la depozite să-i daţi nişte haine. Şi de mâncare pentru cină. Şi un încărcător nou pentru paralizor.

— Sunt bine. N-ar trebui să te-ntinzi? spuse Cordelia îngrijorată.

Vorkosigan, încă pe picioare, bântuia prin jur în cercuri ca o jucărie cu cheiţă căreia i se stricase arcul principal.

— Tre' să-i dau drumul lui Bothari, mormăi el. Cred că deja l-au apucat hahicinaţiile.

— Tocmai i-aţi dat drumul, domnule, îi aminti unul dintre ofiţeri.

Doctorul îi prinse privirea ofiţerului şi îi făcu semn din cap către masa de consultaţii. Împreună îl interceptară pe Vorkosigan pe orbita lui, îl propulsară aproape cu forţa către masă şi îl făcură să se întindă pe ea.

— De la pastilele alea nenorocite, o lămuri doctorul pe Cordelia, milostivindu-se de privirea ei speriată. Mâine dimineaţă n-o să mai aibă nimic, doar c-o să fie letargic şi-o să-l doară capul în draci.

Şi se întoarse la treaba pe care o avea de făcut, începând să taie cracul pantalonilor strâns pe piciorul umflat şi blestemând pe sub mustaţă la ceea ce găsi dedesubt. Koudelka aruncă o privire peste umărul lui şi se întoarse iar la Cordelia, cu un surâs fals lăţit pe faţa care-i devenise verzuie.

Cordelia încuviinţă dând din cap şi se retrase cam fără voie, lăsându-l pe Vorkosigan în mâinile profesioniştilor lui. Koudelka, părând a se bucura de rolul său de curier, chiar dacă din cauza lui pierduse bunătate de spectacol al întoarcerii căpitanului său la bord, o conduse la depozite ca să-şi caute de îmbrăcat, dispăru cu paralizorul ei şi se întoarse, conştiincios, cu el încărcat la maximum. Treaba asta părea să nu fie deloc pe placul lui.

— Oricum nu văd ce mare lucru aş putea să fac cu el, spuse ea, observându-i expresia suspicioasă.

— Nu, nu, bătrânul a zis să rămână la tine. N-am de gând să mă contrazic cu el în privinţa prizonierilor. E un subiect sensibil pentru el.

— Mi-am dat seama. Aş putea să remarc, dacă te-ajută să înţelegi situaţia, că guvernele noastre nu sunt în război, din câte ştiu eu, şi că sunt reţinută fără niciun temei legal.

O vreme, Koudelka îşi bătu capul cu această încercare de revizuire a punctului său de vedere, apoi îi dădu drumul să zburde nestingherită în afara modului său obişnuit de gândire, impermeabil. Cărând bagajul cu noile ei lucruri, o conduse către apartamentele care-i erau rezervate.

Capitolul cinci

Ieşind pe uşa cabinei în dimineaţa următoare, Cordelia găsi acolo un paznic. Ajungea cu creştetul la umerii lui laţi, iar faţa lui o făcea să se gândească la un bărzoi degenerat, îngust, cu nasul încovoiat, cu ochii prea apropiaţi unul de celălalt. Îşi dădu seama imediat unde îl mai văzuse – la distanţă, într-o pădure pestriţă – şi simţi pentru câteva clipe o rămăşiţă de spaimă.

— Sergent Bothari? se hazardă ea.

El o salută – primul barrayaran care făcea asta.

— Să trăiţi.

Doar atât spuse şi tăcu din nou.

— Vreau să merg la infirmerie, spuse ea cu voce nesigură.

— Da, să trăiţi.

Tonalitatea glasului său era un bas profund, cu o cadenţă monotonă. Bothari execută o întoarcere ca la carte şi porni înaintea ei. Ghicind că el îl înlocuia pe Koudelka în calitatea de ghid şi paznic, Cordelia porni cu paşi iuţi după el. Nu prea era pregătită să încerce o conversaţie uşoară cu el, aşa că nu-l întrebă nimic tot drumul. Iar el nu-i oferi altceva decât tăcere. Privindu-l, îi trecu prin minte că un gardian la uşa ei putea în aceeaşi măsură să-i oprească pe ceilalţi să intre, nu doar s-o ţină pe ea înăuntru. Îşi simţi deodată paralizorul atârnându-i greu pe şold.

La infirmerie îl găsi pe Dubauer stând în capul oaselor, îmbrăcat în salopetă neagră fără niciun însemn, la fel ca aceea care i se dăduse ei. Fusese tuns şi bărbierit. Cu siguranţă, nu era nimic în neregulă cu îngrijirea exterioară pe care o primea. Cordelia îi vorbi o vreme, până ce propria-i voce începu să-i răsune în urechi fără sens. El o privea, dar în rest aproape că nu reacţiona.

Îl întrezări pe Vorkosigan într-o încăpere privată din afara secţiei principale, iar el îi făcu semn să intre. Era îmbrăcat într-o pijama verde simplă, cu croială standard, şi şedea în pat, împungând de zor cu un pix selector o interfaţă de computer adusă deasupra aşternutului. În mod ciudat, chiar dacă era

îmbrăcat aproape ca un civil şi-i lipseau bocancii şi armele, impresia ei despre el rămase neschimbată. Îi părea un om în stare să-şi vadă de treabă şi-n pielea goală, timp în care cei din jurul lui să se simtă prea îmbrăcaţi. Surâse mărunt la imaginea aceasta ce i se contura în secret şi îl salută cu un fluturat vag al mâinii. Unul dintre ofiţerii care îl escortaseră la infirmerie în seara precedentă stătea în picioare lângă pat.

— Comandant Naismith, el e locotenentul-comandor Vorkalloner, ofiţerul meu secund. Scuză-mă un moment; căpitanii vin şi pleacă, dar administraţia se perpetuează veşnic.

— Amin.

Vorkalloner părea a fi soldatul profesionist barrayaran tipic; putea să fi picat acolo direct dintr-o reclamă pentru serviciul de recrutare. Şi totuşi expresia lui avea în profunzime un anume umor care făcea din el o avanpremieră tolerabilă a ceea ce avea să devină sublocotenentul Koudelka în vreo zece sau doisprezece ani.

— Căpitanul Vorkosigan vorbeşte foarte despre tine cu mult respect, spuse Vorkalloner pentru a face conversaţie; nu băgă de seamă mărunta încruntătură a căpitanului său la auzul acestei introduceri. Presupun că, dacă am putea captura un singur betan, tu ai fi alegerea cea mai bună.

Vorkosigan tresări. Cordelia clătină din cap abia vizibil, semnalându-i să nu ia în seamă gafa. El ridică din umeri şi începu să bată ceva în tastatură.

— Câtă vreme toţi oamenii mei sunt în siguranţă pe drumul spre casă, eu zic că-i un schimb echitabil. Aproape toţi, în orice caz.

Fantoma lui Rosemont îi suflă rece în ureche, iar Vorkalloner păru dintr-odată mai puţin amuzant.

— În orice caz, de ce eraţi toţi aşa nerăbdători să ne băgaţi la cutie?

— Păi, ordinele, răspunse simplu Vorkalloner, ca un fundamentalist din vechime care răspunde la fiecare întrebare cu o tautologie: „Pentru că aşa a fost să fie de la Dumnezeu.”

Apoi o măruntă îndoială agnostică începu să i se strecoare în expresia feţei.

— De fapt, mi-am închipuit că poate am fost trimişi aici să facem de pază ca un fel de pedeapsă, glumi el.

Remarca îi trezi lui Vorkosigan cheful de poante.

— Pentru păcatele voastre? Cosmologia ta e prea egocentrică, Aristede.

Lăsându-l pe Vorkalloner să-i descâlcească spusele, i se adresă Cordeliei:

— Conform planului, reţinerea ta nu trebuia să implice vărsare de sânge. Şi aşa ar fi fost, dacă nu intervenea trebuşoara cealaltă. Scuza asta n-are nicio valoare pentru unii – Cordelia înţelese că împărtăşea şi el amintirea îngropăciunii lui Rosemont în ceţurile reci şi întunecate –, dar e singurul adevăr pe care ţi-l pot oferi. Asta nu mă face mai puţin responsabil. Ceea ce sunt convins că are să remarce vreunul dintre superiori când se va ajunge la chestiunea asta.

Zâmbi acru şi continuă să bată la tastatură.

— Mă rog, nu pot să spun că-mi pare rău că le-am încurcat planurile cu invazia, spuse ea cu îndrăzneală.

Poftim, hai să vedem ce stârnim cu asta…

— Ce invazie? întrebă Vorkalloner, parcă trezit din somn.

— Mă temeam c-o să-ţi dai seama de asta, odată ce vedeai cavernele-depozit, îi spuse Vorkosigan Cordeliei. Încă se mai dezbătea aprins când am plecat eu şi expansioniştii fluturau de zor stindardul cu argumentul surprizei ca să-i intimideze pe adepţii păcii. Din punctul meu de vedere, ca persoană particulară… mă rog, n-am dreptul, câtă vreme port uniforma. Dar să lăsăm asta.

— Ce invazie? se interesă iar Vorkalloner, plin de speranţă.

— Cu ceva noroc, niciuna, răspunse Vorkosigan, îngăduindu-şi să se lase cuprins de o parţială onestitate. Una a fost de-ajuns pentru o viaţă întreagă.

Părea a privi cu ochii minţii nişte amintiri intime neplăcute.

Pe Vorkalloner îl derută sincer o asemenea atitudine din partea eroului de la Komarr.

— A fost o victorie măreaţă, domnule. Cu foarte puţine pierderi de vieţi omeneşti.

— De partea noastră.

Vorkosigan îşi termină de scris raportul şi îl semnă, apoi introduse cererea pentru un altul şi începu să se dueleze cu el folosind raza luminoasă a selectorului.

— Asta era şi ideea, nu?

— Depinde dacă ai de gând să-ţi păstrezi poziţia sau eşti doar în trecere. De la Komarr a rămas o moştenire politică încurcată rău. Nu asta mi-aş dori să-i las în păstrare următoarei generaţii. Cum am ajuns să discutăm subiectul ăsta?

Termină şi ultimul formular.

— Pe cine se gândeau să invadeze? se încăpăţână Cordelia.

— Eu de ce n-am auzit nimic despre asta? întrebă Vorkalloner.

— Ca atare, asta-i o informaţie secretă şi nu se discută mai jos de nivelul Statului Major General, al comitetului central al celor două consilii şi al împăratului. Înseamnă că nici conversaţia asta nu mai poate să continue, Aristede.

Vorkalloner aruncă o privire semnificativă spre Cordelia.

— *Ea* nu face parte din Statul Major. Dacă mă gândesc bine…

— Nici eu nu mai fac parte, recunoscu Vorkosigan. Cât despre oaspetele nostru, nu i-am spus nimic ce să nu poată deduce pe cont propriu. Iar în ce mă priveşte, mi s-a cerut părerea despre… anumite aspecte. Nu le-a plăcut când le-am zis-o, dar ei au cerut-o.

Şi zâmbi într-un fel deloc agreabil.

— De aia te-au trimis afară din oraş? întrebă Cordelia, care simţea că începea să prindă mersul lucrurilor pe Barrayar. Carevasăzică, locotenentul-comandor Vorkalloner avea dreptate să pună oameni de gardă. Părerea ta a fost cerută de, ăă, un anume prieten vârstnic al tatălui tău?

— Cert e că n-a fost cerută de Consiliul de Miniştri, spuse Vorkosigan, dar refuză să fie antrenat mai departe în acea discuţie şi schimbă subiectul întrebând-o pe un ton ferm: Oamenii mei te-au tratat cum se cuvine?

— Da, foarte bine.

— Doctorul meu jură c-o să-mi dea drumul în după-amiaza asta dacă sunt cuminte şi rămân în pat toată dimineaţa. Pot să trec pe la tine mai târziu să vorbim în particular? Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le clarific.

— Sigur, răspunse ea, gândindu-se că felul cum îşi formulase el cererea avea o sonoritate de rău augur.

Intră doctorul, cu un aer îngrijorat.

— Parcă trebuia să vă odihniţi, domnule.

Şi aruncă priviri semnificative spre Cordelia şi Vorkalloner.

— Of, bine. Aristede, trimite astea cu primul curier, spuse Vorkosigan arătând la ecran, împreună cu declaraţiile incriminatoare şi cu acuzaţiile oficiale.

Doctorul îi mână pe ceilalţi afară, în timp ce Vorkosigan se apuca iar de bătut la tastatură.

***

Cordelia îşi petrecu restul dimineţii umblând fără ţintă prin navă, explorându-şi limitele libertăţii condiţionate. Nava lui Vorkosigan era un labirint năucitor de coridoare, niveluri sigilabile, tuburi, uşi înguste proiectate – îşi dădu ea seama într-un târziu – pentru a fi uşor de apărat într-o luptă corp la corp cu trupe de abordaj. Sergentul Bothari îi ţinea isonul cu paşi mari, profilându-se tăcut lângă umărul ei ca o umbră a morţii, cu excepţia momentelor în care ea dădea să intre pe vreo uşă sau într-un hol interzis; atunci se oprea brusc şi spunea „Nu, doamnă”. Cordeliei nu i se permitea să pună mâna pe nimic, după cum a descoperit când a atins din întâmplare un panou de control, provocând un alt „Nu, doamnă” monoton din partea lui Bothari. A făcut-o să se simtă ca un copil de doi ani dus de mână la plimbare.

Făcu o încercare de a-l trage de limbă.

— Eşti de mult sub comanda căpitanului Vorkosigan? îl întrebă pe un ton vesel.

— Da, doamnă.

Tăcere. Ea încercă din nou.

— Îl simpatizezi?

— Nu, doamnă.

Tăcere.

— De ce?

La asta cel puţin nu putea răspunde cu da sau nu. Un timp crezu că n-avea să-i răspundă deloc, dar Bothari produse în cele din urmă un „E un Vor”.

— Conflict de clasă? se hazardă ea.

— Nu-mi plac Vorii.
— Eu nu-s un Vor.
Bothari se uită prin ea cu o expresie sumbră.
— Sunteţi tot ca un Vor. Doamnă.
Descurajată, ea renunţă.

***

În după-amiaza aceea se întinse confortabil pe patul ei de campanie îngust şi începu să cerceteze meniul pe care i-l oferea computerul bibliotecii. Alese un film cu un titlu liniştitor, ca pentru copiii de şcoală primară, „Oameni şi locuri de pe Barrayar”, şi îi dădu drumul.

Relatarea se ridica la nivelul de banalitate promis de titlu, dar imaginile erau de-a dreptul fascinante. În ochii ei de betană părea o lume înverzită, încântătoare, însorită. Oamenii umblau fără filtre nazale, respiratoare sau scuturi termice pe timpul verii. Varietatea climatului şi a reliefului ei era enormă şi avea oceane adevărate, cu maree provocate de lună, în contrast cu băltoacele netede şi sărate care treceau drept lacuri la ea acasă.

Răsună o bătaie în uşă.

— Intră, strigă ea, iar Vorkosigan îşi făcu apariţia, salutând-o cu o înclinare a capului.

Ciudată oră pentru el să fie îmbrăcat în uniformă, îşi spuse Cordelia – dar, frăţioare, ce dichisit arăta. Frumos, tare frumos. Îl însoţea sergentul Bothari, care rămase în picioare, imperturbabil, dincolo de uşa pe jumătate deschisă. Vorkosigan dădu ocol camerei de parcă ar fi căutat ceva. În cele din urmă îi goli tava pe care primise masa de prânz şi o folosi ca să proptească uşa în poziţie deschisă doar de un deget. Cordelia ridică din sprâncene când văzu ce face.

— Chiar e nevoie de-aşa ceva?

— Cred că da. La rata actuală a bârfelor, cât de curând o să am de-a face cu vreo glumă despre privilegiile rangului pe care n-am să mă pot preface că n-am auzit-o şi va trebui să-i închid gura nenorocitului, ăă, umoristului. Oricum am o aversiune faţă de uşile închise. Nu ştii niciodată ce-i de partea ailaltă.

Cordelia râse din toată inima.

— Asta-mi aduce aminte de bancul ăla vechi cu fata care zice „Mai bine nu, şi le spunem tuturor c-am făcut-o”.

Vorkosigan încuviinţă cu o grimasă, se aşeză pe scaunul pivotant cu fundul concav de lângă pupitrul metalic încastrat în perete şi se roti ca să ajungă cu faţa la ea. Se sprijini de spătar, cu picioarele întinse în faţă, şi căpătă o expresie serioasă. Cu o jumătate de zâmbet, Cordelia îşi înclină capul. El începu abrupt să vorbească, dând din cap către ecranul de deasupra patului ei.

— La ce te uitai?

— La geografia barrayarană. E un loc superb. Ai fost vreodată la oceane?

— Când eram mic mă ducea mama la Bonsanklar în fiecare vară. Tot oraşul era un fel de staţiune pentru clasa superioară, cu multă pădure virgină întinsă şi munţi dincolo de ea. Tata era mai mult plecat, ori în capitală, ori cu trupele lui. Solstiţiul de vară era ziua de naştere a bătrânului împărat, atunci se organizau nişte focuri de artificii fantastice – sau cel puţin aşa îmi păreau mie la vremea aceea – în larg, deasupra oceanului. Tot oraşul se aduna afară pe esplanadă şi nimeni nu avea vreo armă. Nu se îngăduiau dueluri de ziua împăratului şi aveai voie să circuli peste tot, neîngrădit.

Lăsă privirea în podea, fixând un punct nedefinit, dincolo de vârful bocancilor.

— N-am mai fost acolo de ani de zile. Mi-ar plăcea să te duc acolo într-o zi, la festivalul de solstiţiu, dacă e să ni se ivească ocazia.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Nava asta a ta se va întoarce curând pe Barrayar?

— Mă tem că nu prea curând. Te aşteaptă o perioadă lungă de prizonierat. Dar când ne întoarcem, având în vedere că nava ta a scăpat, n-ar trebui să mai existe motiv pentru deţinerea ta. Ar trebui să fii eliberată ca să te prezinţi la ambasada betană şi să pleci acasă. Dacă doreşti.

— Dacă doresc!

Râse uşor, ezitant, şi se sprijini cu spatele de perna tare. El îi urmărea cu mare atenţie expresia feţei. Ţinuta lui o simula destul de bine pe cea a unui om relaxat, dar bătea întruna dintr-

un bocanc, fără să conştientizeze gestul. Când dădu cu ochii de el, se încruntă şi se opri.

— De ce să nu-mi doresc? întrebă ea.

— Mă gândeam că poate, când o să ajungem pe Barrayar şi-o să fii liberă, ai putea lua în considerare varianta de-a rămâne.

— Ca să vizitez – cum ziceai că se cheamă, Bonsanklar, şi aşa mai departe? Nu ştiu câtă permisie o să am, dar… sigur, îmi place să văd locuri noi. Mi-ar plăcea să-ţi văd planeta.

— Nu în vizită. Permanent. În calitate de… de doamna Vorkosigan.

Spunând asta, un zâmbet strâmb îi lumină faţa.

— Am făcut un talmeş-balmeş din ce-am vrut să zic. Promit, n-o să-i mai consider niciodată laşi pe betani. Jur că obiceiurile voastre necesită mai mult curaj decât majoritatea concursurilor de îndemânare sinucigaşe ale junilor noştri.

Ea dădu drumul aerului din piept în firişoare subţiri, printre buzele ţuguiate.

— Nu te… încurci cu mărunţişuri, nu-i aşa?

Se întreba de unde venea oare expresia cu inimile care tresaltă. Ea avea mai degrabă senzaţia că partea de jos i se desprinde de stomac. Conştientizarea propriului trup izbucni în ea făcând-o să tresară; deja era copleşitor de conştientă de trupul lui.

El scutură din cap.

— Nu asta îmi doresc, pentru tine, cu tine. Tu trebuie să ai parte de tot ce-i mai bun. Cu greu mă pot considera astfel, probabil că ştii şi tu deja. Dar măcar pot să-ţi ofer tot ce am mai bun. Dragă Co… Comandante, e prea brusc după standardele betane? Am aşteptat zile în şir să apară ocazia potrivită, dar niciodată nu părea să fie momentul.

— Zile în şir! De cât timp te gândeşti la lucrurile astea?

— Mi-a trecut prin minte prima dată când te-am văzut în râpă.

— Poftim, când boram în noroi?

Replica ei îl făcu să zâmbească larg.

— Cu un autocontrol teribil. Până la vremea când am terminat cu îngropăciunea ofiţerului tău, ştiam deja.

Ea îşi frecă buzele.

— Ți-a zis cineva vreodată că ești țicnit?

— Nu în contextul ăsta.
— Am… m-ai zăpăcit.
— Nu te-am jignit?
— Nu, sigur că nu.
El se relaxă foarte puţin.
— Nu-i nevoie să spui da sau nu chiar acum, bineînţeles. Vor mai trece luni de zile până să ajungem acasă. Dar nu voiam să crezi… faptul că eşti prizonieră face situaţia stânjenitoare. Nu voiam să crezi că oferta mea e o insultă.
— Nici pomeneală, spuse ea cu un fir de voce.
— Mai sunt şi alte lucruri pe care trebuie să ţi le spun, continuă el, părând a-şi concentra din nou atenţia asupra bocancilor. N-are să fie o viaţă uşoară. M-am tot gândit, de când te-am întâlnit pe tine, că o carieră de curăţător după tot felul de eşecuri politice, cum te-ai exprimat tu, s-ar putea să nu fie culmea onoarei, în definitiv. Poate ar trebui să încerc să previn eşecurile la sursa lor. Ar fi mai periculos decât slujba de soldat – risc de trădări, de acuzaţii false, asasinare, poate exil, sărăcie, moarte. Compromisuri abjecte cu oameni răi pentru câte un rezultat bun mărunt, şi nici ăla garantat. Nu-i o viaţă bună, dar pentru cel care are copii… mai bine eu decât ei.
— Da’ ştiu că te pricepi să distrezi o fată, cedă Cordelia, frecându-şi bărbia şi zâmbind.
Vorkosigan ridică fruntea, privind-o cu o speranţă incertă.
— Cum se apucă cineva de-o carieră politică pe Barrayar? tatonă ea terenul. Presupun că te gândeşti să-i calci pe urme bunicului tău, prinţul Xav, dar fără avantajul de-a fi tu însuţi prinţ al imperiului cum poţi să obţii o funcţie?
— În trei moduri. Prin decret imperial, prin moştenire sau prin avansare în rang. Consiliul de Miniştri face rost de cei mai buni oameni prin ultima metodă. Asta e punctul lor forte, dar pentru mine e o cale închisă. Consiliul Conţilor, prin moştenire. Ăsta-i drumul cel mai sigur pentru mine, dar depinde de moartea tatălui meu. Poate să mai dureze mult şi bine. Oricum e un organism muribund, afectat de cel mai îngust conservatorism şi plin de relicve bătrâne preocupate doar să-şi protejeze propriile privilegii. Nu ştiu dacă se poate face ceva cu conţii pe termen lung. Poate ar trebui să li se permită în cele din urmă să-şi

târască picioarele nevolnice peste marginea prăpastiei şi să dispară definitiv. Să nu mă citezi cumva, adăugă el după o clipă de gândire.

— E un proiect de guvern tare ciudat.

— N-a fost proiectat. A crescut.

— Poate ceea ce vă trebuie vouă e o adunare constituţională.

— Ai vorbit ca o adevărată betană. Păi, poate aşa-i, deşi sună a reţetă pentru război civil, în circumstanţele de la noi. Aşa că mai rămâne numirea prin decret imperial. E o variantă rapidă, dar căderea mi-ar putea fi la fel de subită şi de spectaculoasă ca şi ascensiunea, dacă se-ntâmplă să-i aduc vreo ofensă bătrânului sau să moară.

Focul luptei sclipea în ochii lui în timp ce vorbea, făcând planuri:

— Unicul meu avantaj în faţa lui este că-i place vorbirea fără ocolişuri. Nu ştiu de unde până unde a-nceput să-i placă, fiindcă nu prea are parte de-aşa ceva. Ştii ce, cred că ţi-ar plăcea să intri în politică, cel puţin pe Barrayar. Poate fiindcă seamănă foarte mult cu ceea ce numim noi război prin alte părţi. Totuşi, există o problemă politică mai presantă, referitoare la nava ta şi la alte câteva lucruri…

Făcu o pauză, pierzându-şi elanul.

— Poate… poate una fără soluţie. Ar putea fi cu adevărat prematur din partea mea să discut despre căsătorie înainte să ştiu cum are să pice propunerea mea. Dar nu puteam să te las să-ţi închipui mai departe… ce-ţi închipuiai de fapt?

Ea clătină din cap.

— Nu cred că vreau să spun asta, nu chiar acum. O să-ţi spun cândva. Nu e nimic care să-ţi displacă, aşa cred.

El acceptă cu o înclinare a capului, un gest mărunt, dar plin de speranţă, şi continuă să vorbească.

— Nava ta…

Cordelia se încruntă, neliniştită.

— Doar n-o să dai de vreun necaz fiindcă nava mea a scăpat cu fuga, nu-i aşa?

— Exact situaţia asta voiam s-o prevenim, de aceea ne duceam într-acolo. Faptul că eu eram în stare de inconştienţă în acel moment ar trebui să fie o circumstanţă atenuantă. Asta stă

în balanţă cu părerile pe care le-am exprimat la consiliul împăratului. Precis mă vor suspecta că am lăsat intenţionat nava să scape, ca să sabotez o aventură pe care o dezaprob profund.

— Încă o retrogradare?

El izbucni în râs.

— Am fost cel mai tânăr amiral din istoria flotei noastre – s-ar putea să ajung şi cel mai bătrân sublocotenent. Dar nu, adăugă el redevenind serios. Aproape sigur că unii miniştri, din facţiunea care susţine războiul, vor avansa o acuzaţie de trădare. Până se va lămuri chestiunea asta, într-un fel sau altul, spuse el privind-o în ochi, s-ar putea ca şi treburile personale să fie dificil de lămurit.

— Trădarea se pedepseşte cu moartea pe Barrayar? întrebă ea, mânată de o curiozitate morbidă.

— O, da. Blam public şi moarte prin înfometare, spuse el şi ridică o sprânceană, derutat, remarcându-i expresia îngrozită. Dacă te consolează cu ceva, se pare că trădătorii de viţă nobilă reuşesc mereu să-şi strecoare ilicit vreo metodă curată de sinucidere, înainte să le vină sorocul. Aşa se evită stârnirea oricărei simpatii publice nedorite. Cred totuşi că n-ar trebui să le dau satisfacţia asta. Să fie o treabă publică, dificilă, obositoare şi cât se poate de jenantă.

Avea pe faţă o expresie alarmantă care sugera că soarta îi fusese deja pecetluită.

— Dacă ai putea, ai sabota invazia?

El clătină din cap, iar privirea îi alunecă undeva departe.

— Nu. Sunt un om supus autorităţii. Asta înseamnă silaba din faţa numelui meu. Câtă vreme se mai dezbate chestiunea, continui să-mi susţin argumentele. Dar dacă împăratul însuşi intervine şi dă ordinul, mă duc fără să mai stau pe gânduri. Alternativa e haosul în rândul populaţiei civile, or, dintr-asta am avut cu vârf şi îndesat.

— Ce-are diferit invazia asta? Probabil ai preferat Komarr-ul, altfel nu te-ar fi pus la comanda invaziei de-acolo.

— Komarr a fost o ocazie unică, o situaţie aproape ca la carte. Când am proiectat strategia pentru cucerirea ei, m-am folosit la maximum de şansa asta.

Începu să-i enumere pe degete:

— Populaţie mică şi toată concentrată în oraşe cu climă controlată. Nu era loc pentru ca gherilele să se retragă şi să se regrupeze. Niciun aliat – nu eram noi singurii al căror comerţ fusese sugrumat de tarifele lor lacome. N-a trebuit decât să las să se răspândească zvonul că aveam de gând să le micşorăm partea încasată din orice trecea prin nodurile lor de tranzit de la douăzeci şi cinci la cincisprezece la sută, şi cu asta i-am avut în buzunar pe vecinii care ar fi trebuit să-i sprijine. N-aveau industrie grea. Erau îmbuibaţi şi leneviţi fiindcă trăiau din venituri nemuncite – nici măcar n-au vrut să-şi poarte ei înşişi luptele, până când nespălaţii ăia de mercenari pe care-i năimiseră au aflat cu cine aveau să se pună şi şi-au luat picioarele la spinare. Să fi avut eu mână liberă şi ceva mai mult timp la dispoziţie, cred că putea fi luată-n stăpânire fără să se tragă niciun foc de armă. Un război perfect, asta ar fi trebuit să fie, dacă n-ar fi fost atât de nerăbdător Consiliul de Miniştri.

În faţa ochilor i se derulau momentele frustrante de demult, făcându-l să se încrunte.

— Planul ăstălalt… mă rog, cred c-o să înţelegi dacă-ţi spun că e vorba de Escobar.

Cordelia se ridică în capul oaselor, şocată.

— Aţi găsit un pasaj de aici până la Escobar?

Atunci, nu era de mirare că barrayaranii nu anunţaseră public descoperirea acestui loc. Dintre toate posibilităţile care i se învârtiseră Cordeliei prin minte, asta era ultima. Escobar era unul dintre nodurile planetare majore în reţeaua de porţi deschise la capătul unor găuri de vierme care ţineau laolaltă omenirea împrăştiată prin spaţiu. Mare, bătrână, bogată, temperată, se bucura de numeroşi vecini, printre care însăşi Colonia Beta.

— Ştii, asta e aproape cuvânt cu cuvânt ce-am spus şi eu, înainte ca ministrul Vestului să înceapă să vocifereze şi contele Vortala să-l ameninţe – mă rog, înainte să devină foarte nepoliticos cu el. Vortala e în stare să fie cel mai nesuferit ins pe care-l cunosc fără să înjure propriu-zis.

— Colonia Beta va fi atrasă în conflict, asta-i sigur. Păi, jumătate din comerţul nostru interstelar trece prin Escobar. Şi Tau Ceti Cinci. Şi Scobitura lui Jackson.

— Aş zice că în cel mai bun caz doar ele, spuse Vorkosigan, întărindu-şi aprobarea cu o înclinare a capului. Ideea era ca operaţiunea să se desfăşoare rapid şi să le fie prezentată potenţialilor aliaţi ca un fapt împlinit. Cunoscând îndeaproape tot ce n-a mers în planul meu „perfect” pentru Komarr, le-am spus că visează, poate nu cu aceleaşi cuvinte, dar cu acelaşi efect – preciză el, clătinând din cap. Mi-aş dori să mă fi purtat ceva mai calm. Acum aş mai fi putut să mă-ntorc şi să-mi susţin argumentele împotrivă. Dar aşa, din câte ştiu, flota tocmai se pregăteşte. Şi cu cât înaintează pregătirile, cu atât mai greu va fi să se oprească.

Oftă.

— Război, medită Cordelia cu glas tare, peste măsură de tulburată. Îţi dai seama, dacă flota voastră intră… dacă Barrayarul intră în război cu Escobarul, acasă va fi cerere de navigatori. Chiar în cazul în care Colonia Beta nu ajunge să se implice direct în lupte, fără-ndoială că le vom trimite arme, asistenţă tehnică, transporturi cu provizii…

Vorkosigan începu o frază, dar renunţă la ea.

— Presupun că aşa o să faceţi, spuse el. Iar noi o să-ncercăm să vă blocăm.

În tăcerea care urmă, Cordelia îşi simţea sângele pulsându-i în urechi. Măruntele zgomote şi vibraţii ale navei lui Vorkosigan încă mai pătrundeau prin pereţi, Bothari se foia pe coridor, paşi grei veneau şi treceau.

Clătină din cap.

— Va trebui să mă gândesc la toate astea. Nu-i aşa uşor cum pare la prima vedere.

— Aşa-i, nu e uşor, spuse el.

Îşi întoarse palma în afară, gest care însemna că terminase discuţia, şi se ridică ţeapăn, căci încă îl mai supăra piciorul.

— Asta-i tot ce voiam să-ţi spun. Tu nu-i nevoie să spui nimic.

Ea dădu din cap aprobator, recunoscătoare că fusese scutită, iar el se retrase, luându-l şi pe Bothari şi închizând cu fermitate uşa în urma sa. Oftând a suferinţă şi a profundă nesiguranţă,

Cordelia se lăsă pe spate şi rămase cu ochii în tavan până ce furierul Nilesa îi aduse cina.

Capitolul şase

În dimineaţa următoare, după orarul navei, Cordelia rămase izolată în cabina ei, citind. Îşi dorea o perioadă de timp în care să asimileze conversaţia din ziua anterioară înainte de a-l revedea pe Vorkosigan. Era atât de neliniştită, de-ai fi zis că toate hărţile ei stelare se amestecaseră, lăsând-o pierdută în spaţiu; dar cel puţin ştiind că se rătăcise. Un pas înainte către adevăr, considera ea, un lucru mai bun decât certitudinile false. Simţea o foame disperată de certitudini, şi tocmai acum, când ele se îndepărtau şi nu mai puteau fi atinse.

Biblioteca navei îi oferea o gamă largă de materiale despre Barrayar. Un domn pe nume Abell produsese o istorie generală grandilocventă, plină de nume, date şi descrieri detaliate ale unor bătălii uitate, ai căror participanţi erau deja morţi de atâta vreme, încât îşi pierduseră orice importanţă. Un cărturar pe nume Aczith se descurcase mai bine, crease o biografie plină de viaţă a împăratului Dorea Vorbarra cel Drept, personajul ambiguu care, după calculele Cordeliei, era stră-străbunicul lui Vorkosigan şi a cărui domnie cuprinsese sfârşitul perioadei denumite Vremea Izolării. Cufundată adânc în multitudinea de personalităţi şi în politica întortocheată a acelei epoci, nici măcar nu ridică privirea când se auzi o bătaie în uşă, mulţumindu-se să spună „Intră”.

Doi soldaţi purtând uniforme de camuflaj la sol, cu verde şi cenuşiu, se năpustiră înăuntru şi închiseră degrabă uşa în urma lor. Ce mai pereche jalnică, îşi spuse ea; în sfârşit, un soldat barrayaran mai scund decât Vorkosigan. Şi abia pe la al treilea gând îi recunoscu, în timp ce de afară, de pe coridor, înăbuşit de grosimea uşii, începea să se audă urletul ritmic al unei sirene de alarmă. S-ar zice că n-o să mai ajung pe Barrayar…

— Căpitane! răcni locotenentul Stuben. Aţi păţit ceva?

Toată greutatea zdrobitoare a vechilor responsabilităţi se lăsă pe umerii ei la vederea acelui chip. Părul lui castaniu lung până la umeri fusese sacrificat în numele unei imitaţii de periuţă militară barrayarană care arăta ca şi cum fusese păscută de

nişte ierbivore, iar capul îi părea mai mic, golaş şi ciudat fără el. Lângă el, locotenentul Lai, mărunt şi subţirel, adus de spate ca un şoarece de bibliotecă, părea încă şi mai nepotrivit pentru rolul de soldat, cu uniforma lui prea largă îndoită la încheieturile mâinilor şi la glezne, dar cu un crac desprins din îndoitură, care îi ajungea până sub călcâiul bocancului.

Cordelia deschise gura să spună ceva, o închise, apoi, în cele din urmă, izbucni:

— De ce nu sunteţi în drum spre casă? V-am dat un ordin, locotenent!

Stuben, care anticipase o primire mai caldă, rămase perplex.

— Am supus la vot, răspunse el simplu, ca şi cum asta explica totul.

Ea clătină din cap, cu un aer de neputinţă.

— De ce mă mir? Aţi votat. Bun aşa.

Îşi îngropă faţa în palme şi rămase aşa câteva clipe, sughiţând de râs.

— De ce? îi întrebă printre degete.

— Am identificat nava barrayarană ca fiind *Generalul Vorkraft* – am cercetat şi am aflat cine era la comandă. Pur şi simplu n-am putut să vă lăsăm în mâinile Măcelarului de pe Komarr. A fost unanim.

Asta îi distrase atenţia câteva clipe.

— Cum naiba aţi obţinut un vot unanim din… nu, las-o moartă, îl opri scurt când el tocmai începea să-i răspundă şi i se aprindea în ochi o licărire de satisfacţie personală.

Îmi vine să mă dau cu capul de pereţi – ba nu. Trebuie să obţin mai multe informaţii. Şi el la fel.

— Îţi dai seama – spuse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele – că barrayaranii plănuiau să treacă pe aici cu o flotă de invazie ca să atace Escobar prin surprindere? Dacă aţi fi ajuns acasă şi-aţi fi raportat existenţa acestei planete, le-aţi fi distrus şansele de-a ataca prin surprindere. Acum însă orice e posibil. Unde-i acum *Rene Magritte* şi, până la urmă, cum aţi ajuns aici?

Locotenentul Stuben părea uluit.

— Cum aţi aflat toate astea?

— Ora, ora, îi reaminti nerăbdător locotenentul Lai, lovindu-şi cronometrul de la mână.

— O să vă spun pe drum spre navetă, continuă Stuben. Nu ştiţi unde-i Dubauer? La zdup nu era.

— Da, care navetă? Nu – începe cu începutul. Trebuie să aflu totul înainte să punem piciorul pe holul ăsta. Să-nţeleg că ei ştiu că sunteţi la bord?

Afară continua să răsune ritmic sirena, iar Cordelia se crispă aşteptându-se ca uşa să fie trântită de perete din clipă în clipă.

— Nu, n-au aflat. Asta-i toată frumuseţea, spuse mândru Stuben. Avem un noroc chior.

— Ne-au urmărit două zile când am şters-o prima dată. N-am băgat viteză maximă, doar cât să rămânem în afara razei lor de acţiune şi să-i ţinem pe urmele noastre. M-am gândit că poate mai apucăm ocazia să facem un ocol înapoi ca să vă luăm şi pe voi cumva. Pe urmă, din senin, s-au oprit, s-au întors şi-au pornit înapoi încoace. Noi am aşteptat până s-au îndepărtat binişor, pe urmă ne-am întors şi noi. Am sperat că încă vă mai ascundeţi prin păduri.

— Nu, am fost capturată în prima noapte. Zi mai departe.

— Am pregătit totul, am pornit la viteză maximă, pe urmă am oprit tot ce ne-am gândit că produce zgomot electromagnetic. Apropo, proiectorul a fost numai bun pe post de amortizor, exact ca în simularea lui Ross de luna trecută. Am valsat pe lângă ei şi nici n-au clipit…

— Pentru Dumnezeu, Stu, nu mai devia de la subiect, mormăi Lai, ţopăind pe călcâie de nerăbdare. N-avem toată ziua la dispoziţie.

— Dacă proiectorul ăla cade în mâinile barrayaranilor… începu Cordelia cu voce stridentă.

— N-o să cadă, îţi spun eu. În orice caz, *Rene Magritte* descrie o parabolă în jurul soarelui – planul e ca, imediat ce se apropie suficient cât să fie mascată de zgomotul lui, să şarjeze motoarele, pe urmă să treacă rapid pe-aici ca să ne ia. O să avem o fereastră de două ore să ne potrivim vitezele, începând de… în fine, începând de-acum zece minute.

— Prea la noroc, le critică planul Cordelia, căreia îi trecea prin faţa ochilor parada tuturor dezastrelor care ar fi putut surveni într-un asemenea scenariu.

— A funcţionat, se apără Stuben. Sau, cel puţin, are să funcţioneze. Pe urmă a dat norocul peste noi. Cât vă căutam pe dumneavoastră şi pe Dubauer, am găsit doi barrayarani rătăcind prin pădure…

Cordelia simţi o fluturare pe dinăuntru.

— Cumva pe Radnov şi Darobey?

Stuben se holbă la ea.

— De unde ştiţi?

— Lasă, zi mai departe.

— Ăştia doi erau capii unei conspiraţii care urmărea să-l dea jos pe criminalul ăla dement de Vorkosigan. Vorkosigan era pe urmele lor, aşa că s-au bucurat când ne-au văzut pe noi.

— Pun rămăşag. Ca pe mana cerească.

— O patrulă barrayarană a coborât cu o navetă după ei. Am aranjat o ambuscadă – i-am doborât pe toţi cu paralizoarele, în afară de unul pe care l-a împuşcat Radnov cu un disruptor neural. Tipii ăştia chiar că nu se joacă.

— Ştii cumva pe cine… nu, lasă. Zi mai departe, spuse Cordelia, simţind că i se strânge stomacul.

— Le-am luat uniformele, le-am luat naveta şi ne-am strecurat până la *General* lin ca peştele prin apă. Radnov şi Darobey cunoşteau toate parolele. Am reuşit să ajungem la carceră

— Asta a fost uşor, oricum acolo se aşteptau să se ducă patrulele lor– fiindcă ne-am gândit c-o să fiţi acolo cu Dubauer. Radnov şi Darobey le-au dat drumul tovarăşilor lor şi s-au dus să preia controlul în sala motoarelor. De acolo pot să întrerupă orice sistem, armele, susţinerea vieţii, orice. Trebuie să oprească armamentul ca să putem fugi cu naveta.

— Nu m-aş baza pe asta, îl avertiză Cordelia.

— Nu contează, spuse Stuben plin de veselie. Barrayaranii vor fi atât de ocupaţi să se bată între ei, încât noi o să trecem ca prin brânză. Gândiţi-vă ce ironie superbă! Măcelarul de pe Komarr, împuşcat de propriii săi oameni! Acum înţeleg cum vine treaba la judo.

— Superb, repetă ea pe un ton inexpresiv.

Ţeasta lui, îşi spuse, ţeasta lui o s-o pocnesc de perete, nu pe-a mea.

— Câţi de-ai noştri sunt la bord? îl întrebă.

— Şase. Doi la navetă, doi îl caută pe Dubauer şi noi doi, care-am venit să vă luăm pe dumneavoastră.

— Nimeni n-a părăsit suprafaţa planetei?

— Nu.

— În regulă.

Îşi masă obrajii şi fruntea cu gesturi tensionate, tânjind după o inspiraţie care nu voia să vină.

— Ce încurcătură. Dubauer e la infirmerie, apropo. Sechele de la disruptor.

Hotărî să nu intre deocamdată în detalii referitoare la starea lui.

— Asasini împuţiţi, spuse Lai. Sper să se strângă de gât între ei.

Ea se întoarse către interfaţa de lângă pat şi se conectă la schema brută, fără datele tehnice, singura hartă a *Generalului Vorkraft* pe care fusese programată biblioteca să i-o ofere.

— Studiaţi asta şi găsiţi-vă ruta până la infirmerie şi tambuchiul către navetă. Eu vreau să aflu o treabă. Rămâneţi aici şi nu răspundeţi la uşă. Cine-s ăilalţi doi care umblă lelea pe-aici?

— McIntyre şi Uriaşul Pete.

— Mă rog, cel puţin ei au mai multe şanse decât voi să treacă drept barrayarani.

— Căpitane, unde vă duceţi? De ce nu putem să plecăm pur şi simplu?

— O să vă explic când o să am o săptămână la dispoziţie. De data asta să urmaţi naibii ordinele. Staţi aici!

Se strecură pe uşă afară şi porni cu pas vioi către punte. Tot sistemul nervos îi striga s-o ia la fugă, dar ar fi atras prea mult atenţia. Trecu pe lângă un grup de patru barrayarani care se grăbeau undeva; abia dacă-i aruncară o privire. Niciodată nu se bucurase mai mult să fie fata pe care n-o bagă nimeni în seamă la petrecere.

Îl găsi pe Vorkosigan pe punte cu ofiţerii lui, concentraţi toţi asupra comunicaţiei cu sala motoarelor. Era şi Bothari acolo, aţinându-se pe lângă Vorkosigan ca o umbră mohorâtă.

— Cine-i ăla de pe ecran? îl întrebă ea în şoaptă pe Vorkosigan. Radnov?

— Da. Şş.

Chipul vorbea.

— Vorkosigan, Gottyan şi Vorkalloner, unul câte unul, la intervale de două minute. Neînarmaţi, altfel toate sistemele de menţinere a vieţii vor fi oprite de la un cap la altul al navei. Aveţi cincisprezece minute până începem să dăm drumul vidului să intre. Ah. Aţi astupat găurile? Bun. Mai bine nu pierde timpul, *căpitane* – inflexiunile glasului său transformară rangul într-o insultă capitală.

Chipul dispăru, dar vocea reveni, fantomatică, revărsându-se strident din sistemul de difuzoare.

— Soldaţi ai Barrayarului. Căpitanul vostru l-a trădat pe împărat şi a trădat Consiliul de miniştri. Nu-l lăsaţi să vă trădeze şi pe voi. Predaţi-l autorităţilor în drept, ofiţerului vostru politic, sau vom fi siliţi să-i ucidem pe nevinovaţi împreună cu vinovaţii. În cincisprezece minute vom închide sistemele de susţinere a vieţii…

— Închideţi-i lui gura, spuse Vorkosigan irascibil.

— Nu se poate, domnule, răspunse un tehnician.

Bothari, mai direct, îşi scoase arcul de plasmă din agăţătoare şi, cu un gest nonşalant, trase de la şold. Boxa de pe perete explodă şi câţiva oameni se feriră de fragmentele topite.

— Hei, poate mai avem şi noi nevoie de ele, spuse indignat Vorkalloner.

— Nu-i nimic, interveni Vorkosigan, făcându-i semn cu mâna să se calmeze. Mulţumesc, sergent.

Ecoul îndepărtat al vocii continua să răsune din difuzoare în lungul şi-n latul navei.

— Mă tem că nu-i timp pentru ceva mai amănunţit, spuse Vorkosigan, părând a pune capăt unei şedinţe în care se plănuiseră acţiunile viitoare. Pune-ţi în practică ideea inginerească, locotenent Saint Simon; dacă reuşeşti s-o aplici la timp, cu atât mai bine. Sunt convins că am prefera cu toţii să fim isteţi, nu curajoşi.

Locotenentul încuviinţă cu o înclinare a capului şi se grăbi să plece.

— Dacă n-o să reuşească, mă tem că va trebui să-i atacăm în forţă, spuse Vorkosigan. Sunt perfect capabili să omoare pe

toată lumea de la bord şi să reînregistreze jurnalul ca să dovedească orice au ei chef. Cu Darobey şi Tafas, au cunoştinţele tehnice necesare. Vreau voluntari. Eu şi Bothari, desigur.

Se iscă un cor de voci care se ofereau la unison.

— Gottyan şi Vorkalloner sunt excluşi amândoi. Am nevoie de cineva care să poată explica lucrurile după ce se vor termina. Acum ordinea de luptă. Întâi eu, pe urmă Bothari, pe urmă patrula lui Siegel, pe urmă a lui Kush. Numai paralizoare, nu vreau vreun foc răzleţ care să distrugă motoarele.

Câţiva oameni se uitară în treacăt la gaura din perete unde fusese difuzorul.

— Domnule, interveni Vorkalloner cu disperare în voce, contest ordinul de luptă. Ei vor folosi cu siguranţă disruptoare. Primii oameni care vor intra pe uşa aia nu vor avea nicio şansă.

Vorkosigan rămase tăcut câteva clipe, uitându-se fix la el. Apoi lăsă privirea în jos, cu un aer nefericit.

— Da, domnule.

— Locotenentul-comandor Vorkalloner are dreptate, domnule, se auzi pe neaşteptate o voce de bas; Cordelia tresări dându-şi seama că era Bothari. Prima poziţie e a mea, am dreptul ăsta. L-am câştigat.

Se întoarse cu faţa la căpitan, scrâşnind din maxilarul îngust.

— E al meu.

Privirile lor se întâlniră; se citea în ele o înţelegere stranie.

— Foarte bine, sergent, încuviinţă Vorkosigan. Tu primul, pe urmă eu, pe urmă restul după cum am ordonat. Să mergem.

Pe când mulţimea celorlalţi se scurgea afară, Vorkosigan se opri în faţa Cordeliei.

— Mă tem că până la urmă n-o să apuc plimbarea aia de vară pe esplanadă.

Cordelia clătină din cap neputincioasă, în timp ce undeva în subconştient începea să-i licărească o idee terifiantă.

— Tre… trebuie… trebuie să-mi retrag cuvântul acum.

Vorkosigan păru nedumerit, apoi îndepărtă subiectul cu o fluturare a mâinii, lăsând loc pentru o grijă mai presantă.

— În caz se va întâmpla să ajung precum sublocotenentul tău Dubauer, să-ţi aduci aminte ce prefer. Dacă va fi să te lase

inima să faci asta, de mâna ta aş vrea să fie. O să-i spun şi lui Vorkalloner. Poţi să-mi dai cuvântul tău?

— Da.

— Mai bine rămâi în cabina ta până se termină.

Întinse mâna spre umărul ei şi îi atinse un zuluf de păr roşcat, apoi se întoarse şi plecă de acolo. Cordelia o luă la fugă pe hol, cu propaganda lui Radnov huruindu-i fără sens în urechi. În minte îi creştea furibund un plan de acţiune. Raţiunea ei protesta aprins, încercând s-o strunească precum un călăreţ pe spinarea unui cal fugar; n-ai nicio datorie faţă de barrayaranii ăştia, datoria ta e faţă de Colonia Beta, faţă de Stuben, faţă de *Rene Magritte* – datoria ta e să evadezi şi să-i avertizezi…

Dădu buzna în cabină. Minunea minunilor, Stuben şi Lai erau tot acolo. Ridicară amândoi privirea, panicaţi de intrarea ei brutală.

— Mergeţi acum la infirmerie. Luaţi-l pe Dubauer şi duceţi-l la navetă. Când ar fi trebuit să se prezinte la raport Pete şi Mac dacă nu-l găseau?

— În… — Lai se uită la cronometru – zece minute.

— Slavă domnului. Când ajungeţi la infirmerie, spuneţi-i aşa doctorului: căpitanul Vorkosigan a ordonat să-l aduceţi pe Dubauer la mine. Lai, tu aşteaptă pe hol. N-o să poţi să-l păcăleşti în veci pe doctor. Dubauer nu poate să vorbească. Să nu vă ia prin surprindere starea lui. Când ajungeţi la navetă, aşteptaţi – ia să văd cronometrul, Lai – până la ora navei 0620, pe urmă decolaţi. Dacă nu mă-ntorc până atunci, nici că mai vin. Motoarele la maximum şi nu vă mai uitaţi în urmă. Câţi oameni au cu ei Radnov şi Darobey?

— Vreo zece, unsprezece, cred, răspunse Stuben.

— În regulă. Dă-mi paralizorul tău. Haide, haide.

— Căpitane, noi am venit aici să vă salvăm! strigă Stuben, zăpăcit.

Cordelia rămase fără cuvinte. În replică, îi puse o mână pe umăr.

— Ştiu. Mulţumesc.

Şi fugi.

Coborând pe puntea motoarelor, ajunse la intersecţia a două holuri. Pe cel mai lat dintre ele erau doi oameni care păzeau

calea de acces către puntea următoare, un ultim punct de control înaintea teritoriului aflat în bătaia armelor lui Radnov. Unul dintre ei era furierul Nilesa. Cordelia se repezi la el.

— Căpitanul Vorkosigan m-a trimis aici, minţi ea. Vrea să fac o ultimă încercare de negociere, în calitate de persoană neutră în chestiunea asta.

— E pierdere de timp, comentă Nilesa.

— Aşa speţă şi el, improviză Cordelia. Eu îi ţin ocupaţi cât se pregăteşte el. Poţi să mă strecori acolo fără să dea cineva alarma?

— Cred c-aş putea să-ncerc.

Nilesa porni înainte şi când ajunse la capătul holului săltă piedica unei trape rotunde din podea.

— Câţi inşi păzesc intrarea asta? întrebă ea în şoaptă.

— Doi sau trei, cred.

Trapa se ridică, dezvăluind un tub de acces cât să treacă un om prin el, cu o scară într-o parte şi un stâlp coborând prin mijloc.

— Hei, Wentz! strigă el.

— Cine-i acolo? se auzi o voce de jos.

— Eu, Nilesa. Căpitanul Vorkosigan vrea s-o trimită jos pe gagica betană să discute cu Radnov.

— Pentru ce?

— De unde naiba să ştiu eu? Voi sunteţi ăia care cică ar trebui să aibă aparate de ascultat în fiecare pat de campanie. Poate n-o fi aşa marfă bună, la urma urmei.

Nilesa ridică din umeri spre Cordelia în semn că-şi cerea iertare, iar ea îi acceptă scuzele cu o înclinare a capului.

De jos se auziră şoapte în contradictoriu.

— E înarmată?

Cordelia, pregătindu-şi ambele paralizoare, clătină din cap a negaţie.

— Tu i-ai da vreo armă unei gagici betane? le strigă Nilesa retoric, în timp ce urmărea nelămurit preparativele Cordeliei.

— În regulă. Bag-o în tub, pune piedica la trapă şi las-o să alunece singură. Dacă nu închizi trapa înainte să-şi dea ea drumul, o împuşcăm. Priceput?

— Aham.

— Ce-o să găsesc acolo jos? îl chestionă ea pe Nilesa.

— Un loc primejdios. O să stai într-un fel de nişă, în magazia din faţa camerei de control principale. Nu poate trece mai mult de un om o dată prin ea şi stai ţeapăn acolo ca o ţintă, cu trei pereţi în jurul tău. Special e proiectată aşa.

— Nu-i chip să-i ataci pe acolo? Adică, n-ai de gând să faci asta?

— Nici mort.

— Bun. Mersi.

Cordelia coborî în tub, iar Nilesa închise trapa deasupra ei cu zgomotul unui capac de sicriu.

— În regulă, se auzi vocea de jos, dă-ţi drumul.

— E mult până jos, strigă ea, fără a se chinui să-şi producă tremurul vocii. Mi-e frică.

— Dă-o dracu’ de frică. Te prind eu.

— Bine.

Îşi înfăşură picioarele şi un braţ în jurul stâlpului. Îi tremura mâna când îşi îndesă al doilea paralizor în toc. Stomacul îi pompa bilă acră în fundul gâtului. Înghiţi, inspiră adânc ca să-şi reprime reflexul vomei, ridică paralizorul în poziţie de tragere şi se lăsă să alunece.

Ateriză faţă în faţă cu bărbatul de jos, care îşi ţinea relaxat disruptorul cam la nivelul mijlocului ei. Ochii lui se măriră când văzu paralizorul Cordeliei. În momentul acela, obiceiul barrayaran al echipajelor formate numai din bărbaţi îi fu de folos Cordeliei, fiindcă omul ezită, doar o fracţiune de secundă, să împuşte o femeie. În acea fracţiune trase ea prima. Omul se prăvăli greoi peste ea, cu capul căzut pe umărul ei. Înfigându-se bine în călcâie, Cordelia se opinti să-l ţină dinainte ca pe un scut.

Al doilea foc îl doborî pe următorul paznic tocmai pe când îşi ridica disruptorul să ţintească. Al treilea paznic se grăbi să tragă, dar lovitura fu absorbită de spinarea celui pe care îl ţinea Cordelia, deşi haloul ei îi pârli marginea exterioară a coapsei stângi. Durerea erupse paroxistic, dar niciun sunet nu ieşi printre dinţii ei încleştaţi. Cu o precizie dublată de furie sălbatică, ce părea a fi străină de fiinţa ei,

Cordelia îl doborî şi pe el, apoi privi în jur, căutând frenetic un loc în care să se ascundă.

Pe deasupra capului ei treceau câteva ţevi; oamenii care intră într-o încăpere se uită de obicei în jos şi în jur, înainte de-a le trece prin cap să privească în sus. Îşi înfipse paralizorul la centură şi, cu un salt pe care în momente de calm n-ar mai fi fost în stare să-l reproducă, se trase în sus, între ţevi şi tavanul blindat. Respirând fără zgomot, cu gura deschisă, îşi scoase din nou paralizorul şi se pregăti pentru orice-o fi fost să treacă prin uşa ovală care dădea în compartimentul principal al secţiei motoarelor.

— Ce-a fost zgomotul ăla? Ce se petrece acolo?

— Aruncaţi o grenadă şi sigilaţi uşa.

— Nu putem, oamenii noştri sunt înăuntru.

— Wentz, raportează!

Tăcere.

— Intră acolo, Tafas.

— De ce eu?

— Fiindcă ţi-am dat un ordin.

Tafas se furişă pe lângă tocul uşii, trecând peste prag aproape în vârful picioarelor. Se suci şi se răsuci, cercetând cu privirea. Temându-se că vor închide şi vor încuia uşa dacă se mai auzea vreun foc de armă, Cordelia aşteptă până când, în sfârşit, omul ridică privirea.

Îi zâmbi triumfător şi îl salută din vârful degetelor.

„închide uşa”, rosti fără sunet gura ei, iar mâna arătă într-acolo.

El se holbă la ea cu o expresie foarte ciudată pe chip, în acelaşi timp derutată, optimistă şi mânioasă. Pâlnia disruptorului său părea mare cât un proiector şi ţintea cu destulă acurateţe capul Cordeliei. Era ca şi cum şi-ar fi înfruntat de-a dreptul ziua judecăţii. Egalitate, oarecum. Are dreptate Vorkosigan, îşi spuse ea; disruptorul *are* o autoritate reală…

Apoi Tafas strigă:

— Cred că avem o scurgere de gaz sau ceva. Mai bine închideţi uşa un moment, cât verific.

Uşa se roti şi se închise ascultătoare în spatele lui.

Cordelia zâmbi din tavan, mijind ochii.

— Salut. Vrei să ieşi din încurcătura asta?

— Ce faci aici… betano?

Excelentă întrebare, îşi spuse ea cu jale.

— Încerc să salvez câteva vieţi. Nu-ţi face griji, amicii tăi de-acolo sunt doar paralizaţi.

Nu ţi-l mai pomenesc pe cel lovit de ai săi – şi mort, poate, din cauza unui moment de milă faţă de mine…

— Ţară, ţară, vrem ostaşi, treci de partea noastră, îl linguşi ea, ecou nebunesc al unui joc pentru copii. Căpitanul Vorkosigan are să te ierte – o să şteargă înregistrarea asta. O să-ţi dea o medalie, se hazardă ea să promită.

— Ce medalie?

— De unde să ştiu eu? Orice medalie vrei. Nici măcar nu trebuie să omori pe cineva. Mai am un paralizor.

— Ce garanţie am?

Disperarea o făcea curajoasă.

— Cuvântul lui Vorkosigan. Să-i spui că ţi-am făgăduit în numele lui.

— Cine eşti tu să-mi făgăduieşti în numele lui?

— Doamna Vorkosigan, dacă supravieţuim amândoi.

Minciună? Adevăr? Fantezie fără speranţă de împlinire?

Tafas scoase un fluierat şi se holbă în sus la ea. Încrederea începu să-i lumineze faţa.

— Chiar vrei să porţi răspunderea de-a-ţi fi lăsat o sută cincizeci de prieteni să respire vid doar ca să salvezi cariera unui spion ministerial? adăugă ea persuasiv.

— Nu, răspunse el în sfârşit, cu voce fermă. Dă-mi paralizorul.

Acum se-va pune credinţa la încercare… Cordelia îi aruncă arma.

— Trei la pământ, încă şapte rămaşi. Care-i cea mai bună strategie?

— Pot să mai ademenesc aici vreo câţiva. Ceilalţi sunt la intrarea principală. Am putea să-i atacăm din spate, dacă avem noroc.

— Dă-i drumul.

Tafas deschise uşa.

— Era o scurgere de gaze, spuse el, tuşind convingător. Ajutaţi-mă să-i târăsc pe ăştia afară şi pe urmă să sigilăm uşa.

— Aş putea jura c-am auzit un paralizor declanşându-se ceva mai devreme, spuse tovarăşul său, intrând.

— Poate încercau să ne atragă atenţia.

Pe faţa rebelului se aşternu suspiciunea odată ce stupiditatea acestei variante începea să-i devină evidentă.

— N-aveau paralizoare, începu el.

Din fericire, chiar atunci intră şi al doilea. Cordelia şi Tafas traseră la unison.

— Cinci doborâţi, încă cinci rămaşi, spuse Cordelia, lăsându-se să cadă pe podea.

Piciorul stâng i se îndoi la aterizare; acum nu se mai mişca prea bine.

— Şansele ne cresc văzând cu ochii.

— Bine-ar fi să terminăm rapid, asta dacă e să funcţioneze, o preveni Tafas.

— Mie-mi convine.

Se strecurară pe uşă afară şi traversară într-o goană silenţioasă compartimentul motoarelor, unde operaţiunile automatizate continuau să se desfăşoare indiferente la identitatea stăpânilor lor. Câteva leşuri în uniforme negre erau îngrămădite neglijent într-o parte. Tafas ridică mâna precaut când se apropiară de cotitură, mişcând semnificativ dintr-un deget. Cordelia dădu din cap în semn că era totul în regulă. Tafas coti fără zgomot, iar Cordelia se lipi de margine, aşteptând încremenită. Când Tafas ridică paralizorul, ea se prelinse pe lângă el, căutând o ţintă. Încăperea se îngusta în forma literei L, terminându-se cu ieşirea principală către puntea superioară. Cinci bărbaţi stăteau acolo, cu atenţia acaparată de zăngăniturile şi şuierăturile ce străbăteau cu greu o trapă din capătul de sus al unei scări de metal.

— Se pregătesc să atace, spuse unul. E momentul să le tăiem aerul.

Faimoasele cuvinte de pe urmă, îşi spuse ea şi trase, o dată, de două ori. Trase şi Tafas, răsfirând rapid toată trupa, şi cu asta se termină. Şi niciodată în viaţa mea, îşi jură ea în tăcere, n-o să mai zic despre vreo cascadorie de-a lui Stuben că-i nesăbuită. Îi venea să-şi arunce paralizorul şi să urle şi să facă tumbe de bucurie, dar treaba ei nu se terminase încă.

— Tafas, îl strigă. Mai am un lucru de făcut.

Veni lângă ea, părând şi el cam zguduit.

— Te-am scos din încurcătura asta şi am nevoie de un serviciu în schimb. Cum pot să întrerup controlul tunurilor de plasmă cu rază lungă cât să nu mai poată fi reluat vreo oră şi jumătate?

— De ce vrei să faci asta? Din ordinul căpitanului?

— Nu, spuse ea cu onestitate. Căpitanul n-a ordonat nimic din toate astea, dar o să-i placă să le vadă, nu crezi?

Tafas, confuz, se arătă de acord.

— Dacă faci scurtcircuit la panoul ăsta, îi sugeră el, lucrurile ar trebui să-ncetinească serios.

— Dă-mi arcul tău de plasmă.

E nevoie să i-l iau? se întrebă ea, aruncând o privire asupra secţiunii. Ar trage în noi, asta ştiu sigur, la fel cum ştiu că eu una o s-o tai spre casă. Una-i încrederea, alta-i trădarea. N-am nicio dorinţă să-ntind coarda cu el până plesneşte.

Acuma, dacă Tafas nu mă duce de nas arătându-mi panoul de control de la toalete sau mai ştiu eu ce… Cordelia trase în panou şi rămase uitându-se la el, într-un moment de fascinaţie primitivă, cum pocnea şi scânteia.

— Acuma, spuse ea dându-i arcul înapoi, vreau un avans de câteva minute. Pe urmă poţi să deschizi uşa şi să fii erou. Îţi sugerez să strigi mai întâi şi să-i avertizezi; sergentul Bothari e în frunte.

— Aha. Mersi.

Cordelia privi în treacăt la trapa intrării principale. La vreo trei metri distanţă, acolo e el acum, îşi spuse. O prăpastie de netrecut. După legile inimii, distanţele sunt relative; cel absolut este timpul. Secundele i se depănau pe şira spinării ca pânza din guri de păianjen.

Îşi ronţăia buza şi-l devora din ochi pe Tafas. Ultima şansă de a-i transmite un mesaj lui Vorkosigan – nu. Absurditatea faptului de a-i transmite acele cuvinte, „te iubesc”, prin gura lui Tafas o făcu să se cutremure de un râs interior de-a dreptul dureros. „Complimente” suna mai degrabă îngâmfat, în contextul acela; „salutări”, prea rece; cât despre varianta cea mai simplă dintre toate, „da”…

Clătină din cap în tăcere şi îi zâmbi soldatului nelămurit, apoi fugi înapoi în magazie şi se căţără pe scară. Bătu ritmic în trapă. Se deschise în câteva clipe. Cordelia se pomeni nas în nas cu un arc de plasmă ţinut de furierul Nilesa.

— Am nişte condiţii noi de transmis căpitanului tău, spuse ea cu dezinvoltură. Sunt puţin cam trăsnite, dar cred c-au să-i placă.

Nilesa, luat prin surprindere, o lăsă să iasă şi sigilă din nou trapa. Cordelia merse mai departe, aruncând o privire la holul principal când trecu prin dreptul lui. Se adunaseră acolo câteva zeci de oameni. O echipă de tehnicieni scosese din pereţi jumătate dintre panouri; izbucneau scântei sub acţiunea unei unelte. Întrezări capul sergentului Bothari în capătul celălalt al mulţimii; ştia că el stătea lângă Vorkosigan. Ajunse la scara din capătul holului, urcă pe ea şi o luă la fugă, dibuindu-şi drumul nivel cu nivel prin labirintul navei.

Râzând, plângând, gâfâind şi tremurând din tot trupul, ajunse la coridorul pe care se afla trapa către navetă. Dr. McIntyre făcea de pază, încercând să pară sumbru şi barrayaran.

— A ajuns toată lumea?

El încuviinţă din cap, privind-o încântat.

— Îngrămădiţi-vă înăuntru şi să plecăm.

Închiseră ermetic uşile în urma lor şi se prăvăliră pe scaune când naveta porni cu viteză maximă, cu un scrâşnet şi o smucitură. Pete Lightner o pilota manual, fiindcă implantul său neural de pilotaj betan nu putea realiza interfaţa cu sistemul de control barrayaran în lipsa unui cuplor interpret, aşa încât Cordelia se pregăti pentru o călătorie de groază.

Se lăsă pe spate în scaun, încă respirând întretăiat şi cu senzaţia că îi ard plămânii după acea goană nebună. Stuben veni lângă ea, agitat, holbându-se cu îngrijorare la cum dârdâia din toate mădularele.

— E crimă ce i-au făcut lui Dubauer, spuse el. Mi-aş dori să le putem arunca în aer cu totul nava nenorocită. Ştii cumva, Radnov ne mai acoperă?

— Armele lor cu rază lungă vor fi dezactivate o vreme, îi expuse ea situaţia, fără a intra în detalii. (Oare ar putea

vreodată să-l facă să priceapă?) Ah, tot voiam să-ntreb – cine era barrayaranul lovit de disruptor, pe planetă?

— Nu ştiu. Doc Mac i-a luat uniforma. Hei, Mac – ce nume scrie pe buzunarul tău?

— Ăă, stai să văd dacă pot să citesc în alfabetul lor.

Buzele i se mişcară un timp în tăcere.

— Kou… Koudelka.

Cordelia îşi plecă fruntea.

— A fost ucis?

— Nu era mort când am plecat noi, dar nici prea bine n-arăta, asta-i clar.

— Ce-aţi făcut atâta vreme la bordul *Generalului*? întrebă Stuben.

— Mi-am plătit o datorie. De onoare.

— În regulă, fie cum spuneţi. Aflu eu povestea mai târziu.

Tăcu o vreme, apoi adăugă, înclinând scurt din cap:

— Sper că l-aţi aranjat bine pe ticălos, oricine-o fi fost.

— Uite ce-i, Stu… apreciez tot ce-ai făcut. Dar zău că am nevoie să fiu singură câteva minute.

— Sigur, căpitane.

O privi din nou cu îngrijorare şi plecă de acolo mormăind în barbă: „Monştri blestemaţi”.

Cordelia îşi sprijini fruntea de fereastra rece şi plânse în tăcere pentru duşmanii ei.

Capitolul şapte

Căpitanul Cordelia Naismith, din Corpul Expediţionar Betan, introduse în computerul navei ultimele observaţii referitoare la navigaţia în spaţiul normal. Lângă ea, ofiţerul pilot Parnell îşi reglă cablurile şi canulele căştii şi se aşeză mai confortabil în scaunul său tapiţat, pregătindu-se să controleze neural următorul salt prin gaura de vierme.

Noua ei navă era un cargou voluminos şi lent, neînarmat, un cal de povară care acoperea încet şi stabil ruta comercială Colonia Beta – Escobar. Dar trecuseră deja mai bine de şaizeci de zile de la ultima comunicaţie cu Escobar, de când flota de invazie barrayarană blocase ermetic ieşirea escobarană, ca un dop în gâtul unei sticle. Conform ultimelor ştiri primite, flotele barrayarană şi escobarană continuau să facă manevre pentru obţinerea unor poziţii tactice, parcă dansând o gavotă a morţii, angajându-se doar arareori în câte o confruntare. Era de aşteptat ca barrayaranii să nu-şi trimită forţele terestre înainte ca întreg spaţiul escobaran să ajungă sub controlul lor.

Cordelia chemă prin intercom sala motoarelor.

— Aici Naismith. N-aţi mai terminat acolo?

Pe ecran apăru figura mecanicului-şef, un bărbat pe care abia îl cunoştea de două zile. Era tânăr şi fusese trimis aici de la Observaţii, ca şi ea. În excursia asta n-avea niciun rost să se facă risipă de personal militar experimentat şi priceput. Tot aidoma Cordeliei, şi el purta salopeta Observaţiilor.

Se zvonea că uniformele Corpului Expediţionar erau în lucru, dar deocamdată nimeni nu le văzuse la ochi.

— Totul e pregătit, căpitane.

Nicio spaimă nu-i făcea vocea să tremure. Mă rog, îşi spuse ea, poate că nu era încă suficient de vârstnic ca să fi ajuns deja să creadă în moartea de după viaţă. Mai privi în jur o ultimă dată, se aşeză comod şi trase aer în piept.

— Pilot, nava îţi aparţine.

— Să trăiţi, accept nava, dădu el răspunsul formal.

Trecură câteva secunde. Cordelia simţi cum o inundă un val neplăcut de greaţă şi avu senzaţia vâscoasă, neliniştitoare, de-a se fi trezit brusc dintr-un vis urât pe care nu şi-l mai putea aminti. Saltul se terminase.

— Să trăiţi, nava vă aparţine, mormăi epuizat pilotul.

Cele câteva secunde prin care trecuse ea se traduceau în câteva ore din timpul lui subiectiv.

— Accept nava, pilot.

Se întinse după consolă şi începu să tasteze un rezumat al situaţiei tactice în care ajunseseră în acel moment. Nimic nu mai trecuse prin acest pasaj în ultima lună, iar Cordelia spera că echipajele barrayarane erau plictisite şi lente în reacţii.

Iată-i. Şase nave, dintre care două se puneau deja în mişcare. Gata şi cu încetineala în reacţii.

— Exact prin mijlocul lor, pilot, ordonă ea, trimiţându-i datele de la tastatură. Cel mai bine-ar fi dacă i-am putea momi pe toţi să plece de la posturi.

Cele două nave în mişcare se apropiară rapid şi începură să tragă cu o acurateţe tihnită. Nu se grăbeau şi îşi valorificau fiecare salvă. Doar o biată ţintă de antrenament, asta suntem şi nimic mai mult, îşi spuse ea. Stai că vă dau eu ţintă de antrenament. Toate sistemele consumatoare de energie care nu susţineau scuturile îşi reduseră funcţionarea la minimum, iar nava păru să geamă când strălucirea plasmei o înghiţi cu totul. Apoi traversară zona până la un lat de palmă dincolo de limita de acţiune a armelor barrayarane.

Cordelia apelă sala motoarelor.

— Gata proiecţia?

— Gata şi stabilă.

— Dă-i drumul.

La douăsprezece mii de kilometri în urma lor, ca şi când ar fi ieşit din gaura de vierme, îşi făcu brusc apariţia un cuirasat betan. Accelera uluitor pentru o navă de asemenea dimensiuni; cu siguranţă, viteza lui o egala pe a lor. Venea săgeată din urmă.

— Aha! făcu ea, bătând din palme de încântare, apoi strigă în intercom: I-am stârnit! Au pornit toţi. Ah, din ce în ce mai bine!

Navelele urmăritoare încetiniră, pregătindu-se să se întoarcă şi să atace prada aceasta mult mai mare. Cele patru care în primă instanţă rămăseseră, corect, la punctul de staţionare începură şi ele să se deplaseze. Făceau manevre de plasare pe poziţii şi minutele treceau accelerat. Ultima navă barrayarană abia dacă mai irosi o salvă pe ei, cu puţin mai consistentă decât un salut, fiindcă atenţia îi era acaparată de fratele mai mare din spate. Fără îndoială că toţi acei comandanţi barrayarani se simţeau în poziţii tactice foarte bune, răspândiţi în configuraţie de evantai şi lansând un foc distrugător. Micuţa navă care preceda cuirasatul se afla deja de cealaltă parte a lor, spre Escobar, neavând unde se duce. Puteau s-o jumulească mai târziu, în tihnă.

Scuturile ei căzuseră între timp şi viteza i se diminua odată ce teribila scurgere de energie cauzată de proiector îşi cerea obolul. Dar, cu fiecare minut preţios, navele care susţineau blocada barrayarană erau atrase tot mai departe de gaura de şarpe a căror pază le fusese încredinţată.

— Mai putem s-o ţinem aşa vreo zece minute, se auzi vocea mecanicului-şef.

— În regulă. Păstrează energie cât s-o pârjoleşti la final. Dacă e să fim capturaţi, comandamentul nu vrea să rămână nici două molecule legate-ntre ele din care barrayaranii să deducă pe urmă tot restul.

— Ce păcat. E o maşinărie minunată. Mor s-arunc o privire în interiorul ei.

S-ar putea s-o şi faci, dacă ne capturează barrayaranii, îi trecu ei prin minte. Direcţionă toţi ochii navei înapoi, pe cursul pe care veniseră până acolo. Departe, foarte departe, la ieşirea din gaura de vierme, se văzu o clipire şi primul cargobot betan real se întrupă şi începu să accelereze către Escobar, fără să întâmpine opoziţie. Era cel mai nou membru al flotei comerciale, despuiat de arme şi scuturi, reconstruit pentru ca acum să facă doar două lucruri: să transporte o încărcătură grea şi să se deplaseze iute. Apoi îşi făcu apariţia al doilea. Şi al treilea. Gata. Se îndepărtau, iar cu un asemenea avantaj, barrayaranii nu mai puteau spera să-i ajungă din urmă.

Crucişătorul betan explodă cu o spectaculoasă revărsare de lumină radioactivă. Din păcate, nu exista nicio cale de a produce resturi false. Mă-ntreb cât o să dureze până se prind barrayaranii c-au fost păcăliţi, îşi spuse Cordelia. Sper sincer că au simţul umorului…

Nava ei plutea acum prin spaţiu în derivă, cu energia aproape epuizată. Cordelia simţi o ameţeală şi îşi dădu seama că nu era nimic psihosomatic. Gravitaţia artificială începea să dea rateuri.

Se întâlniră cu mecanicul-şef şi cu cei doi asistenţi ai lui la trapa navetei, deplasându-se cu salturi ca de gazele, iar apoi plonjând de sus ca păsările răpitoare când gravitaţia îşi dădu duhul. Naveta care urma să fie bărcuţa lor de salvare era un model redus la esenţă, cu interiorul înghesuit şi lipsit de orice confort. Plutiră înăuntru şi închiseră ermetic trapa. Pilotul se aşeză pe scaunul de control şi îşi coborî casca, iar naveta ţâşni de lângă coasta navei lor muribunde.

Mecanicul-şef pluti până la ea şi îi întinse o cutiuţă neagră.

— M-am gândit că dumneavoastră ar trebui să faceţi onorurile, căpitane.

— Ha. Pariez că nici cina n-ai fi în stare să ţi-o omori, răspunse ea, încercând să mai însenineze dispoziţia generală; fuseseră împreună pe nava asta nu mai mult de cinci ore, dar tot era un lucru dureros. Am ieşit din rază, Parnell?

— Da, căpitane.

— Domnilor, spuse ea, după care se opri şi îi privi în ochi. Vă mulţumesc tuturor. Nu vă uitaţi spre stânga, vă rog.

Trase mânerul cutiei. Se iscă o străfulgerare de lumină albastră intensă, lipsită de orice sunet, urmată imediat de o înghesuială generală la hubloul minuscul pentru a vedea ultimele fărâme de strălucire roşie emise de nava care făcea implozie, ducându-şi cu ea în mormântul rătăcitor secretele militare.

Se apucară să dea mâna toţi cu solemnitate, care în poziţie corectă, care de-a-ndoaselea, care plutind la diverse unghiuri, apoi se fixară în curele la locurile lor. Cordelia se trase în interiorul postului de navigaţie de lângă Parnell, îşi prinse chingile şi făcu o verificare rapidă a sistemelor.

— Acum vine partea spinoasă, murmură Parnell. Eu tot aş fi mai fericit dacă am accelera la maximum şi-am încerca să scăpăm de ei cu fuga, pur şi simplu.

— Poate-am reuşi să scăpăm de tancurile alea zburătoare obeze, lăsă de la ea Cordelia, dar curierii lor rapizi ne-ar mânca de vii. Cel puţin aşa arătăm ca un bolovan, adăugă ea, gândindu-se la camuflajul artistic, care respingea sondele, învelind ca o cochilie naveta de salvare.

Urmară câteva minute de tăcere, în care Cordelia se concentră asupra muncii ei.

— În regulă, rosti ea într-un târziu, hai s-o ştergem din cartierul ăsta. Cât de curând o să fie mare aglomeraţie pe-aici.

Nu se luptă cu acceleraţia, ci îi permise s-o împingă înapoi în scaunul ei. Oboseală. Nici n-ar fi crezut că era posibil să ajungă şi mai obosită decât îşi imagina în spaimele ei. Toată aiureala asta cu războiul era grozavă ca educaţie psihologică. Cronometrul ăla trebuie că greşea. Precis că trecuse un an, nu o oră…

O lumină măruntă pâlpâia pe panoul ei de control. Frica năvalnică îi mătură osteneala din corp.

— Închideţi totul, ordonă, întinzându-se să apese chiar ea comenzile, şi imediat se cufundară într-un întuneric imponderabil. Parnell, ia arată-ne o rostogolire realistă.

Urechea ei internă şi o senzaţie de greaţă unsuroasă îi comunicară că ordinul îi fusese urmat.

Acum simţul timpului începu cu adevărat să i se altereze. Întunericul şi tăcerea domneau în jur, întrerupte doar de câte o mişcare fantomatică, de textilă pe plastic, atunci când se foia cineva în scaun. Îşi imagina că simte sondele barrayarane atingând naveta, atingând-o pe ea, degete de gheaţă pe şira spinării. Sunt o piatră. Sunt vid. Sunt tăcere… Undeva în spate, tăcerea fu întreruptă de zgomotul cuiva vomitând şi de nişte înjurături înăbuşite. Naiba s-o ia de rostogolire. Sper c-a avut timp să apuce o pungă…

Apoi o smucitură şi presiunea unei greutăţi la un unghi bizar. Parnell scuipă o sudalmă care semăna cu un suspin.

— Acum, tracţiune! Gata.

Cordelia oftă fără să simtă uşurare, întinse mâna şi răsuci cheia ce readucea naveta la viaţă; clipi din cauza luminiţelor care o orbeau cu strălucirea lor.

— Ei, să vedem în ce ne-am prins.

Mâinile îi tremurară deasupra panoului. Aruncă o privire la monitoarele de exterior şi apăsă în grabă butonul roşu care distrugea memoria computerului navetei şi codurile de recunoaştere.

— Ce dracului avem afară? întrebă neliniştit mecanicul-şef, observând gestul Cordeliei în timp ce se apropia de ea.

— Două crucişătoare şi un curier rapid, îl informă ea. Se pare că suntem puţin cam depăşiţi numeric.

El pufni pe nas, nefericit.

O voce fără trup răcni din difuzoarele sistemului de comunicaţii, la un volum prea mare; Cordelia se grăbi să-l dea mai încet.

— … acceptaţi capitularea, vă vom distruge.

— Aici naveta de salvare A5A, răspunse ea, modulându-şi cu grijă vocea. Căpitan Cordelia Naismith, Corpul Expediţionar Betan, la comandă. Suntem o navetă de salvare neînarmată.

Unitatea de comunicaţii emise un „Pff” surprins, iar vocea adăugă:

— Altă blestemată de femeie! Greu mai învăţaţi, oameni buni.

În fundal se auzi un murmur neinteligibil şi vocea reveni la tonul oficial cu care începuse.

— Veţi fi puşi sub escortă. La primul semn de opoziţie, veţi fi distruşi. Înţeles?

— Am luat la cunoştinţă, răspunse Cordelia. Ne predăm.

Parnell clătină din cap furios. Ea întrerupse comunicaţia şi ridică o sprânceană.

— Cred c-ar trebui să încercăm să evadăm de-aici, spuse el.

— Nu. Indivizii ăştia sunt nişte profesionişti paranoici. Cel mai sănătos la cap pe care l-am întâlnit până acum era unul căruia nu-i plăcea să stea într-o cameră cu uşa închisă – susţinea că nu ştii niciodată ce se află de partea cealaltă. Dacă spun că vor trage, fă bine şi crede-i.

Parnell schimbă o privire cu mecanicul-şef.

— Haide, Nell, îl îndemnă acesta. Spune-i.

Parnell îşi drese vocea şi îşi umezi buzele.

— Voiam să te anunţăm, căpitane... că, dacă sunteţi de părere că cel mai bun lucru pentru toate părţile implicate ar fi să aruncăm naveta în aer, noi vă susţinem. Nimeni de aici nu-i nerăbdător să se vadă luat prizonier.

Cordelia reacţionă la propunerea lui cu o privire perplexă.

— Asta-i... foarte curajos din partea ta, ofiţer pilot, dar complet nenecesar. Nu te flata singur. Am fost aleşi anume pentru ignoranţa noastră, nu pentru ceea ce ştim. Voi nu puteţi decât să vă daţi cu părerea despre ceea ce se afla la bordul acelui convoi şi nici măcar eu nu cunosc vreun detaliu tehnic. Cooperăm de faţadă, şi măcar avem o şansă de-a scăpa vii din situaţia asta.

— Nu la... divulgarea de informaţii ne gândeam noi, doamnă. La celelalte obiceiuri ale lor.

Se lăsă o tăcere înecăcioasă. Cordelia oftă, simţind cum se îneacă într-un vârtej de îndoială şi mâhnire.

— Nu-i nimic, spuse în cele din urmă. Reputaţia lor e mult exagerată. Unii dintre ei sunt chiar nişte inşi de treabă.

Unul mai ales, zise râzând vocea interioară. Şi chiar presupunând că mai trăieşte, chiar crezi că ai putea să-l găseşti în tot haosul ăsta? Sau, dacă-l găseşti, l-ai salva de darurile otrăvite pe care tot tu i le-ai adus, şi asta fără să-ţi trădezi datoria? Sau e vorba de vreun pact sinucigaş secret? Măcar ştii cine eşti, te cunoşti? Cunoaşte-te pe tine însăţi.

Parnell, care îi urmărea cu atenţie expresia feţei, clătină din cap cu un aer sumbru.

— Sunteţi sigură?

— N-am ucis pe nimeni în viaţa mea. N-am de gând să încep cu nişte oameni care sunt de partea mea, ce doamne iartă-mă!

Parnell recunoscu justeţea vorbelor ei cu o ridicare din umeri, fără a-şi ascunde propriu-zis uşurarea pe care o simţea în străfundul sufletului.

— Oricum, am pentru ce trăi. Războiul ăsta n-are cum să dureze o veşnicie.

— Aveţi pe cineva acasă? întrebă el, iar când ea îşi întoarse privirea la datele furnizate de sondă, adăugă înţelept: Sau în spaţiu?

— Ăă, îhî. Pe-acolo pe undeva.

— Grea situaţie, spuse el, clătinând din cap cu simpatie, apoi cercetă cu privirea profilul ei nemişcat şi adăugă încurajator: Dar aveţi dreptate. Mai devreme sau mai târziu, barosanii au să-i împrăştie fărâme de pe firmament pe ticăloşii ăştia.

Ea scăpă automat un „Aşa” abia auzit şi începu să-şi maseze faţa cu vârfurile degetelor, încercând să-şi alunge încordarea. Avu dintr-odată imaginea vie a unei enorme nave de război despicate la mijloc, revărsându-şi măruntaiele ca boabele dintr-o păstaie monstruoasă. Seminţe îngheţate, sterile, plutind în derivă în lipsa oricărei adieri, umflate din pricina decompresiei şi răsucindu-se la nesfârşit. Ar putea cineva să recunoască un chip după una ca asta? se întrebă ea. Îşi întoarse scaunul pe jumătate faţă de Parnell, sugerând sfârşitul conversaţiei.

Un curier rapid barrayaran îi preluă sub escortă în mai puţin de un ceas.

***

Prima dată o izbi mirosul familiar, mirosul de metal-şi-ulei-de-motor, amintind de ozon, mirosul de vestiar al unei nave de război barrayarane. Cei doi soldaţi înalţi în uniforme negre care o escortau, fiecare ţinând-o cu fermitate de câte un cot, o direcţionară printr-o ultimă trecere ovală îngustă către ceea ce presupunea ea că trebuia să fie zona principală de detenţie de pe uriaşa navă-amiral. Ea şi cei patru oameni ai săi fură despuiaţi fără milă, percheziţionaţi cu minuţiozitate paranoică, examinaţi medical, holografiaţi, retinamprentaţi, identificaţi şi cadorisiţi cu pijamale portocalii informe. Oamenii ei fură separaţi şi duşi în alte locuri. În pofida vorbelor pe care i le spusese lui Parnell, Cordelia simţea că-i vine rău de spaima că aveau să fie jupuiţi, strat cu strat, de informaţii pe care nu le deţineau. Acum linişteşte-te, interveni raţiunea; cu siguranţă că barrayaranii aveau să-i pună la păstrare pentru vreun schimb de prizonieri.

Paznicii tresăriră şi luară imediat poziţie de drepţi. Întorcându-se, Cordelia văzu un ofiţer superior barrayaran care intra în camera în care se îndeplineau formalităţile. Galbenul aprins al treselor de pe gulerul uniformei sale de un verde întunecat semnifica un rang pe care ea nu-l mai văzuse până atunci; şocată, o identifică drept culoarea vice-amiralului. Înţelegând ce

era personajul, ştiu pe dată şi cine era şi îl studie cu un interes plin de gravitate.

Vorrutyer, acesta era numele lui. Celălalt comandant al armadei barrayarane, alături de prinţul regal Serg Vorbarra. Presupuse că el era cel care făcea de fapt toată treaba; auzise că era destinat să devină următorul ministru de război al Barrayarului. Deci aşa arăta o stea în ascensiune.

Într-un fel, semăna puţin cu Vorkosigan; ceva mai înalt, cam de aceeaşi greutate, dar mai puţin în oase şi muşchi şi mai mult în osânză. Şi el avea părul închis la culoare, mai cârlionţat decât al lui Vorkosigan şi cu mai puţine fire cenuşii în el, avea cam aceeaşi vârstă şi era ceva mai chipeş. La ochi se deosebea foarte mult, erau de un cafeniu adânc şi catifelat, mărginiţi de gene lungi şi negre, de departe cei mai frumoşi ochi văzuţi vreodată de Cordelia pe un chip de bărbat. Îi declanşau un vaier tânguitor adânc în subconştient, strigându-i: credeai c-ai înfruntat teama pe ziua de azi, dar te-ai înşelat; uite aici adevărata spaimă, cea fără de euforie sau speranţă; lucru ciudat, fiindcă ochii aceia ar fi trebuit să-i pară atrăgători. Îşi smulse privirea dintr-a lor, spunându-şi cu fermitate că anxietatea şi antipatia instantanee erau doar rezultatul nervilor încordaţi, şi aşteptă.

— Identifică-te, betano, mârâi el, dându-i Cordeliei o senzaţie confuză de deja-vu.

Se luptă să nu-şi piardă echilibrul, salutându-l vioi şi răspunzându-i spiritual:

— Căpitan Cordelia Naismith, Expediţionarul Betan. Suntem o grupare militară. Combatanţi.

Desigur că gluma asta confidenţială trecu pe lângă el fără efect.

— Dezbrăcaţi-o şi învârtiţi-o!

Apoi făcu un pas înapoi, privind cu atenţie. Cei doi soldaţi rânjiţi care o păzeau se supuseră ordinului. Nu-mi place cum începe treaba asta… Se forţă ca faţa să-i rămână inexpresivă, apelând la toate resursele ei secrete de seninătate. Calm. Calm. Asta vrea să te buimăcească. Vezi bine în ochii lui, ochii lui flămânzi. Calm.

— Cam bătrâioară, dar merge. O să trimit după ea mai târziu.

Paznicul îi împinse iar pijamaua în braţe. Se îmbrăcă încet, ca să-l enerveze, ca într-un număr de striptease inversat, cu mişcări precis controlate, potrivite pentru o ceremonie japoneză a ceaiului. Unul mârâi, celălalt o îmbrânci brutal în spinare către celula ei. Cordelia zâmbi acru în faţa succesului pe care îl înregistrase, spunându-şi: Ei, cel puţin atâta control am şi eu asupra destinului meu. Să-mi acord nişte puncte dacă-i pot îmboldi să mă bată măr?

O înghesuiră într-o cameră metalică goală şi o lăsară acolo. Ea îşi continuă strategia, pentru propriu-i amuzament, îngenunchind graţios pe podea cu acelaşi soi de mişcări, cu degetul mare de la piciorul drept încrucişat corect peste cel de la piciorul stâng şi mâinile odihnindu-i-se nemişcate pe coapse. Atingerea îi aminti de peticul de piele de pe pulpa stângă care îi rămăsese lipsit de orice senzaţie, căldură, frig, durere, presiune, ca urmare a ultimei întâlniri cu armatele Barrayarului. Închise ochii pe jumătate şi-şi lăsă mintea să plutească, sperând să le dea celor care o ţineau captivă impresia neliniştitoare de meditaţie profundă şi posibil periculoasă. Simularea agresiunii era mai bună decât nimic.

După vreun ceas de nemişcare, timp în care muşchii ei neobişnuiţi protestară cât se poate de dureros împotriva poziţiei în genunchi, paznicul se întoarse.

— Amiralul vrea să te vadă, spuse el laconic. Vino cu mine.

Se pomeni din nou cu câte un gardian la fiecare umăr cât dură călătoria prin navă. Unul rânjea şi o dezbrăca din priviri. Celălalt o privea cu milă, ceea ce era cu mult mai tulburător. Începu să se întrebe în ce măsură timpul pe care îl petrecuse împreună cu Vorkosigan o adusese în situaţia de a desconsidera riscurile prizonieratului. Ajunseră la apartamentele ofiţerilor şi se opriră în faţa unei uşi ovale de metal, dintr-un şir întreg de uşi identice. Gardianul rânjit bătu şi fu poftit să intre.

Apartamentul acesta de amiral era foarte diferit de cabina ei austeră de la bordul *Generalului Vorkraft.* În primul rând, pereţii care despărţeau camerele alăturate fuseseră dărâmaţi, lăsând în urmă un spaţiu comun de trei ori mai mare. Era plin de mobilier personal din cel mai luxos. La intrarea ei, amiralul Vorrutyer se ridică de pe un scaun tapiţat cu catifea, dar

Cordelia nu făcu greşeala de a-i interpreta gestul ca pe un semn de politeţe.

Se plimbă agale în jurul ei, în vreme ce ea stătea tăcută, şi îi urmări traseul privirii prin încăpere.

— Un pas înainte faţă de celulă, ai? o testă el.

— Arată ca un budoar de târfă, replică ea pentru urechile gărzilor.

Paznicul rânjit se înecă, iar celălalt izbucni în râs fără să se ferească, dar încetă imediat să mai râdă sub privirea rece a lui Vorrutyer. Nu mi s-a părut chiar *atât* de amuzant, îşi spuse ea confuză. Unele detalii ale decorului începeau să iasă în evidenţă şi la un moment dat îşi dădu seama că avusese gura mai aurită decât crezuse. Uite, spre exemplu, ce statuetă ciudată în colţul ăla. Cu toate că avea un anumit merit artistic compensator, presupuse ea.

— Una cu nişte clienţi foarte neobişnuiţi, adăugă cu voce tare.

— Legaţi-o în chingi, ordonă Vorrutyer, şi întoarceţi-vă la posturi. Vă chem eu după ce termin.

O întinseră pe spate în patul lui lat, neregulamentar, cu mâinile şi picioarele trase dureros către cele patru colţuri şi legate cu brăţări moi de lanţuri scurte, ataşate la rândul lor de cadrul patului. Simplu, dătător de fiori şi mult dincolo de capacitatea ei de a se elibera prin forţă.

În timp ce-i strângea o brăţară de la mână, paznicul care arătase milă îi şopti în barbă, mascându-şi cuvintele cu un oftat:

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, îi şopti şi ea.

Privirile li se încrucişară şi se despărţiră, ascunzând schimbul secret de atentul Vorrutyer.

— Eh. Aşa crezi tu acum, murmură celălalt pe sub rânjet, strângând cealaltă brăţară.

— Mai taci, bombăni primul şi îl săgetă cu o privire crâncenă.

O tăcere prihănită umplu încăperea până ce gardienii se retraseră.

— Arată a instalaţie permanentă, remarcă ea, cuprinsă de o fascinaţie oribilă.

Era ca o materializare a unei glume bolnave.

— Ce te faci când nu poţi să prinzi betani? Faci apel la voluntari?

O încruntătură apăru fugar între sprâncenele sale, apoi fruntea i se netezi.

— Ţine-o tot aşa, o încurajă el. Mă amuză. Cu atât mai picant va fi deznodământul.

Îşi lărgi gulerul uniformei, îşi turnă un pahar de vin dintr-un bar foarte neregulamentar aflat într-un colţ al camerei şi se aşeză pe pat lângă ea, cu aerul de vorbăreţ al unuia care îşi vizitează prietenul bolnav. O cercetă minuţios cu privirea, minunaţii ochi căprui umezindu-i-se în aşteptarea a ceea ce avea să vină.

Ea încercă să se amăgească singură; poate e doar un violator. Ar fi posibil să-i facă faţă unui simplu violator. Asemenea spirite pline de francheţe, copilăreşti, aproape deloc agresive… Până şi execrabilul îşi are limitele lui…

— Nu cunosc niciun secret militar care să merite cât de cât, fandă ea. Chiar că nu merită să-ţi pierzi timpul…

— Nu m-am gândit c-ai cunoaşte, răspunse el cu lejeritate. Deşi fără îndoială că vei insista să-mi spui tot ce ştii în cursul următoarelor săptămâni. Foarte obositor, nu mă interesează câtuşi de puţin. Dacă vreau să-mi dai informaţii, personalul meu medical poate să le scoată de la tine într-o clipită.

Sorbi din vin.

— Deşi e curios că ai adus în discuţie subiectul ăsta – poate o să te trimit la infirmerie, ceva mai încolo.

Ea simţi că i se înnoadă stomacul. Tâmpito, ţipă în gând la sine însăşi, tocmai ai ratat şansa de-a scăpa de interogatoriu! Dar nu, precis că asta e procedura-standard – nu face decât să te intimideze. Subtil. Calm…

El mai luă o înghiţitură.

— Ştii, cred că o să-mi placă să am şi o femeie mai în vârstă, de data asta. Or fi drăguţe cele tinere, dar merge prea uşor cu ele. Niciun pic de distracţie. Deja îmi dau seama că tu o să fii o distracţie pe cinste. O cădere foarte mare necesită o înălţime foarte mare de unde să cazi, nu-i aşa?

Ea oftă şi fixă tavanul cu privirea.

— Mă rog, sunt convinsă că va fi educativ.

Încercă să-şi aducă aminte cum îşi ocupa mintea în timpul partidelor de sex cu fostul ei iubit în vremurile rele care precedaseră momentul când, în sfârşit, se lepădase de el. Era foarte posibil ca acum să nu fie mai rău…

Vorrutyer, surâzător, îşi lăsă paharul de vin pe o măsuţă de lângă pat şi scoase din sertar un cuţitaş ascuţit ca un scalpel de modă veche, având mânerul bătut cu pietre preţioase care sclipiră înainte ca mâna lui să le eclipseze, începu să felieze, oarecum la întâmplare, pijamaua portocalie, cojind-o de pe trupul ei ca pe o coajă de pe fruct.

— Asta nu-i proprietatea guvernului? întrebă ea.

Dar îi păru rău că vorbise, fiindcă din pricina tremurului din voce, cuvântul „proprietate” sunase piţigăiat. Era ca şi cum i-ar fi aruncat o firimitură unui câine flămând, ceea ce era mai probabil să-l facă să sară şi mai sus.

El chicoti, mulţumit.

— Hopa.

Lăsă intenţionat să-i alunece cuţitul. Lama tăie ceva mai mult de un centimetru în coapsa ei. El îi studie chipul cu nesaţ ca să nu-i piardă reacţiile. Rana se nimerise în zona lipsită de sensibilitate; Cordelia nu era în stare să simtă nici măcar umezeala firului de sânge care izvorâse de acolo. El îşi îngustă ochii, dezamăgit. Ea se abţinu să arunce măcar o privire în jos. Îşi dorea să fi studiat mai îndeaproape stările de transă.

— N-am de gând să te violez astăzi – propuse el pe un ton de conversaţie lejeră –, dacă la asta te gândeşti.

— Mi-a trecut prin minte. Nu-mi dau seama de unde mi-o fi venit ideea asta.

— Nu prea e timp, îi explică el. Astăzi, ca să zic aşa, e doar antreul de la banchet, sau o simplă supă clară, cât se poate de pură. Toate lucrurile complicate vor fi servite la desert, peste câteva săptămâni.

— Eu nu mănânc niciodată desert. Greutatea, ştii tu.

El chicoti iar.

— Eşti un deliciu.

Lăsă cuţitul deoparte şi mai luă o înghiţitură de vin.

— Ştii, ofiţerii îi însărcinează mereu pe alţii să le facă treaba. Acuma, eu unul sunt pasionat de istoria Pământului. Secolul meu preferat e al optsprezecelea.

— Aş fi zis că al paisprezecelea. Sau al douăzecilea.

— Încă o zi, două, şi te-nvăţ eu să nu mai întrerupi. Unde eram? A, da. Păi, în lecturile mele am dat peste o scenă încântătoare, în care o anume doamnă de toată isprava – şi spunând asta ridică paharul către ea ca pentru un toast – era violată de un slujitor bolnav, din ordinul stăpânului său. Foarte picant. Boala venerică aparţine, din fericire, trecutului. Dar tot pot să-i poruncesc unui slujitor bolnav, deşi boala lui e mai degrabă mintală decât fizică. Un schizofrenic paranoid adevărat, autentic.

— Aşa stăpân, aşa slugă, trase ea la nimereală.

Nu mai pot s-o ţin aşa multă vreme; o să mă lase inima în curând…

Replica ei obţinu de la el un surâs destul de acru.

— Aude voci, să ştii, ca Ioana d'Arc, numai că el îmi spune că-s voci de demoni, nu de sfinţi. Are şi halucinaţii vizuale, ocazional. Şi e un bărbat masiv. L-am mai folosit şi înainte, de multe ori. Nu e genul căruia să-i fie uşor să, ăă, să atragă femei.

În acel moment foarte potrivit, se auzi o bătaie în uşă, iar Vorrutyer se duse într-acolo.

— Ah, intră, sergent. Tocmai vorbeam despre tine.

„Bothari”, respiră ea uşurată. Odată cu capul strecurat pe uşă apărură statura înaltă şi faţa familiară, de bărzoi, a soldatului lui Vorkosigan. Cum, *cum* de nimerise în coşmarul ei personal? Un caleidoscop de imagini începu să i se rotească prin minte: o pădure pestriţă, trosnetul unui disruptor, feţele celor morţi şi-ale celor pe jumătate morţi, o siluetă înălţându-se precum umbra morţii.

Se concentră asupra realităţii din prezent. Oare o va recunoaşte? Încă nu dăduse cu ochii de ea; privirea îi era fixată asupra lui Vorrutyer. Prea apropiaţi unul de altul ochii aceia, şi nu chiar la acelaşi nivel. Îi dădeau feţei sale un grad de asimetrie neobişnuit, care îi sporea urâţenia remarcabilă.

Imaginaţia ei clocotindă devie brusc către trupul lui. Trupul lui – era cumva prost alcătuit, cumva în neregulă, cocoşat în

uniforma lui neagră, deloc asemănător cu silueta dreaptă pe care o văzuse ea ultima dată revendicându-şi în faţa lui Vorkosigan locul de onoare. Nu era bine, nu era bine, nu era bine deloc. Era cu un cap mai înalt decât Vorrutyer, şi totuşi părea aproape să se târască în faţa stăpânului său. Cu şira spinării răsucită şi încordată, privea în jos încruntat la… torţionarul său? Ce-ar putea face, se întrebă ea, un agresor mintal precum Vorrutyer cu materialul oferit de Bothari? Dumnezeule, Vorrutyer, tu îţi închipui, în bizareria ta stridentă şi amorală, în vanitatea ta monstruoasă, că eşti cel care *controlează* această stihie? Şi îndrăzneşti să te joci cu nebunia sumbră din ochii lui? Gândurile ei ţineau pasul cu pulsul precipitat. Sunt două victime în camera asta. Sunt două…

— Poftim, sergent.

Vorrutyer îi făcu semn cu degetul mare peste umăr către Cordelia, întinsă pe pat cu picioarele depărtate.

— Violează-mi-o pe femeia asta.

Îşi trase un scaun şi se pregăti să privească îndeaproape, plin de încântare.

— Hai, dă-i drumul.

Bothari, cu faţa la fel de impenetrabilă ca întotdeauna, se desfăcu la pantaloni şi se apropie de capătul patului. Se uită la ea pentru prima dată.

— Ai ceva de spus pentru final, „căpitane” Naismith? întrebă sarcastic Vorrutyer. Sau ai rămas în sfârşit fără cuvinte?

Cordelia se uită ţintă la Bothari, zguduită de o compasiune aproape asemănătoare cu dragostea. El părea aproape în transă, dorinţă trupească lipsită de plăcere, anticipare lipsită de speranţă. Tăntălău amărât, îşi spuse ea, în ce hal te-au adus. Încetând să se mai dueleze pentru puncte, îşi căută în suflet vorbe de spus nu lui Vorrutyer, ci lui Bothari. Nişte vorbe de alinare – n-am de gând să-i sporesc sminteala… Aerul din încăpere părea acum rece şi umed şi Cordelia se înfioră, simţindu-se nespus de ostenită, incapabilă de-a opune rezistenţă şi tristă. Bothari se încovoie deasupra ei, greu şi întunecat ca plumbul, făcând patul să scârţâie.

— Cred, rosti ea rar în cele din urmă, că cei chinuiţi sunt foarte aproape de Dumnezeu. Îmi pare rău, sergent.

O fixă cu privirea, cu faţa la un cot distanţă de a ei, atât de mult timp, încât ea se întrebă dacă o auzise. N-avea o respiraţie plăcută, dar Cordelia nici nu se clinti. Apoi, spre uimirea ei, se ridică în picioare şi se încheie la pantaloni, tremurând uşor.

— Nu, să trăiţi, spuse vocea lui monotonă de bas.

— Poftim? replică Vorrutyer uluit, sculându-se în picioare. De ce nu?

Sergentul bâjbâi în căutarea cuvintelor.

— E prizoniera comandorului Vorkosigan. Să trăiţi.

Vorrutyer se holbă la el, la început nedumerit, apoi lămurit.

— Vasăzică, *tu* eşti betana lui Vorkosigan!

Veselia lui calmă se evaporă la rostirea numelui, cu un şuierat precum cel produs de o picătură de apă care cade pe o tablă încinsă până la înroşire.

Betana lui Vorkosigan? O scânteie de speranţă se aprinse în ea: că numele lui Vorkosigan putea fi parola ei de trecere către tărâmul siguranţei; dar se stinse imediat. Şansa ca această creatură să fie cumva prietenul lui era, fără îndoială, cu mult sub zero. Deja nu se mai uita la ea, ci prin ea, de parcă ar fi fost o fereastră către o privelişte minunată. *Betana lui Vorkosigan?*

— Acum l-am prins de fudulii pe ticălosul ăla de puritan fudul, şopti el cu ferocitate. Ar putea fi şi mai şi decât ziua în care i-am spus despre nevastă-sa.

Expresia de pe chipul lui era ciudată şi neliniştitoare; masca suavităţii părea să se topească şi să-i cadă fâşii. Era ca şi cum ar fi păşit deodată în mijlocul căldării unui vulcan. Păru să-şi amintească de mască şi se apucă să-i strângă la loc bucăţile, parţial eficient.

— Ştii ce, m-ai copleşit de-a dreptul. Posibilităţile pe care le oferi… optsprezece ani n-au fost o aşteptare prea lungă pentru o asemenea răzbunare ideală. O femeie-soldat. Ha! Probabil s-a gândit că eşti soluţia ideală pentru… dificultăţile noastre reciproce. Războinicul meu perfect, dragul meu ipocrit, Aral. Ai multe de-nvăţat de la el, pun rămăşag. Dar ştii ce, într-un fel, sunt convins că nu m-a menţionat în discuţiile cu tine.

— Nu cu numele, încuviinţă ea. Poate după categorie.

— Şi ce categorie era aia?

— Cred că expresia pe care a folosit-o era „lepădătura armatei”.

El rânji acru.

— Unei femei în situaţia ta nu i-aş recomanda să folosească insulte.

— Ah, deci cu categoria eşti de-acord?

Rostise replica în mod automat, dar în acelaşi timp i se strânsese inima în piept, lăsând în jur o pustietate reverberantă. Ce caută Vorkosigan în miezul nebuniei unuia ca ăsta? Privirea ei semăna acum cu a lui Bothari…

Zâmbetul lui se înăspri.

— Am fost de-acord cu multe lucruri la viaţa mea. Puritanul tău a fost printre ele, şi nu ultimul pe listă. Imaginează-ţi puţin lucrul ăsta, draga mea, scumpa mea, preferata mea. Cu greu ţi-ar veni a crede, dacă l-ai cunoaşte acum, dar a fost un văduv tare vesel până să se abandoneze atât de enervant acestor răbufniri de corectitudine virtuoasă.

Râse.

— Ai o piele foarte albă. Ţi-a atins-o… aşa?

Îşi plimbă o unghie în sus pe interiorul braţului ei, iar ea se cutremură.

— Şi părul tău. Sunt convins c-o fi fascinat de-aşa un păr cârlionţat. Atât de frumos şi cu aşa o culoare neobişnuită.

Răsuci cu blândeţe o şuviţă între degete.

— Trebuie să mă gândesc la ce se poate face cu părul ăsta. S-ar putea desprinde scalpul cu totul, desigur, dar trebuie să existe o soluţie cu mai multă imaginaţie decât asta. Poate o să iau cu mine o şuviţă, s-o scot şi să mă joc cu ea, aşa, ca din întâmplare, la întrunirea statului-major. S-o las să-mi alunece mătăsos printre degete – să văd cât durează până să-i capteze atenţia. Să-i nutresc îndoiala, şi teama crescândă, cu, ah, vreo replică degajată. Mă-ntreb de câte ar fi nevoie ca să-nceapă să-şi bâlbâie rapoartele alea ale lui enervant de perfecte – ha! Pe urmă să-l trimit pe teren pentru vreo săptămână, să se tot întrebe, să se tot îndoiască…

Apucă iar cuţitul cu mânerul bătut în pietre preţioase şi reteză o şuviţă groasă, pe care o răsuci şi şi-o puse cu grijă în

buzunarul de la piept, zâmbindu-i de sus Cordeliei în tot acest timp.

— Trebuie atenţie, desigur, ca să nu-l împingi la violenţă. Devine de-a dreptul obositor de incontrolabil.

Descrise un L cu degetul peste partea stângă a bărbiei, exact în locul unde se afla cicatricea lui Vorkosigan.

— Mult mai uşor de stârnit decât de oprit. Deşi e de mirare ce temperat a devenit în ultima vreme. Tu l-ai influenţat, favorita mea? Sau pur şi simplu îmbătrâneşte?

Aruncă neglijent cuţitul înapoi pe măsuţa de la capul patului, apoi îşi frecă palmele, râse în hohote şi se mulă pe lângă ea să-i murmure la ureche şoapte de iubire.

— Şi după Escobar, când nu va mai fi nevoie să-l luăm în seamă pe câinele de pază al imperiului, n-o să mai existe nicio limită în ceea ce putem face. Ce de posibilităţi…

Dădu frâu liber unui şuvoi de planuri privitoare la torturarea lui Vorkosigan prin intermediul ei, cărora le oferi strălucire prin detalii obscene. Era crispat tot în faţa propriei viziuni, faţa îi era palidă şi jilavă.

— Nu se poate să faci aşa ceva şi să scapi nepedepsit, spuse ea cu un fir de voce.

Era teamă acum pe faţa ei, şi lacrimi curgându-i din colţurile ochilor în şiroaie irizate şi umezindu-i cârlionţii de păr din jurul urechilor, dar el se arăta prea puţin interesat.

Cordelia se crezuse prăbuşită în cea mai adâncă prăpastie a spaimei care se putea închipui, dar acum se deschisese podeaua sub ea şi se prăvălea din nou, fără sfârşit, rostogolindu-se în gol.

El păru să-şi recapete controlul într-o oarecare măsură şi începu să se plimbe pe lângă capătul patului, uitându-se la ea.

— Ei! Ce revigorant! Să ştii că mă simt încărcat de energie. La urma urmei, cred c-o să fac singur treaba asta. Ar trebui să fii bucuroasă. Sunt mult mai chipeş decât Bothari.

— Pentru mine, nu.

El îşi lăsă pantalonii şi se pregăti să urce pe ea.

— O să mă ierţi şi tu, iubito?

Cordelia se simţi înfrigurată, secată şi măruntă până la dispariţie.

— Mă tem că va trebui să las asta pe seama Celui Atoatemilostiv. Îmi depăşeşti capacităţile.
— Cândva săptămâna asta, promise el, luându-i înfrângerea drept frivolitate şi vizibil excitat de ceea ce îşi închipuia că era în continuare o afişare a rezistenţei.
Sergentul Bothari gravitase prin încăpere în tot acest timp, mişcându-şi capul în dreapta şi-n stânga şi scrâşnind întruna din dinţi, semn de agitaţie pe care Cordelia i-l mai văzuse şi altă dată. Vorrutyer, concentrat asupra Cordeliei, nu acorda vreo atenţie mişcărilor din spatele lui. Aşa se face că momentul său de completă uluire dură foarte puţin atunci când sergentul îl apucă de părul ondulat, îi smuci capul pe spate şi-i trecu peste gât de jur-împrejur lama cuţitului cu nestemate, ca un expert desăvârşit, retezându-i toate cele patru vase de sânge majore dintr-o mişcare dublă cât se poate de cursivă.
Vorrutyer se răsuci o dată convulsiv şi îşi pierdu cunoştinţa când presiunea sangvină din creier îi dispăru complet.
Sergentul Bothari îşi desprinse mâna din părul lui şi Vorrutyer se prăbuşi între picioarele Cordeliei, apoi şerpui peste marginea patului şi dispăru din ochii ei.
Sergentul rămase la picioarele patului, matahală nemişcată, gâfâind din greu. Cordelia nu-şi putea aminti dacă ţipase. Oricum nu conta; după toate probabilităţile, nimeni nu acorda prea multă atenţie ţipetelor care ieşeau din camera asta. Simţea că încremenise şi că nu mai avea sânge în mâini, în faţă, în picioare; inima îi bubuia.
Îşi drese glasul.
— Ăă, mulţumesc, sergent Bothari. A fost o faptă, ăă, foarte cavalerească. Crezi c-ai putea să-mi desfaci şi chingile?
Vocea i se piţigăia incontrolabil; înghiţi în sec, iritată de sunetele pe care le scotea.
Îl privi pe Bothari cu o fascinaţie combinată cu teroare. Cu niciun chip nu putea să prevadă ce urma el să facă. Mormăind în barbă, cu o expresie de confuzie pe chip, Bothari bâjbâi până îi desfăcu legătura de la încheietura mâinii stângi. Ţeapănă, ea se răsuci imediat şi îşi eliberă dreapta, apoi se ridică în capul oaselor şi îşi eliberă gleznele. Rămase un moment cu picioarele încrucişate în mijlocul patului, goală puşcă şi cu sânge picurând

de pe ea, frecându-şi încheieturile de la mâini şi de la picioare şi încercând să-şi repună în mişcare creierul paralizat.

— Haine, haine, mormăi pentru sine.

Aruncă pe furiş o privire către capătul patului, la silueta boţită a răposatului amiral Vorrutyer, cu pantalonii în vine şi cu acea ultimă expresie de surpriză încremenită pe faţă. Minunaţii ochi căprui îşi pierduseră strălucirea lichidă şi începea deja să se formeze pe ei o peliculă opacă.

Se strecură jos din pat departe de Bothari şi începu să caute înnebunită prin sertarele de metal şi bufetele aliniate pe pereţii camerei. Vreo două sertare conţineau colecţia de jucării a lui Vorrutyer, iar ea le închise în grabă, îngreţoşată, înţelegând în sfârşit ce voise el să spună cu ultimele cuvinte. Gustul pentru perversitate al acestui om avusese cu siguranţă o amploare remarcabilă. Câteva uniforme, toate decorate cu prea multe însemne galbene. Într-un târziu găsi o salopetă neagră simplă. Îşi şterse sângele de pe trup cu o cămaşă de noapte moale şi se îmbrăcă în grabă.

În tot acest timp, sergentul Bothari şezuse ghemuit pe podea, cu capul sprijinit pe genunchi, mormăind în barbă. Cordelia îngenunche lângă el. Oare începea să halucineze? Trebuia să-l convingă să se scoale în picioare şi să-l scoată de acolo. Nu puteau conta prea mult timp pe faptul că nu vor fi descoperiţi. Şi totuşi, unde se puteau ascunde? Nu cumva adrenalina, nu raţiunea, era aceea care le cerea să fugă? Exista vreo opţiune mai bună?

Pe când încă mai şovăia, uşa se trânti de perete. Cordelia ţipă pentru prima dată. Dar bărbatul care stătea în uşă, alb la faţă, cu arcul de plasmă în mână, era Vorkosigan.

Capitolul opt

Oftă sacadat când îl văzu acolo şi panica paralizantă se scurse din ea odată cu acea respiraţie lungă.

— Dumnezeule, era să-mi provoci un atac de cord, reuşi ea să spună cu voce măruntă şi sugrumată. Intră şi închide uşa.

Buzele lui se mişcară fără sunet conturând numele ei; intră şi pe faţă i se citi o panică aproape la fel de mare ca a ei. Apoi ea văzu că în urma lui venea un alt ofiţer, un locotenent cu păr castaniu şi figură ştearsă, ca de căţeluş blând. Aşa că se abţinu să i se arunce în braţe şi să-i ţipe cu capul pe umăr, aşa cum şi-ar fi dorit din tot sufletul; în loc de asta, rosti cu prudenţă:

— S-a petrecut un accident.

— Închide uşa, Illyan, i se adresă Vorkosigan locotenentului.

Îşi recăpătă controlul trăsăturilor feţei când tânărul veni lângă el.

— Va trebui să urmăreşti să fii martor la toate astea cu cea mai mare atenţie.

Cu buzele strânse într-o linie albă, Vorkosigan se plimbă încet prin cameră, observând detaliile şi indicându-i-le pe unele în tăcere însoţitorului său.

— Ăă, aha, spuse locotenentul la primul lui gest, făcut cu arcul de plasmă.

Vorkosigan se opri în dreptul leşului, îşi privi arma din mână de parcă abia atunci o vedea pentru prima dată şi o puse la loc în tocul ei.

— Iar l-ai citit pe marchiz, nu-i aşa? i se adresă el cadavrului, cu un oftat.

Când îl întoarse cu vârful bocancului, din rana bogată căscată în gâtlej se mai scurseră câţiva stropi de sânge.

— Învăţătura puţină e lucru periculos, adăugă el şi aruncă o privire spre Cordelia. Pe care dintre voi să-l felicit?

Ea îşi umezi buzele.

— Nu prea ştiu să-ţi zic. Cât de tare o să se enerveze lumea din cauza asta?

Locotenentul începu şi el să umble prin sertarele şi bufetele lui Vorrutyer, deschizându-le cu mâna apărată de o batistă, şi – judecând după expresia de pe faţa lui – descoperi că educaţia cosmopolită a acestuia nu era desăvârşită, după cum presupusese el. Rămase multă vreme holbându-se la sertarul pe care îl închisese Cordelia cu atâta grabă.

— Împăratul, de pildă, va fi încântat, spuse Vorkosigan. Dar strict în particular.

— De fapt, la vremea aia eram legată. Sergentul Bothari, ăă, a făcut onorurile.

Vorkosigan privi scurt către Bothari, care stătea în continuare încolăcit pe podea.

— Hm.

Mai aruncă o ultimă privire prin încăpere.

— Ceva de-aici îmi evocă acut scena aia remarcabilă când am pătruns cu forţa în camera motoarelor de pe nava mea. Poartă semnătura ta personală. Bunica avea o vorbă pentru asta – ceva cu ajunsul la târg…

— A ajunge la spartul târgului? îi scăpă Cordeliei vorba din gură.

— Da, aşa era – şi îşi muşcă buzele ca să-şi ascundă o strâmbătură ironică. O zicătoare cât se poate de betană… încep să pricep de ce.

Faţa lui îşi păstra o mască de neutralitate rece, dar ochii o cercetau din interiorul unei suferinţe secrete.

— Eu, ăă, am ajuns târziu?

— Nicidecum, îl linişti ea. Ai ajuns, ăă, la ţanc. Tocmai mă foiam pe-aici panicată, întrebându-mă ce să fac mai departe.

Un rânjet iute reprimat îi încreţi coada ochilor lui Vorkosigan, care se afla cu spatele la Illyan.

— Atunci, s-ar părea că-mi salvez flota de tine, murmură el printre dinţi. Nu mă gândeam chiar la asta când am urcat aici, dar mă bucur să salvez *ceva.*

Apoi, cu glas tare:

— Imediat ce termini, Illyan, propun să ne retragem în cabina mea ca să continuăm discuţiile.

Îngenunche lângă Bothari, cercetându-l din priviri.

— Nenorocitul ăla aproape că l-a distrus iar, mârâi el. Mai că-şi revenise, după timpul petrecut în preajma mea. Sergent Bothari, rosti el îmblânzindu-şi tonul, poţi să faci câţiva paşi împreună cu mine?
Bothari, cu gura la genunchi, mormăi ceva neinteligibil.
— Vino-ncoace, Cordelia, spuse Vorkosigan.
Era prima dată când îşi auzea numele pronunţat de el.
— Vezi dacă poţi să-l faci să se ridice. Nu cred c-ar fi bine să-l ating deocamdată.
Ea se apleacă în faţa lui Bothari până la nivelul ochilor lui.
— Bothari. Bothari, uită-te la mine. Trebuie să te ridici şi să mergi puţin.
Îi luă mâna acoperită cu sânge închegat şi se strădui să găsească o idee raţională, sau mai degrabă iraţională, în stare să-i atragă atenţia. Încercă întâi cu un zâmbet.
— Uite. Vezi? Eşti scăldat în sânge. Sângele spală păcatul, nu-i aşa? De-acum o să fie totul în regulă cu tine. Ăă, omul rău a dispărut şi în scurtă vreme vor dispărea şi vocile rele. Aşa că vino cu mine, te duc eu undeva unde să te poţi odihni.
În timp ce ea vorbea, atenţia lui se concentra treptat asupra ei, iar la sfârşit omul încuviinţă dând din cap şi se ridică în picioare. Continuând să-l ţină de mână, Cordelia ieşi în urma lui Vorkosigan, cu Illyan încheind şirul. Spera că bandajul ei psihologic avea să reziste; orice alarmă declanşată acum îl putea face să explodeze ca o bombă.
Rămase cu gura căscată când descoperi cabina lui Vorkosigan nu mai departe de următoarea uşă de pe coridor.
— Eşti căpitan pe nava asta? întrebă ea.
Apucând să se uite mai bine la gulerul lui, observase că purta acum însemne de comandor.
— Aici ai fost tot timpul?
— Nu, sunt în statul major. Curierul abia a ajuns aici de pe front, acum câteva ore. În tot acest timp am fost la o întrunire cu amiralul Vorhalas şi cu prinţul. Tocmai am terminat. Am venit imediat după ce m-a anunţat paza că Vorrutyer are un prizonier nou. Tu… nici în cele mai nebuneşti coşmaruri n-aş fi visat că ai putea fi tu.

Cabina lui Vorkosigan părea liniştită ca o chilie de călugăr în comparaţie cu măcelul pe care îl lăsaseră vizavi. Totul înjur se conforma regulamentului, aşa cum se cuvenea într-o cameră de soldat. Vorkosigan încuie uşa în urma lor. Îşi frecă faţa şi oftă, sorbind-o din priviri pe Cordelia.

— Eşti sigură că n-ai păţit nimic?

— Sunt doar puţin zguduită. Când am fost selecţionată, ştiam că mă pasc nişte riscuri, dar la un om ca ăla nici că m-aşteptam. Era un caz clasic. Mă surprinde c-ai fost în serviciul lui.

Chipul lui deveni distant şi rece.

— Eu sunt în serviciul împăratului.

Pe Cordelia începu s-o stingherească prezenţa lui Illyan, care tăcea şi urmărea totul cu atenţie. Ce-avea ea să-i răspundă lui Vorkosigan dacă o întreba despre convoi? Acest om reprezenta pentru obligaţiile ei un pericol mai mare decât tortura. Începuse să creadă, în lunile din urmă, că despărţirea lor avea să-i diminueze în cele din urmă foamea din suflet pe care i-o provoca lipsa lui, dar faptul că îl vedea acum în came şi oase o făcea să se simtă de-a dreptul nesăţioasă. Nu-i spuse totuşi ce simţea. În acel moment părea obosit, nesigur şi încordat. Nu era bine, deloc nu era bine…

— Ah, dă-mi voie să ţi-l prezint pe locotenentul Simon Illyan, din garda personală a împăratului. El e spionul meu. Locotenent Illyan, comandantul Naismith.

— Acum sunt căpitanul Naismith, îl corectă ea automat.

Locotenentul îi scutură mâna cu o candoare calmă ce contrasta pe de-a-ntregul cu bizara scenă pe care tocmai o părăsiseră. De parcă s-ar fi aflat în plină recepţie la ambasadă. Atingerea ei îi lăsă în palmă o dâră de sânge.

— Pe cine spionezi?

— Prefer termenul „supraveghere”, spuse el.

— Exprimare de vulpoi birocrat, comentă Vorkosigan, apoi îi preciză Cordeliei: Pe mine mă spionează. Reprezintă un compromis între împărat, Ministerul Educaţiei Politice şi persoana mea.

— Expresia folosită de împărat, spuse Illyan cu detaşare, a fost „încetare a focului”.

— Da. Locotenentul Illyan are şi el un biocip de memorie eidetică. Poţi să te gândeşti la el ca la un aparat de înregistrare ambulant, pe care împăratul îl poate pune, oricând pofteşte, să deruleze înregistrările.

Cordelia îl cercetă cu privirea pe furiş.

— Păcat că nu ne-am putut revedea în circumstanţe mai favorabile, îi spuse ea cu prudenţă lui Vorkosigan.

— Aici nu există circumstanţe favorabile.

Locotenentul Illyan îşi drese vocea, aruncând o privire fugară către Bothari, care rămăsese în picioare şi se uita la perete, tot împletindu-şi şi despletindu-şi degetele.

— Şi acum, domnule?

— Hm. Există mult prea multe dovezi fizice în camera aceea, nemaivorbind de martori care pot spune cine a intrat şi când, ca să încercăm să alterăm firul poveştii. Personal, aş fi preferat ca Bothari să nu fi fost deloc acolo. Faptul că, în mod limpede, e un caz de *non compos mentis* n-o să cântărească deloc în ochii prinţului când o să-i ajungă la ureche zvonuri despre ce s-a-ntâmplat.

Se ridică în picioare, gândindu-se intens.

— Trebuie pur şi simplu ca voi să fi evadat înainte ca eu şi Illyan să ajungem la faţa locului. Nu ştiu cât timp va fi posibil să-l ţin pe Bothari ascuns aici – poate fac rost de nişte sedative pentru el.

Privirea i se opri asupra lui Illyan.

— Ce zici de omul de încredere al împăratului din departamentul medical?

Illyan păru rezervat.

— Ar fi posibil să se aranjeze ceva.

— Bun aşa, spuse Vorkosigan şi se întoarse spre Cordelia. Tu va trebui să rămâi aici şi să-l ţii sub control pe Bothari. Eu şi Illyan trebuie să plecăm imediat, altfel se vor aduna prea multe minute neexplicate între momentul când am plecat de la Vorhalas şi momentul când vom da alarma. Oamenii din serviciul de securitate al prinţului vor cerceta în amănunţime camera aia şi mişcările tuturor celor implicaţi.

— Vorrutyer şi prinţul erau în acelaşi partid? întrebă ea, aventurându-se nesigur pe nisipurile mişcătoare ale politicii barrayarane.

Vorkosigan zâmbi amar.

— Erau doar buni prieteni.

Şi plecă, lăsând-o singură cu Bothari şi într-o desăvârşită confuzie.

***

Îl convinse pe Bothari să se aşeze pe scaunul de la biroul lui Vorkosigan, unde rămase frământându-şi degetele la nesfârşit, în tăcere. Ea se aşeză pe pat, cu picioarele încrucişate, încercând să emane un aer de calm, control deplin şi bună dispoziţie. Deloc lesne pentru un suflet pe care îl copleşea panica şi care îşi dorea cu disperare să se exteriorizeze.

Bothari se ridică şi începu să umble încoace şi încolo prin cameră, vorbind cu sine. Nu, nu cu sine, îşi dădu ea seama. Şi categoric nu cu ea. Nu pricepea absolut nimic din revărsarea aceea de şoapte agitate. Timpul se scurgea foarte încet, încleiat de spaimă.

Şi ea, şi Bothari tresăriră puternic când auziră zgomotul uşii deschizându-se, dar nu era decât Illyan. La intrarea lui, Bothari se ghemui într-o poziţie de luptător cu pumnalul.

— Slujitorii fiarei sunt mâinile fiarei, spuse el. El le hrăneşte cu sângele nevestei. Slujitori răi.

Illyan îl pironi cu o privire neliniştită şi îi puse Cordeliei în palmă nişte fiole.

— Ia. Pentru el. Cu una singură din astea dobori un elefant în plină goană. Nu mai pot să stau.

Şi se strecură iar pe uşă afară.

— Laşule, bombăni ea în urma lui.

Dar probabil că avea dreptate. Poate că ea avea mult mai multe şanse să-i administreze sergentului substanţa din fiolă. Bothari era atât de agitat, că mai avea puţin şi exploda.

Cordelia lăsă deoparte grosul fiolelor şi se apropie de el cu un zâmbet luminos. Efectul acestuia era diminuat de ochii ei mari, măriţi de spaimă. Ai lui Bothari erau două despicături pâlpâitoare.

— Comandorul Vorkosigan vrea să te odihneşti acum. Ţi-a trimis nişte medicamente să te ajute.

El se retrase cu spatele, prudent, iar ea se opri în loc, cu grijă să nu-l înghesuie în vreun colţ.

— E doar un sedativ, vezi?

— Leacurile fiarei i-au îmbătat pe demoni. Au cântat şi au strigat. Medicament rău.

— Nu, nu. Ăsta-i medicament bun. O să-i facă pe demoni să adoarmă, îi făgădui ea.

Era precum mersul pe sârmă în beznă. Încercă în altă direcţie.

— Drepţi, soldat, spuse cu asprime. Inspecţie.

Proastă mişcare. Aproape că-i zbură fiola din mână când încercă să i-o înfigă în braţ, iar mâna lui i se încleştă în jurul încheieturii ca un inel de fier încins. Durerea îi împinse aerul în plămâni cu un şuierat, dar reuşi să-şi răsucească degetele şi să apese capătul cu spray-ul hipodermic al fiolei de interiorul încheieturii lui, înainte ca el s-o ridice pe sus şi s-o azvârle în celălalt capăt al camerei.

Ateriză pe spate, alunecând pe rogojina aspră cu un zgomot care i se păru cumplit de puternic şi izbindu-se de uşă cu un pocnet. Bothari făcu un salt după ea. Poate să mă omoare înainte să-şi facă efectul chestia aia? se întrebă înnebunită şi se forţă să rămână inertă, ca şi cum şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Desigur, când eşti inconştient, nu mai ai deloc cum să pari ameninţător.

Nu şi pentru Bothari, după cum se văzu prea bine, fiindcă degetele lui i se înfăşurară în jurul gâtului. Un genunchi apăsat pe cutia ei toracică, şi Cordelia simţi ceva rău şi dureros întâmplându-i-se în acea zonă. Deschise ochii larg, la momentul potrivit ca să-i vadă pe ai lui dându-se peste cap. Mâinile îi slăbiră strânsoarea şi Bothari se rostogoli de pe ea şi căzu pe brânci, legănându-şi capul cuprins de ameţeală, apoi se prăbuşi pe podea.

Cordelia se sculă în picioare, proptindu-se de perete.

— Vreau acasă, murmură ea. Asta nu era în fişa postului.

Poanta obosită nu făcu nimic ca să dizolve nodul de isterie ce i se ridica în gâtlej, aşa că recurse la o metodă de disciplinare mai veche şi mai serioasă, ale cărei cuvinte începu să le recite

cu voce joasă. Până termină ce avea de recitat, îşi recăpătă autocontrolul.

Nu reuşi să-l ridice pe Bothari în patul îngust de campanie. Îi săltă capul greu şi-i strecură sub el o pernă, apoi îi trase braţele şi picioarele într-o poziţie care părea mai confortabilă. Când aveau să se întoarcă Vorkosigan şi umbra lui, n-aveau decât să se ocupe ei.

Uşa se deschise în sfârşit şi intrară Vorkosigan şi Illyan, închizând-o repede în urma lor şi păşind cu grijă pe lângă Bothari.

— Ei? spuse Cordelia. Cum a mers?

— Ceas a mers, ca o săritură prin gaura de vierme direct în iad, răspunse Vorkosigan.

Îşi întoarse palma în sus într-un gest familiar care se agăţă de sufletul Cordeliei ca un cârlig. Îl privi nedumerită.

— Eşti la fel de enigmatic ca Bothari. Cum au primit vestea crimei?

— A mers foarte bine. M-au pus sub arest în cabina mea, sub bănuiala de conspiraţie. Prinţul crede că eu l-am pus pe Bothari, explică el. Dumnezeu ştie de ce.

— Ăă, ştiu că-s foarte obosită, spuse ea, şi nu gândesc prea limpede. Dar n-ai zis adineauri „a mers foarte bine”?

— Comandor Vorkosigan, domnule, îi întrerupse Illyan. Nu uitaţi că va trebui să raportez conversaţia asta.

— Care conversaţie? întrebă Vorkosigan. Tu şi cu mine suntem singuri aici, mai ştii? Nu ţi se cere să mă supraveghezi când sunt singur, după cum ştie toată lumea. În scurt timp vor începe să se întrebe de ce mai zăboveşti pe-aici.

Locotenentul Illyan se încruntă la o asemenea perfidie.

— Intenţia împăratului…

— Aşa? Povesteşte-mi totul despre intenţia împăratului.

Vorkosigan avea un aer feroce.

— Intenţia împăratului, din ce mi-a comunicat *mie,* era ca domnia voastră să fiţi împiedicat de la a vă auto-incrimina. Nu-mi pot modifica raportul, înţelegeţi.

— Asta a fost justificarea ta acum patru săptămâni. Ai văzut rezultatul.

Illyan păru tulburat.

— Tot ceea ce pretinde împăratul de la mine va fi dus la îndeplinire, spuse Vorkosigan pe un ton coborât şi controlat. E un mare coregraf şi va avea parte de dansul vieţii lui până la ultimul pas.

Strânse mâna pumn, apoi o desfăcu.

— N-am cruţat nimic din ce-i al meu când a fost vorba de serviciul militar. Nici viaţa mea. Nici măcar onoarea. Fă-mi hatârul ăsta. (Arătă spre Cordelia.) Atunci mi-ai dat cuvântul tău. Ai de gând să ţi-l retragi?

— Îmi spune şi mie cineva, vă rog, despre ce vorbiţi aici? interveni Cordelia.

— La momentul ăsta, locotenentul Illyan are un mic conflict între datorie şi conştiinţă, spuse Vorkosigan, încrucişându-şi braţele şi fixând cu privirea peretele din capătul opus al camerei. Nu se poate rezolva fără a redefini ori una, ori pe cealaltă şi trebuie să aleagă acum pe care dintre ele.

— Vezi tu, a mai fost un incident, spuse Illyan, arătând cu degetul mare în direcţia apartamentelor lui Vorrutyer. Tot aşa, cu o prizonieră, acum câteva săptămâni. Comandorul Vorkosigan a vrut atunci să, ăă, să facă ceva în privinţa asta. Eu l-am convins să se răzgândească. După… după aceea, am fost de acord să nu mă mai amestec în nimic din ce hotărăşte el să facă, în caz că mai apare vreodată o asemenea situaţie.

— A omorât-o Vorrutyer? îşi manifestă Cordelia curiozitatea morbidă.

— Nu, răspunse Illyan şi rămase fixându-şi cu privirea încălţările.

— Zău aşa, Illyan, spuse Vorkosigan plictisit. Dacă nu sunt descoperiţi, poţi să-i dai împăratului raportul adevărat şi să-l laşi pe el să-l modifice. Dacă sunt găsiţi aici, integritatea publică a rapoartelor tale n-are să fie grija ta cea mai presantă, crede-mă.

— La naiba! Căpitanul Negri avea dreptate, spuse Illyan.

— De obicei are – la ce anume te referi?

— A zis că dacă las judecăţile personale să mă deturneze de la datorie fie şi în cea mai măruntă chestiune ar fi exact ca şi cum o femeie ar rămâne doar puţintel gravidă – cât de curând consecinţele mă vor depăşi.

Vorkosigan râse.

— Căpitanul Negri e un om foarte experimentat. Dar pot să-ţi spun că până şi el se pare că mai emite câte-o judecată personală, rar de tot.

— Dar Securitatea întoarce locul ăla cu susu-n jos. Până la urmă vor ajunge şi aici, pur şi simplu printr-un proces de eliminare. În momentul în care o să-i treacă prin cap cuiva să-mi suspecteze onestitatea, s-a terminat totul.

— Mai e până atunci, încuviinţă Vorkosigan. Cât timp estimezi?

— Vor termina de percheziţionat toată nava în câteva ore.

— Pe urmă va trebui doar să le redirecţionezi eforturile. Lărgeşte-le aria de căutare – n-a plecat nicio navă în perioada dintre moartea lui Vorrutyer şi instituirea cordonului de securitate?

— Ba da, două, dar…

— Bun. Acolo să-ţi foloseşti influenţa pe care o ai în imperiu. Cheamă toţi voluntarii pe care tu, ca fiind cel mai de încredere asistent al căpitanului Negri, eşti în stare să-i convoci în ajutor. Pomeneşte-l deseori pe Negri. Sugerează. Recomandă. Îndoiește-te. Mai bine să nu dai mită şi nici să nu ameninţi, astea-s treburi de la sine înţelese, deşi s-ar putea ajunge şi la aşa ceva. Ponegreşte-le procedurile de inspecţie, fă să se evapore înregistrările – orice e necesar ca să tulburi apele. Fă-mi rost de patruzeci şi opt de ore, Illyan. Asta-i tot ce-ţi cer.

— Tot? întrebă sufocat Illyan.

— A, încearcă să te asiguri că tu eşti ăla care vine cu mâncarea şi cu ce-o mai fi, nimeni altcineva. Şi cu ocazia asta încearcă să strecori şi ceva raţii suplimentare.

***

Vorkosigan se relaxă vizibil după plecarea lui şi se întoarse către Cordelia cu un zâmbet trist şi stânjenit care pentru ea era ca o mângâiere.

— Ce bine să te revăd, doamnă.

Ea schiţă un salut şi îi întoarse zâmbetul.

— Sper că nu ţi-am încurcat prea tare treburile. Cele personale, vreau să zic.

— Nicidecum. De fapt, mi le-ai simplificat enorm.

— Estul e vest, susul e jos şi faptul de-a fi arestată în mod eronat pentru tăierea gâtului ofiţerului tău superior e o simplificare. Trebuie că mă aflu pe Barrayar. Presupun că n-ai de gând să mă lămureşti ce se-ntâmplă aici, nu?

— Nu. Dar cel puţin înţeleg de ce au existat atâţia nebuni în istoria barrayarană. Ei nu sunt cauza, sunt efectul.

Oftă şi continuă să vorbească încet, aproape în şoaptă.

— Of, Cordelia. Nici n-ai idee ce nevoie am în preajmă de o persoană teafără la minte şi echilibrată. Eşti ca apa în deşert.

— Arăţi destul de, ăă… arăţi de parcă ai slăbit.

Arăta, îşi spuse ea, cu zece ani mai bătrân decât în urmă cu şase luni.

— Vai mie, spuse el şi îşi trecu o mână peste faţă. Unde mi-e capul? Probabil eşti moartă de oboseală. Vrei să dormi puţin, sau ce ţi-ai dori?

— Nu prea cred c-aş reuşi, în momentul ăsta. Dar mi-ar plăcea să mă spăl. M-am gândit că n-ar trebui să dau drumul la duş cât nu erai şi tu aici, în caz că-l ţineau sub observaţie.

— Bine gândit. Dă-i drumul.

Cordelia îşi frecă palma de porţiunea lipsită de sensibilitate de pe coapsă, unde materialul negru era lipicios de sânge.

— Ăă, ai din întâmplare nişte haine pentru mine? Astea de pe mine sunt mizerabile. Şi-n afară de asta, erau ale lui Vorrutyer. Parcă mă bântuie prin ele.

— Aşa-i, spuse el şi se întunecă la faţă. Asta-i sângele tău?

— Îhî, Vorrutyer se juca de-a chirurgul. Nu doare. Nervii din zona aia nu mai au sensibilitate.

— Hm.

Vorkosigan îşi trecu degetul peste cicatrice şi zâmbi vag.

— Da, cred că am exact ce-ţi trebuie.

Descuie un sertar la care avea un cod numeric de opt cifre, trecu prin toată stiva până la stratul de jos şi, spre uluirea Cordeliei, trase afară uniforma de la Observaţii lăsată de ea pe *Generalul Vorkraft,* acum curăţată, reparată, călcată şi împăturită cu grijă.

— N-am luat şi bocancii cu mine, iar decoraţiile bănuiesc că-s depăşite, dar îmi imaginez c-o să ţi se potrivească la fix, comentă sec Vorkosigan, întinzându-i uniforma.

— Mi-ai… mi-ai păstrat hainele?
— După cum vezi.
— Dumnezeule mare. Ăă… de ce?
Gura lui se boţi într-un rictus mâhnit.
— Păi… doar atât mai rămăsese în urma ta. Exceptând naveta pe care au abandonat-o oamenii tăi pe planetă, dar aia nu prea era bună de suvenir.
Cordelia mângâie pânza maro-gălbuie, simţind o neaşteptată sfială. Dar înainte de-a dispărea în baie cu hainele şi cu un set de prim-ajutor, spuse brusc:
— Acasă mai am uniforma mea barrayarană. Învelită în hârtie, într-un sertar.
Îşi întări spusele cu o înclinare fermă a capului; lui îi sclipiră ochii.
Când se întoarse, camera era scăldată în crepuscul şi tăcere ca noaptea, cu excepţia unei lumini aprinse deasupra biroului, la care Vorkosigan studia la computer conţinutul unui disc. Ea sări în pat şi se aşeză iar cu picioarele încrucişate, mişcând din degete.
— Ce-i aia?
— Tema pentru acasă. E funcţia mea oficială în staff-ul lui Vorrutyer – al răposatului amiral Vorrutyer.
Zâmbi uşor când se corectă, precum faimosul tigru din Limerick când s-a întors frumuşel cu stăpâna în el.
— Sunt însărcinat cu planificarea şi menţinerea la zi a ordinelor de urgenţă, în caz că vom fi nevoiţi să ne retragem. După cum a spus împăratul la şedinţa consiliului, de vreme ce m-am arătat atât de convins că are să fie un dezastru, aş putea foarte bine să mă ocup de planificarea lui. La momentul ăsta, sunt privit oarecum ca a cincea roată.
— Lucrurile merg bine pentru tabăra ta, nu-i aşa? întrebă ea, copleşită.
— Începem să ne extindem binişor, mai mult decât ne ţine plapuma. Unii consideră asta un progres.
Mai introduse câteva date, apoi închise interfaţa.
Ea căută să abată discuţia de la prezentul periculos.

— Să-nţeleg că până la urmă nu te-au mai acuzat de trădare? îl întrebă cu gândul la ultima lor conversaţie, petrecută demult şi departe, deasupra unei alte lumi.

— A, treaba aia s-a dovedit a fi un câştig. Am fost rechemat pe Barrayar după ce-ai evadat tu. Mai că-i curgeau balele ministrului Grishnov – el e şeful Educaţiei Politice şi al treilea în ierarhia reală a puterii, după împărat şi căpitanul Negri –, aşa de convins era c-a pus mâna pe mine în sfârşit. Dar argumentele mele împotriva lui Radnov erau beton. Împăratul a intervenit înainte să ne sărim la beregată şi a forţat un compromis, sau mai corect o suspendare. De fapt n-am fost exonerat oficial, acuzaţiile încă mai plutesc undeva într-un purgatoriu juridic.

— Cum a reuşit asta?

— Iuţeală de mână. Le oferea lui Grishnov şi întregii tabere războinice tot ce-şi doriseră, toată strategia Escobarului pe tavă, şi mai mult de-atât. Pe prinţ l-a oferit. Împreună cu toate meritele. După cucerirea Escobarului, Grishnov şi prinţul au crezut, fiecare-n parte, că vor fi conducătorul de facto al Barrayarului. L-a făcut până şi pe Vorrutyer să înghită promovarea mea. A argumentat că aşa urma să mă aibă sub comanda lui directă. Vorrutyer s-a dat imediat pe brazdă.

Scrâşni din dinţi, la cine ştie ce amintire arzătoare, iar mâna i se strânse pumn şi apoi se deschise, într-un gest inconştient.

— De câtă vreme îl cunoşti? întrebă ea prevăzătoare, gândindu-se la prăpastia fără fund a urii în care căzuse ea însăşi.

El îşi feri privirea.

— Eram la şcoală, amândoi locotenenţi, pe vremea când el nu era decât un voyeur oarecare. Din câte înţeleg, s-a înrăit în ultimii ani, de când a început să se asocieze cu prinţul Serg şi să creadă că poate scăpa indiferent ce face. Doamne-fereşte, mai c-a avut dreptate. Bothari a făcut un serviciu public extraordinar.

Îl ştii mai bine de-atât, sufletul meu, îşi spuse Cordelia. Asta a fost obsesia ta, de asta ţi-a fost atât de greu să te lepezi? Bothari a făcut şi-un serviciu personal extraordinar, se pare…

— Că veni vorba de Bothari – data viitoare, tu să-l sedezi. L-a apucat nebunia când m-am apropiat de el cu fiola.

— A. Da. Cred că înţeleg de ce. Scria într-unul dintre rapoartele căpitanului Negri. Vorrutyer avea obiceiul să-şi drogheze, ăă, executanţii cu o sumedenie de mixturi când voia un spectacol mai de soi. Sunt sigur că Bothari i-a căzut şi el victimă în felul ăsta.

— Ce mârşav!

Simţea că i se face rău. Avea crampe în muşchii din jurul zonei dureroase.

— Cine-i căpitanul Negri ăsta de care tot vorbeşti?

— Negri? E adevărat că se ţine deoparte, dar n-aş putea spune că-i vreun secret. El conduce serviciul de securitate al împăratului. Şeful lui Illyan. I se spune omul de casă al lui Ezar Vorbarra. Dacă-l consideri pe ministrul Educaţiei Politice drept mâna dreapta a împăratului, atunci Negri e mâna lui stângă, cea despre care dreptei nu-i e permis să afle. El supraveghează securitatea internă la cele mai înalte niveluri

— Capii ministerelor, conţii, familia împăratului – prinţul…

Vorkosigan se încruntă cu un aer introspectiv.

— Am ajuns să-l cunosc destul de bine în timpul pregătirilor pentru coşmarul meu de strateg. Ciudat ins. Putea avea orice rang ar fi vrut. Dar pentru el forma n-are niciun sens. Doar substanţa îl interesează.

— E dintre băieţii buni sau dintre cei răi?

— Ce întrebare absurdă!

— Mă gândeam doar că el ar putea fi puterea din spatele tronului.

— Puţin probabil. Dacă Ezar Vorbara i-ar spune „Eşti o broască”, ar ţopăi şi-ar orăcăi. Nu. Există un singur împărat în Barrayar, iar acela nu permite nimănui să ajungă în spatele său. Încă îşi aduce aminte cum a pus el mâna pe putere.

Ea se întinse şi tresări la durerea care o săgetă în lateral.

— E ceva-n neregulă? întrebă el, brusc îngrijorat.

— A, m-a ţintuit Bothari cu genunchiul când cu cearta pe motivul sedativului. Eram convinsă c-o să ne audă cineva. M-a speriat de moarte.

— Pot să văd?

Degetele lui îi alunecară cu blândeţe de-a lungul coastelor. În imaginaţia ei, lăsară o dâră de curcubeu luminos.

— Au.

— Da. Ai două coaste fisurate.

— Aşa mă gândeam şi eu. Norocul meu că n-a fost gâtul.

Se lăsă pe spate, iar el îşi puse toată priceperea la bătaie ca să-i strângă toracele în fâşii de pânză, apoi se aşeză lângă ea pe patul de campanie.

— Te-ai gândit vreodată să le dai naibii pe toate şi să te muţi undeva unde nimeni nu-şi bate capul cu aşa ceva? întrebă Cordelia. Pe Pământ, de pildă.

El zâmbi.

— Deseori. Ba chiar am avut o mică fantezie despre cum o să emigrez pe Colonia Beta şi-o să-ţi apar în prag. Ai prag la uşă?

— Nu propriu-zis, dar zi mai departe.

— Nu-mi pot imagina cum mi-aş putea câştiga traiul acolo. Strateg nu sunt, nici tehnician, nici navigator, nici pilot, aşa că n-aş putea să intru în flota comercială. E greu de presupus că m-ar primi în armata voastră, iar ca politician nu mă văd ales.

Cordelia pufni dispreţuitor.

— Nu zici că l-ar speria bine pe Freddy Neclintitul?

— Aşa-i zici preşedintelui vostru?

— Eu n-am votat cu el.

— Singura slujbă la care mă pot gândi ar fi de profesor de arte marţiale ca sport. Te-ai mărita cu un instructor de judo, dragă căpitane? Dar nu, oftă el. Barrayarul e-n sângele meu. Nu mă pot lepăda de el, indiferent cât de departe aş călători. Lupta asta, Dumnezeu ştie, e lipsită de onoare. Dar exilul, din niciun alt motiv decât tihna… asta ar însemna să renunţ la orice speranţă de-a avea onoare. Ultima înfrângere, nicio sământă a unei victorii viitoare.

Ea se gândi la marfa letală pe care o însoţise, ajunsă între timp în siguranţă pe Escobar. În balanţă cu toate vieţile care atârnau de ea, a ei şi a lui Vorkosigan cântăreau mai puţin decât o pană. El îi interpretă greşit suferinţa de pe chip, confundând-o – i se păru ei – cu teama.

— Când îţi văd faţa, nu pot să spun că e ca atunci când te trezeşti dintr-un coşmar, spuse el.

Şi i-o atinse cu blândeţe, conturându-i cu vârfurile degetelor curba maxilarului şi zăbovind un moment cu policarul peste buzele ei, mai uşor decât un sărut.

— Mai degrabă ca atunci când te afli încă în vis şi ştii că dincolo de el există o lume a treziei. Am de gând să mă alătur ţie în lumea aceea a treziei, cândva. O să vezi. O să vezi.

Îi strânse mâna într-a lui şi zâmbi liniştitor.

Pe podea, Bothari se foi şi gemu.

— O să am grijă de el, spuse Vorkosigan. Dormi şi tu puţin, cât mai poţi.

Capitolul nouă

Mişcarea şi vocile o treziră. Vorkosigan tocmai se ridica de pe scaun, iar Illyan stătea în picioare în faţa lui, încordat ca o coardă de arc, spunând „Vorhalas şi Prinţul! Aici! Acum!”.

— Fir-ar…

Vorkosigan se răsuci pe călcâie, măturând cu privirea micuţa încăpere.

— Va trebui să-l ducem în baie. Îl înghesuim la duş.

Imediat, Vorkosigan îl apucă pe Bothari de umeri, Illyan de picioare şi, hurducându-se prin cadrul îngust al uşii, îl aruncară acolo grămadă.

— N-ar trebui să-i mai dăm nişte sedativ? întrebă Illyan.

— Poate-ar fi mai bine. Cordelia, mai dă-i o fiolă. E prea devreme, dar vă paşte moartea pe amândoi dacă scoate vreun zgomot acum.

O înghesui în cămăruţa cât o debara, îndesându-i fiola în pumn şi stingând lumina.

— Niciun zgomot, nicio mişcare.

— Uşa închisă? întrebă Illyan.

— Întredeschisă. Sprijină-te de toc, ia-ţi un aer relaxat şi nu-l lăsa pe bodyguardul prinţului să intre în spaţiul tău intim.

Bâjbâind prin semiîntuneric, Cordelia îngenunche şi mai împinse o doză de sedativ în braţul sergentului inconştient. Aşezându-se pe locul unde era logic să se aşeze, descoperi că vedea în oglindă o felie din cabina lui Vorkosigan, inversată şi derutantă. Auzi uşa cabinei deschizându-se, apoi voci noi.

— … dacă nu cumva ai de gând să-l eliberezi oficial şi de îndatoriri, voi continua să urmez procedura-standard. Am văzut camera aia. Acuzaţia ta e un nonsens.

— Vom vedea, zise a doua voce, pe un ton încordat şi mânios.

— Salut, Aral.

Posesorul primei voci, un ofiţer pe la vreo cincizeci de ani, în uniformă de paradă, dădu mâna cu Vorkosigan şi îi oferi un pachet cu discuri de date.

— Plecăm spre Escobar într-o oră. Curierul tocmai a adus astea – copii după cele mai recente actualizări. Am ordonat să fii ţinut la curent cu evenimentele. Escobaranii se retrag pe toată linia. Şi-au abandonat până şi amărâta aia de gaură de vierme aglomerată către Tau Ceti. I-am pus pe fugă.

Posesorul celei de-a doua voci purta şi el uniformă de paradă, dar împodobită cu aur cât nu mai văzuse Cordelia în viaţa ei. Decoraţiile cu pietre preţioase de pe piept îi sclipeau şi-i străluceau în lumina lămpii de birou a lui Vorkosigan ca nişte ochi de şopârlă. Avea vreo treizeci de ani, părul negru, faţa dreptunghiulară şi rigidă, pleoape lăsate şi buze subţiri, acum strânse într-o expresie de enervare.

— Doar nu plecaţi amândoi, nu? întrebă Vorkosigan. Se cade ca ofiţerul superior să rămână cu nava-comandant. Acum, că Vorrutyer e mort, îndatoririle lui îi revin prinţului. Tot bâlciul ăsta pe care l-ai pus la cale s-a bazat pe presupunerea că el va rămâne la post.

Prinţul Serg se crispă de indignare.

— Am să-mi *conduc* trupele pe Escobar! Să mai încerce acum tata şi tovarăşii lui să spună că nu sunt soldat!

— O să rămâi, spuse Vorkosigan plictisit, în palatul ăla fortificat care o să ţină jumătate dintre ingineri ocupaţi cu construcţia şi-o să dai petreceri acolo şi-o să-ţi laşi oamenii să lupte pentru tine, până când o să te-alegi cu un teritoriu plătit cu mulţimea cadavrelor îngrămădite pe el, fiindcă ăsta-i soiul de viaţă soldăţească pe care l-ai învăţat de la mentorul tău. Şi pe urmă o să trimiţi acasă buletine informative despre măreaţa ta victorie. Ai putea să faci în aşa fel încât lista victimelor să fie declarată secret de stat.

— Aral, ai grijă, îl avertiză Vorhalas, şocat.

— Mergi prea departe, mârâi prinţul. Mai ales pentru un om care se va apropia de bătălie doar cât să se agaţe de capătul găurii de vierme ca să ajungă acasă. Dacă vrei să vorbim despre… precauţii exagerate.

Din tonul său reieşea clar că expresia aceea era un eufemism şi că termenul pe care ar fi vrut să-l folosească era mult mai neplăcut.

— Nu poţi să ordoni să fiu ţinut captiv în cabină şi pe urmă să mă acuzi de laşitate fiindcă nu sunt pe front. Până şi propaganda ministrului Grishnov trebuie să simuleze ceva mai multă logică.

— Ce ţi-ar mai plăcea treaba asta, nu-i aşa, Vorkosigan? şuieră prinţul. Să mă ţii blocat aici, în spate, şi să vă bucuraţi voi de toată gloria, tu cu clovnul ăla zbârcit de Vortala şi cu progresiştii lui făţarnici. Peste cadavrul meu! Aici o să rămâi până mucegăieşti.

Vorkosigan îşi încleştase fălcile; ochii i se îngustaseră, privirea lor era de nepătruns. Buzele îi dezveliră dinţii într-un început de zâmbet, dar se închiseră imediat.

— Trebuie să protestez oficial. Coborârea pe solul Escobarului împreună cu trupele de teren înseamnă că vă părăsiţi postul cuvenit.

— Protestează cât vrei, spuse prinţul şi veni foarte aproape de el, aplecându-se spre faţa lui şi coborând glasul. Dar nici măcar tata n-o să trăiască veşnic. Si când o să vină ziua aceea, tatăl tău n-o să mai fie în stare să te protejeze. Şi tu, şi Vortala, şi toţi tovarăşii lui veţi fi primii puşi la zid, îţi promit.

Ridică privirea, amintindu-şi de Illyan, care se sprijinea tăcut de stâlpul uşii.

— Sau poate o să te pomeneşti înapoi pe Colonia Leproşilor, să mai faci cinci ani de patrulare.

În baie, Bothari se foi incomodat în semicoma lui şi, spre groaza Cordeliei, începu să sforăie.

Pe locotenentul Illyan îl apucă o criză de tuse măgărească.

— Scuzaţi-mă, gâfâi el şi se retrase în baie, trântind uşa în urma lui.

Aprinse lumina şi privi panicat la Cordelia, care îi răspunse tot în tăcere cu o grimasă de disperare. Cu mare greutate reuşiră să răstoarne trupul inert al lui Bothari pe o parte în spaţiul strâmt, până ce îl făcură să respire iar fără zgomot. Cordelia îi semnaliză lui Illyan cu degetul mare ridicat, iar el încuviinţă dând din cap şi se strecură pe uşă afară.

Prinţul plecase. Amiralul Vorhalas rămăsese să mai schimbe câteva cuvinte cu subordonatul său.

— … dă-o-n scris. O semnez eu înainte să plecăm.

— Măcar să nu călătoriţi cu aceeaşi navă, îl imploră Vorkosigan cu toată seriozitatea.

Vorhalas oftă.

— Apreciez că încerci să mi-l iei de pe cap. Dar cineva trebuie să rânească după el pentru liniştea împăratului, odată ce Vorrutyer nu mai e, slavă Domnului. Cum pe tine nu te vrea, se pare că eu sunt alesul. De ce nu poţi şi tu să-ţi pierzi cumpătul cu subordonaţii, ca oamenii normali, nu în faţa superiorilor, ca un ţicnit? Credeam că te-ai lecuit de asta după ce am văzut câte înghiţi de la Vorrutyer.

— Asta e deja o chestiune moartă şi-ngropată.

— Adevărat.

Vorhalas făcu automat un gest superstiţios, în mod evident un vestigiu din copilărie, lipsit de convingere, dar plin de obişnuinţă.

— Că veni vorba – ce e Colonia Leproşilor? întrebă curios Vorkosigan.

— N-ai auzit niciodată? Mă rog... s-ar putea să-nţeleg de ce nu. Niciodată nu te-ai întrebat cum de ţi s-a repartizat în echipaj aşa un procent remarcabil de rataţi, incorigibili şi indivizi în prag de-a fi daţi afară din armată?

— Nu m-am aşteptat să primesc crema armatei.

— La cartierul general i se spunea Colonia de Leproşi a lui Vorkosigan.

— Eu fiind leprosul-şef, ai? replică Vorkosigan, părând mai degrabă amuzat decât ofensat. Mă rog, dacă ei erau tot ce-avea armata mai rău de oferit, poate că n-o ducem chiar atât de rău, în definitiv. Ai grijă de tine. Nu m-ar încânta să-l secondez la comandă.

Vorhalas râse pe înfundate, îi strânse mâna şi porni spre uşă, apoi se opri.

— Crezi că vor porni contraatacul?

— Dumnezeule mare, bineînţeles că-l vor porni. Aici nu-i un avanpost comercial. Oamenii ăştia luptă pentru căminul lor.

— Când?

Vorkosigan ezită.

— Cândva după ce veţi începe debarcarea trupelor de teren, dar mult înainte să terminaţi. Tu n-ai face aşa? E cel mai prost

moment ca să suni retragerea. Navetele nu ştiu dacă să urce sau să coboare, când navele-bază se risipesc în patru zări sub focul inamic, proviziile necesare nu ajung la sol, lanţul ierarhic e perturbat – un comandant neexperimentat ajunge să deţină controlul absolut…

— Îmi dai fiori.

— Da, în fine… încearcă să întârzii startul cât de mult posibil. Şi asigură-te că toţi comandanţii navelor care-ţi transportă trupele îşi cunosc la perfecţie ordinele în caz de urgenţă.

— Prinţul vede altfel lucrurile.

— Da, pe el îl mănâncă să conducă o paradă.

— Ce sfat îmi dai?

— De data asta nu-ţi sunt comandant, Rulf.

— Nu-i vina mea. Eu te-am recomandat împăratului.

— Ştiu. N-am acceptat. Te-am recomandat pe tine.

— Şi aşa ne-am ales cu sodomitul ăla nenorocit de Vorrutyer, spuse Vorhalas, scuturând din cap cu un aer sumbru. Ceva nu-i în regulă acolo…

Vorkosigan îl îmboldi uşor către uşă, îşi goli plămânii cu un oftat şi rămase în picioare, pe gânduri, captivat de o viziune a viitorului. Când ridică fruntea, întâlni privirea Cordeliei şi ochii lui îi răspunseră cu o expresie ironic-nefericită.

— Nu era un personaj în Antichitate, când îşi ţineau romanii serbările triumfale, ăla care se ducea pe la toţi cei din tabăra omagiată şi le şoptea la ureche că-s muritori şi că-i aşteaptă moartea? Probabil că şi vechii romani îl considerau o pacoste.

Ea rămase tăcută.

Vorkosigan şi Illyan merseră să-l aducă pe sergentul Bothari din incomoda lui ascunzătoare improvizată. Ieşiseră cu el pe jumătate prin cadrul uşii când Vorkosigan scăpă o înjurătură.

— Nu mai respiră.

Illyan scoase un şuierat puternic; îl întinseră iute pe Bothari cu faţa în sus pe rogojina aspră. Vorkosigan îl ascultă cu urechea pe piept şi îi pipăi gâtul în căutarea pulsului.

— Nenorocitul.

Îşi prinse un pumn cu cealaltă mână şi izbi iute în sternul sergentului, apoi ascultă iar.

— Nimic.

Se lăsă pe călcâie, cu o figură aprigă.

— Illyan. De oriunde-oi fi luat tu pișatul ăla de şopârlă, du-te înapoi şi ia o doză de antidot. Repede. Şi în linişte. În cea mai mare linişte.

— De unde-ai... şi dacă... n-ar trebui să... oare merită... începu Illyan.

Îşi aruncă mâinile în aer într-un gest de neputinţă şi ieşi în grabă din cabină.

Vorkosigan se uită la Cordelia.

— Ce vrei, să apeşi sau să sufli?

— Să apăs, cred.

Îngenunche lângă Bothari, iar Vorkosigan se duse la căpătâiul lui, îi trase capul pe spate şi-i dădu prima gură de aer. Cordelia îşi lipi podul palmelor de sternul lui şi apăsă cu toată puterea, ritmic. Apăsare, apăsare, apăsare, suflare, iar şi iar, nu te opri. În scurt timp mâinile îi tremurau şi perle de sudoare începeau să-i apară pe frunte la rădăcina părului, îşi auzea propriile coaste scrâşnind la fiecare apăsare, strident, iar muşchii pieptului i se crispau spasmodic.

— Trebuie să facem schimb.

— Bun. Am început să gâfâi.

Schimbară locurile, Vorkosigan trecând la masajul cardiac, Cordelia ţinându-l de nas pe Bothari şi lipindu-şi gura de a lui, care era umedă de la saliva lui Vorkosigan. Parodia aceasta de sărut i se păru oribilă, dar să se fi ferit ar fi fost un gest demn de tot dispreţul. Continuară la nesfârşit.

Locotenentul Illyan se întoarse într-un târziu, cu respiraţia tăiată. Îngenunche şi lipi noua fiolă pe gâtul încordat al lui

Bothari, în dreptul arterei carotide. Nu se întâmplă nimic. Vorkosigan continuă să apese.

Deodată Bothari se scutură din tot trupul, apoi înţepeni, arcuindu-şi spatele. Inspiră neregulat, cu înghiţituri mari printre gâfâituri, apoi se opri iar.

— Haide, spuse Cordelia, pe jumătate îndemnându-se pe sine.

Cu gâfâituri bruşte, spasmodice, Bothari începu să respire iar, dezordonat, dar fără oprire. Cordelia, care stătea în genunchi, se lăsă greoi într-o poziţie mai comodă şi se uită la el cu o privire victorioasă, dar lipsită de bucurie.

— Amărâtul naibii!

— Credeam că lucrurile de felul ăsta au însemnătate în ochii tăi, spuse Vorkosigan.

— La modul abstract. În cea mai mare parte a timpului nu-i decât o bâjbâială prin beznă laolaltă cu restul lumii, ne tot izbim de lucruri şi ne-ntrebăm de ce doare.

Vorkosigan se uită şi el la Bothari, cu râuleţe de sudoare curgându-i pe faţă. Apoi sări în picioare şi se repezi la biroul său.

— Protestul. Trebuie să-l scriu şi să-l depun până să plece Vorhalas, altfel n-o să mai fie bun de nimic.

Se aşeză pe scaun şi începu să bată cu iuţeală în tastele consolei.

— Ce-i aşa importantă treaba asta? întrebă Cordelia.

— Şş. Mai târziu.

Bătu furibund în taste timp de zece minute, apoi îl trimise pe cale electronică în căutarea comandantului său.

Între timp Bothari continua să respire, cu toate că faţa lui încă mai păstra acea paloare verzuie a morţii.

— Ce facem acum? întrebă Cordelia.

— Aşteptăm. Ne rugăm să fi fost dozajul corect, răspunse el aruncând o privire irascibilă către Illyan, şi să nu-l aducă în vreo stare frenetică.

— N-ar trebui să ne gândim la vreo metodă de a-i scoate pe amândoi de-aici? protestă Illyan.

— N-ai decât să te gândeşti, răspunse Vorkosigan şi se apucă să conecteze pe rând la consolă noile discuri de date ca să treacă în revistă informaţiile tactice. Dar ca ascunzătoare locul ăsta are două avantaje pe care nu le mai are niciun alt loc de pe navă. Dacă eşti atât de bun pe cât te consideri, nu e monitorizat nici de şeful ofiţerilor politici, nici de oamenii Prinţului…

— Sunt cât se poate de convins că i-am fentat pe toţi. Mi-aş pune reputaţia în joc pentru asta.

— În momentul ăsta îţi pui viaţa în joc, aşa că bine-ar fi să ai dreptate. În al doilea rând, pe hol sunt doi paznici înarmaţi care trebuie să oprească pe oricine-ar vrea să intre. N-ai cum să ceri mai mult de-atât. Recunosc că-i puţin cam aglomerat.

Illyan dădu ochii peste cap exasperat.

— Deja am fentat percheziţiile Securităţii cât de mult m-a ţinut curajul. Nu mai am cum să fac nimic fără să atrag mai multă atenţie decât pot distrage.

— Mai ţine treaba încă douăzeci şi şase de ore?

— Poate, estimă Illyan, încruntându-se la insistenţele lui, nedumerit şi iritat. Aţi pus ceva la cale, domnule, cu siguranţă.

Nu era o întrebare.

— Eu?

Degetele lui Vorkosigan lucrau de zor pe tastele consolei şi reflexii de lumină colorată de la datele de pe display îi jucau pe faţa impasibilă.

— Eu aştept pur şi simplu cu speranţa c-o să apară vreo ocazie rezonabilă. Când o să plece prinţul spre Escobar, cea mai mare parte a celor din securitatea lui vor pleca împreună cu el. Răbdare, Illyan.

Tastă iar la consolă.

— Vorkosigan către Sala Tactică.

— Aici comandantul Venne, să trăiţi.

— A, bun. Venne, vreau să-mi trimiţi încoace câte un raport pe oră după ce pleacă prinţul şi amiralul Vorhalas. Şi anunţă-mă imediat, indiferent de oră, dacă începi să înregistrezi ceva neobişnuit, orice care nu-i conform planului.

— Da, să trăiţi. Prinţul şi amiralul Vorhalas pleacă acum, să trăiţi.

— Foarte bine. Continuă. Vorkosigan, terminat.

Se lăsă pe spate şi începu să bată darabana cu degetele pe birou.

— Acum aşteptăm. O să dureze cam douăsprezece ore până să ajungă prinţul pe orbita Escobarului. La scurt timp după aceea vor începe coborârea pe sol. O oră durează să ajungă semnalele de la Escobar până la noi. Încă o oră să se-ntoarcă semnalele. Ditamai întârzierea. O bătălie poate să se termine în două ore. Am putea să reducem întârzierea cu trei sferturi dacă ne-ar lăsa prinţul să ne mişcăm de-aici.

Tonul lui relaxat reuşea cu greu să-i mascheze tensiunea, în pofida sfatului dat lui Illyan. Camera în care se afla părea să nu existe pentru el. Gândurile îi călătoreau laolaltă cu armada care se rotea ca o constelaţie densă în jurul Escobarului, nave-curier

sclipind fugar, crucişătoare sumbre, lente transportoare de trupe, cu burţile pline de soldaţi. Degetele lui răsuceau absent un selector, în sus şi-n jos, în sus şi-n jos.

— N-ar fi bine să mâncaţi ceva, domnule? sugeră Illyan.

— Poftim? A, da, cred că da. Şi tu, Cordelia – probabil eşti flămândă. Dă-i drumul, Illyan.

Illyan plecă după mâncare. Vorkosigan mai lucră la consola lui câteva minute, apoi o închise, cu un oftat.

— Cred c-ar fi bine să mă gândesc şi la un pui de somn. Ultima dată când am dormit a fost la bordul *Generalului Vorhartung,* când ne apropiam de Escobar – acum o zi şi jumătate, cred. Cam la vremea când ai fost tu capturată.

— Ne-au capturat puţin mai devreme. Eram în custodie de aproape o zi.

— Da. Apropo, felicitări pentru manevra de mare succes. Să-nţeleg că ăla nu era un crucişător adevărat, nu?

— Zău că nu pot să spun.

— Cineva vrea să-l revendice drept ţintă doborâtă.

Cordelia îşi înăbuşi un rânjet.

— Din partea mea, n-are decât.

Se pregăti sufleteşte pentru alte întrebări, dar, în mod ciudat, el schimbă subiectul.

— Săracul Bothari. Mi-aş dori ca împăratul să-i poată acorda o medalie. Mă tem că tot ce voi putea să fac pentru el va fi să-l internez într-un spital potrivit.

— Dacă împăratul îl antipatiza atât de tare pe Vorrutyer, de ce l-a pus la comandă?

— Fiindcă era omul lui Grishnov, cunoscut de toată lumea în calitatea asta, şi mai era şi favoritul prinţului. Toate ouăle stricate într-un singur coş, ca să zic aşa.

Îşi încheie fraza izbindu-şi cu pumnul în palmă.

— M-a făcut să mă simt de parcă m-aş fi întâlnit cu răul absolut. După el, nu cred că mă mai poate speria ceva cu adevărat.

— Ges Vorrutyer? Era doar un ticălos mărunt. Un meşteşugar de modă veche, confecţionând crime unicat. Faptele într-adevăr de neiertat sunt comise de oameni calmi în camere superbe, tapisate cu mătase verde, oameni care negociază moartea cu

ridicata, per cargo, fără voluptate sau dorinţă sau orice fel de emoţie izbăvitoare care să le aducă iertarea, ci doar cu spaima rece a vreunui viitor închipuit.

Dar crimele pe care speră să le prevină în acel viitor sunt imaginare. Cele pe care le comit ei în prezent – acelea sunt reale.

Vocea îi scăzuse treptat în intensitate, astfel încât la final ajunse aproape o şoaptă.

— Comandor Vorkosigan... Aral... ce te roade? Eşti aşa montat, de mă aştept în orice clipă să-ncepi să umbli de colo-colo pe tavan.

Chinuit de coşmaruri, îşi spuse ea.

El râse încet.

— Aşa-mi vine. E din cauza aşteptării, îmi imaginez. Nu mă pricep să aştept. Nu-i un lucru bun la un soldat. Îţi invidiez capacitatea de-a aştepta cu răbdare. Pari calmă ca razele de lună pe suprafaţa apei.

— Asta-i ceva drăguţ?

— Foarte.

— Sună bine. Pe la noi pe-acasă n-avem aşa ceva.

Complimentul implicit îi făcu în mod absurd plăcere.

Illyan se întoarse cu o tavă, iar Cordelia nu mai reuşi să scoată nimic de la Vorkosigan. Mâncară, apoi el îşi încercă norocul cu o repriză de somn, sau cel puţin se întinse în pat şi închise ochii, dar se trezi la fiecare ceas să se uite la ultimele ştiri tactice.

Locotenentul Illyan privea peste umărul lui, iar el îi indica punctele importante ale strategiei pe măsură ce apăreau.

— Arată binişor, după mine, comentă Illyan la un moment dat. Nu pricep de ce eşti aşa stresat. Într-adevăr putem s-o scoatem la capăt, chiar dacă esco au mai multe resurse materiale pe termen lung. N-o să-i ajute cu nimic dacă se termină totul în termen scurt.

Temându-se să-l mai bage pe Bothari într-o comă profundă, îl lăsară să-şi revină până la o stare de semiconştienţă.

Se ghemui jalnic într-un colţ al camerei, când adormind, când trezindu-se, şi suferind de coşmaruri în ambele stări.

În cele din urmă Illyan se duse în cabina lui să se culce, iar Cordelia aţipi şi ea. Dormi multă vreme, trezindu-se abia când Illyan se întoarse cu altă tavă de mâncare. Începea să-şi piardă orientarea în timp de când stătea încuiată în camera asta etern neschimbată. Pe de altă parte, Vorkosigan ajunsese acum să numere fiecare minut. După ce mâncară, el dispăru în baie ca să se spele şi să se bărbierească, întorcându-se îmbrăcat cu uniforma de paradă, spilcuită de parcă ar fi fost gata de şedinţă cu împăratul.

Verifică pentru a doua oară ultimele informaţii tactice.

— Au început deja să coboare trupele? întrebă Cordelia.

Vorkosigan se uită la cronometru.

— De aproape o oră. Din clipă-n clipă ar trebui să primim primul raport de acolo.

Şedea acum fără să-şi mai frământe degetele, ca un om cufundat în meditaţie profundă, cu faţa împietrită.

Sosi şi raportul acelei prime ore, iar el începu să caute prin arhiva lui de rapoarte, părând a vâna elemente-cheie. În plină activitate, pe mijlocul ecranului îi apăru chipul comandantului Venne.

— Comandor Vorkosigan? Primim aici ceva foarte ciudat. Vreţi să direcţionăm o copie a materialului brut direct la dumneavoastră?

— Da, te rog. Imediat.

Vorkosigan scotoci printr-o mulţime de sporovăieli de tot soiul şi reperă o înregistrare de la un comandant de navă, un bărbat oacheş şi voinic care îşi înregistra jurnalul cu un accent gutural nuanţat de frică.

Hai, că-ncepe, oftă în sinea ei Cordelia.

„… atacând cu *navete!* Ripostează la fiecare foc al nostru. Scuturile de plasmă la maximum în momentul ăsta – nu putem să le dăm mai multă energie şi în acelaşi timp să continuăm tragerea. Trebuie ori să coborâm scuturile şi să încercăm să mărim puterea de foc, ori să renunţăm la atac…” Aici transmisia era întreruptă de zgomot alb. „… nu ştiu cum reuşesc să facă aşa ceva. E imposibil să fi compactat în navetele alea nişte motoare suficient de puternice ca să producă aşa o…” Din nou zgomot alb. Transmisia se întrerupse brusc.

Vorkosigan selectă alta. Illyan se aplecă surescitat peste umărul lui. Cordelia se ridică în capul oaselor, tăcută, cu capul înclinat, ascultând. Cupa victoriei; amară pe limbă, grea în stomac, mohorâtă ca înfrângerea…

„… se trage foc încrucişat asupra navei-mamă”, raporta un alt comandant. Cordelia tresări recunoscându-i vocea şi întinse gâtul ca să-i poată vedea faţa. Era Gottyan; se vede treaba că obţinuse în cele din urmă gradul de căpitan. „Voi ordona coborârea completă a scuturilor şi voi încerca să dobor una trăgând la putere maximă.”

— Nu face asta, Korabik! ţipă neputincios Vorkosigan.

Hotărârea, indiferent care, fusese luată cu o oră în urmă, iar consecinţele ei erau pironite în curgerea timpului fără putinţă de-a mai fi stârpite.

Gottyan întoarse capul într-o parte. „Gata, comandant Vorkalloner? Vom încerca.. Începu el, dar vocea îi fu înecată în zgomot alb, apoi în tăcere.

Vorkosigan izbi cu pumnul în birou, cu toată puterea.

— Fir-ar să fie! La naiba, cât timp o să le ia să-şi dea seama…

Rămase cu ochii pironiţi la zăpada de pe ecran, apoi reluă de la capăt transmisia, străpungând-o cu o privire înspăimântătoare, o expresie în care se amestecau suferinţa, furia şi scârba. Alese apoi altă înregistrare, de data asta o imagine computerizată a spaţiului din jurul Escobarului, cu navele reprezentate sub forma unor luminiţe colorate ce clipeau şi navigau prin acel spaţiu. Părea un lucru mărunt, luminos şi simplu, ca un joc de copii. Clătină din cap în faţa lui, cu buzele strânse şi golite de sânge.

Chipul lui Venne apăru iar peste imaginea afişată. Era palid şi nişte riduri de încordare ciudate îi coborau până la colţurile gurii.

— Domnule, cred c-ar fi bine să veniţi în Sala Tactică.

— Nu pot, Venne, decât dacă fug din arest. Unde-i comandorul Helski, sau comandorul Couer?

— Helski a plecat înainte cu prinţul şi cu amiralul Vorhalas, domnule. Comandorul Couer se află aici. Acum, conform ierarhiei, dumneavoastră sunteţi ofiţerul-amiral de la bord.

— Prinţul a fost cât se poate de explicit.

— Prinţul… cred că prinţul e mort, domnule.

Vorkosigan închise ochii şi, lipsit de bucurie, un oftat îi părăsi trupul. Redeschise ochii şi se aplecă în faţă.

— E o informaţie confirmată? Ai primit ordine noi de la amiralul Vorhalas?

— S-a… amiralul Vorhalas era împreună cu prinţul, domnule. Nava lor a fost lovită.

Venne se întoarse să se uite peste umăr la ceva anume, apoi reveni la monitor.

— S-a… – trebui să-şi dreagă glasul – s-a confirmat. Nava-comandant a prinţului a fost… complet distrusă. Nu mai sunt decât rămăşiţe. Acum dumneavoastră sunteţi la comandă, domnule.

Faţa lui Vorkosigan era glacială, fără umbră de veselie.

— Atunci, transmite rapid ordinele pentru Planul de Urgenţă Albastru. Toate navele să înceteze focul imediat. Să direcţioneze toată energia către scuturi. Nava asta să pornească spre Escobar în acest moment, la viteză maximă. Trebuie să mai reducem din întârzierea transmisiunilor.

— Planul de Urgenţă Albastru, domnule? Asta-i retragerea completă!

— Ştiu, comandante. Eu l-am scris.

— Dar retragerea completă…

— Comandant Venne, escobaranii au un sistem de arme nou. Se cheamă câmp-oglindă de plasmă. E o nouă invenţie betană. Reflectă focul atacatorului înapoi spre el. Navele noastre se doboară singure cu propria lor forţă de tragere.

— Dumnezeule! Ce putem face?

— Absolut nimic, asta dacă nu ne apucăm să le abordăm navele şi să-i sugrumăm pe nenorociţi cu mâinile noastre, unul câte unul. Ispititor, dar nepractic. Transmite ordinele alea! Şi trimite-i pe comandantul mecanicilor şi pe ofiţerul pilot-şef la Sala Tactică. Şi pe comandantul gărzii pune-l să coboare aici să-şi elibereze oamenii din post. N-am chef să mă pomenesc lovit de paralizor când ies pe uşă.

— Da, să trăiţi!

Venne întrerupse legătura.

— Înainte de orice, trebuie să aduc înapoi trupele alea de-acolo, murmură Vorkosigan, ridicându-se de pe scaunul rotativ.

Întorcându-se, îi descoperi pe Cordelia şi Illyan holbându-se la el.

— De unde-ai ştiut… începu Illyan.

— … despre oglinzile de plasmă? termină Cordelia.

Pe faţa lui Vorkosigan nu se citea nimic.

— Tu mi-ai spus, Cordelia, în somn, când Illyan era plecat. Sub influenţa unui poţiuni a medicului nostru militar, bineînţeles. N-o să rămâi cu sechele de la ea.

Ea se sculă în picioare, îngrozită.

— Asta-i… mizerabilule… tortura ar fi fost mai onorabilă!

— Ah, trăsnet, domnule! îl felicită Illyan. Ştiam eu că faceţi ce trebuie făcut!

Vorkosigan îl săgetă cu o privire în care se citea aversiunea.

— Nu contează. Informaţia a fost confirmată prea târziu ca să ne mai folosească la ceva.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Haide, Illyan. E vremea să-mi aduc soldaţii acasă.

Capitolul zece

Illyan se întoarse după Bothari la scurt timp, după nu mai mult de un ceas. Se mai întoarse o dată s-o ia pe Cordelia, după ce stătuse singură vreo douăsprezece ore. Îi trecuse prin cap ideea de-a evada din încăpere, ca fiind datoria ei de soldat, şi de-a se angaja de una singură într-un mic sabotaj. Dar, dacă într-adevăr Vorkosigan conducea o retragere completă, n-ar fi avut niciun rost să se mai bage.

Zăcu lungită în patul lui, într-o stare de osteneală sumbră. O trădase; nu era cu nimic mai bun decât ceilalţi. „Războinicul meu perfect, dragul meu ipocrit” – şi se părea că, la urma urmei, Vorrutyer îl cunoscuse mai bine decât ea – ba nu. Asta era un gând nedrept. Extrăgând informaţia aceea, el nu-şi făcuse decât datoria; şi ea procedase la fel, prin faptul că o ascunsese cât de mult timp posibil. Şi, ca de la soldat la soldat, chiar dacă unul dintre ei nu era decât o imitaţie – cinci ore de serviciu activ, cam aşa, nu? —, era nevoită să-i dea dreptate lui Illyan, fusese trăsnet. Nu-şi detecta în organism absolut niciun efect rezidual după substanţa, oricare va fi fost ea, pe care o folosise el ca să-i invadeze mintea pe furiş.

Oricare va fi fost substanţa folosită de el… Chiar aşa, oare ce folosise? De la cine cerşise s-o primească şi când? Nu i-o adusese Illyan. Fusese la fel de surprins ca şi ea când Vorkosigan aruncase informaţia aceea. Nu puteai decât să crezi fie că păstra pe undeva prin cabină o rezervă secretă de droguri pentru interogatorii, fie că…

— Dumnezeule mare, murmură ea – nu un blestem, ci o rugăciune. În ce-am mai nimerit acum?

Începu să umble prin încăpere, pe când mintea ei făcea fără încetare conexiune după conexiune.

În sufletul ei, era convinsă. Vorkosigan n-o interogase niciodată; ştiuse dinainte despre oglinzile de plasmă.

Mai departe, se părea că el era singurul om din ierarhia superioară barrayarană care ştia. Vorhalas nu ştiuse. Prinţul cu siguranţă că nu ştiuse. Nici Illyan.

— Pui toate ouăle stricate într-un singur coş, murmură ea. Şi… scapi coşul din mână? Ah, nu se poate să fi fost propriul lui plan! Sigur că nu…

Avu deodată o viziune înspăimântătoare a planului în întregime; complotul de asasinat politic cu cele mai multe pierderi de vieţi din istoria barrayarană, dar şi cel mai subtil, cu cadavrele ascunse într-un munte de alte cadavre, pentru totdeauna inextricabil.

Dar de undeva tot trebuie să fi avut informaţia aceea. De undeva dintre momentul în care ea plecase şi îl lăsase nu cu mare lucru pe cap, doar cu o sală a motoarelor plină de rebeli, şi prezentul în care se lupta să tragă înapoi la adăpost o armadă întreagă rămasă fără arme, înainte ca puterea distrugătoare pe care aceasta o dezlănţuise să se întoarcă asupra ei şi s-o copleşească. Undeva în liniştea camerei tapisate cu mătase verde, în care un mare coregraf proiectase un dans al morţii, iar onoarea unui om de onoare fusese frântă pe roată în serviciul său.

Vorrutyer, omul vanităţii demonice, se micşoră şi se tot micşoră în faţa acelei viziuni crescânde, până ajunse cât un şoarece, cât un purice, cât un vârf de ac.

— Dumnezeule mare, şi mi se părea mie că Aral e cam agitat. Probabil e pe jumătate nebun. Şi împăratul… prinţul era fiul *lui.* Poate fi adevărat? Sau am luat-o şi eu razna ca Bothari?

Se forţă să se aşeze, apoi să se întindă, dar uneltirile şi contra-uneltirile continuau să i se învârtească în creier, un planetariu mecanic de trădare în trădare aliniindu-se brusc într-un anumit punct din spaţiu şi timp pentru a-şi înfăptui sfârşitul. Sângele îi pulsa în ţeastă, gros şi bolnav.

— Poate că nu-i adevărat, se consolă singură într-un târziu. O să-l întreb şi asta o să-mi răspundă. Pur şi simplu m-a interogat în somn. Betanii le-au luat faţa, iar eu sunt eroina care a salvat Escobarul. El e doar un simplu soldat care-şi face datoria.

Se întoarse pe o parte, cu privirea pierdută în crepuscul.

— Porcii au aripi şi eu o să mă urc pe spinarea unuia şi-o să zbor spre casă.

Illyan o scăpă în sfârşit de toate gândurile astea, luând-o de acolo şi ducând-o la arest.

***

Atmosfera de acolo se schimbase întru câtva, observă ea. Gardienii nu se mai uitau la ea în acelaşi fel; de fapt, privirea lor părea că încearcă s-o evite. Procedurile erau în continuare stricte şi eficiente, dar mai domolite, mult domolite. Recunoscu un chip; paznicul care o escortase la apartamentele lui Vorrutyer, cel căruia îi fusese milă de ea, părea acum să fi preluat conducerea, având o pereche de petliţe roşii de locotenent prinse la repezeală şi strâmb pe guler. Pentru călătoria aceasta în adânc, Cordelia îmbrăcase din nou salopeta de la Vorrutyer. De data asta i se acordă intimitate când trebui să se schimbe în pijamaua portocalie. Apoi fu escortată până la o celulă permanentă, nu la zona de detenţie temporară.

Celula mai avea un ocupant, o tânără escobarană de o frumuseţe extraordinară, care era întinsă pe un pat de campanie, cu ochii pironiţi în perete. Nu ridică privirea la intrarea Cordeliei, nici nu-i răspunse la salut. După o vreme, sosi o echipă medicală barrayarană care o luă de-acolo. Porni fără un cuvânt, dar la uşă începu să li se împotrivească. La un semn al doctorului, un asistent o sedă cu o fiolă pe care Cordelia avu impresia că o recunoaşte, iar în momentul următor o scoaseră afară pe braţe, inconştientă.

Doctorul, care părea a fi chirurgul-şef, bănui Cordelia după vârsta şi gradul său militar, mai rămase puţin timp ca să se ocupe de coastele ei. După aceea o lăsară singură, fără niciun reper al timpului în afară de livrarea periodică a raţiilor de hrană şi de schimbările ocazionale ale micilor zgomote şi vibraţii din pereţii care o înconjurau, pe baza cărora putea să-şi închipuie ce se petrecea afară.

După vreo zece rânduri de raţii, pe când zăcea în patul ei îngust, plictisită şi deprimată, luminile se micşorară. Reveniră la strălucirea anterioară, dar aproape imediat se micşorară din nou.

Scăpă un icnet când simţi un gol imens în stomac şi începu să plutească în sus. Întinse mâinile la repezeală şi se apucă zdravăn de pat. Simţul prevederii îi fu răsplătit în momentul următor, când se pomeni împinsă înapoi în aşternut cu o forţă

de aproape trei G. Luminile clipiră iar şi din nou simţi că-şi pierde greutatea.

— Atac cu plasmă, murmură pentru sine. Probabil că scuturile sunt supraîncărcate.

Un şoc teribil zgâlţâi nava. Cordelia se trezi azvârlită din pat prin toată celula, în beznă absolută, imponderabilitate, tăcere. Lovitură în plin! Ricoşă din peretele opus, bătând aerul în căutarea a ceva de care să se apuce, lovindu-şi dureros un cot în… în ce? Perete? Podea, tavan? Se răsuci în aer, ţipând. Atacă ai mei, îşi spuse cuprinsă de isterie – o să fiu omorâtă de ai mei. Sfârşitul perfect al carierei mele militare… Îşi încleştă fălcile şi ascultă cu atenţie înverşunată.

Prea multă linişte. Or fi pierdut aerul? Avu o viziune urâtă cu ea însăşi ca unic supravieţuitor, prinsă în cutia asta întunecată şi sortită să plutească până când fie sufocarea lentă, fie îngheţul lent va face să se scurgă viaţa din ea. Celula avea să-i fie sicriu, pe care cine ştie ce echipaj de salvare îl va desigila după luni de zile.

Încă şi mai cumplit: oare era posibil ca lovitura să fi nimerit puntea? Centrul nervos unde cu siguranţă că se afla şi Vorkosigan, asupra căruia cu siguranţă că escobaranii îşi concentrau tirul – fusese el zdrobit de resturi plutitoare, îngheţat într-o clipită în vid, ars de viu în focul de plasmă, ţintuit cine ştie pe unde între punţi prăbuşite?

Degetele ei găsiră în sfârşit o suprafaţă şi începură s-o râcâie în căutarea a ceva de care să se ţină. Un colţ: bun. Se înghesui acolo, ghemuită pe podea, trăgând aer în plămâni şi expulzându-l iute şi neregulat.

În întunericul acela de infern trecu un timp imposibil de cântărit. Braţele şi picioarele îi tremurau de efortul făcut pentru a se menţine în locul acela. Apoi nava gemu din toate încheieturile şi luminile se reaprinseră.

Ah, la naiba, îşi spuse, ăsta-i *tavanul.*

Gravitaţia restabilită o trânti de podea. Durerea îi fulgeră prin braţul stâng, urmată de amorţeală. Se târî înapoi în pat, şi se apucă zdravăn cu mâna dreaptă de barele lui rigide, vârându-şi printre ele şi piciorul, ca să se pregătească pentru următoarea lovitură.

Nimic. Aşteptă. Ceva ud îi scălda cămaşa portocalie. Privind în jos, văzu o aşchie de os gălbui-rozaliu străpungându-i pielea antebraţului stâng şi sânge izvorând din jurul lui. Se chinui cu stângăcie să iasă din cămaşă, pe care şi-o înfăşură în jurul braţului, încercând să oprească hemoragia. Apăsarea îi trezi durerea. Încercă, mai mult cu titlul de experiment, să cheme pe cineva în ajutor. Cu siguranţă că celula era monitorizată.

Nu veni nimeni. În următoarele trei ore îşi diversifică experimentul ţipând, vorbind rezonabil, izbind la nesfârşit în uşă şi în pereţi cu mâna teafără sau pur şi simplu stând pe marginea patului şi plângând de durere. Gravitaţia şi luminile mai pâlpâiră de câteva ori. Într-un târziu avu senzaţia familiară de a fi întoarsă pe dos printr-un container cu clei, senzaţie care marca saltul printr-o gaură de vierme, după care mediul înconjurător se stabiliză.

Când, în sfârşit, se deschise uşa celulei, Cordelia tresări de surprindere şi se trase brusc la perete, lovindu-se la cap. Dar nu era decât locotenentul care răspundea de închisoare, însoţit de un asistent medical. Locotenentul avea pe frunte o vânătaie interesantă, mov-roşiatică, de mărimea unui ou; asistentul avea un aer de om hărţuit.

— Aici e următorul caz grav, îi spuse locotenentul. După asta poţi liniştit să iei tot rândul în ordine.

Albă la faţă şi redusă la tăcere din cauza epuizării, ea îşi desfăşură cămaşa de pe braţ ca să-i fie examinat şi reparat. Asistentul era competent, dar nu avea acea atingere delicată a chirurgului-şef. Cordelia ajunse aproape în pragul leşinului până să-i fie aplicată în sfârşit proteza plastică.

Nu se mai făcură simţite alte semne de atac. O uniformă de prizonier curată i se livră printr-o fantă din perete. Două rânduri de raţii mai târziu, resimţi iar o săritură printr-o gaură de vierme. Gândurile i se învârteau la nesfârşit pe roata spaimelor sale; somnul îi era tot numai vise, iar visele îi erau numai coşmaruri.

***

Locotenentul Illyan fu cel care veni s-o escorteze în cele din urmă, însoţit de un paznic oarecare. Ii venea să-l sărute, în bucuria ei de a vedea un chip familiar. Se abţinu însă, îşi drese

glasul cu timiditate şi întrebă cu o voce despre care spera că va trece drept nonşalantă:

— Comandorul Vorkosigan a păţit ceva după atacul acela?

El ridică din sprâncene şi-i aruncă o privire cercetătoare şi cam buimacă.

— Sigur că nu.

Sigur că nu. Sigur că nu. Acel „sigur că nu” sugera fără urmă de îndoială: teafăr şi nevătămat. I se umeziră ochii de uşurare, pe care încercă s-o mascheze cu o expresie de interes detaşat, profesional.

— Unde mă duci? îl întrebă pe când părăseau închisoarea şi porneau pe hol.

— La navetă. Urmează să fii transferată în lagărul prizonierilor de război de pe planetă până vor fi făcute aranjamentele pentru schimb şi vor începe să vă expedieze pe toţi acasă.

— Acasă! Cum a rămas cu războiul?

— S-a terminat.

— Terminat!

Încercă să asimileze informaţia.

— Terminat. Repede s-a mai petrecut. De ce nu-şi valorifică escobaranii avantajul?

— N-au cum. Am astupat ieşirea din gaura de vierme.

— Aţi astupat-o? N-aţi instituit o blocadă?

El îi confirmă cu o înclinare a capului.

— Cum naiba astupi o gaură de vierme?

— Într-un fel, e o idee foarte veche. Cu nave de foc.

— Ha?

— Trimiţi o navă înăuntru şi pui de-o explozie uriaşă materie-antimaterie la mijlocul distanţei dintre noduri. Se creează o reverberaţie – nimic nu mai poate trece pe-acolo săptămâni întregi, până se disipează.

Cordelia scăpă un fluierat.

— Isteaţă treabă – noi de ce nu ne-om fi gândit la ea? Cum scoateţi pilotul de-acolo?

— Poate de-aia nu v-aţi gândit. Nu-l scoatem.

— Doamne… ce moarte.

Avusese instantaneu viziunea ei clară.

— S-au oferit voluntari.

Ea clătină din cap amorţită.

— Numai un barrayaran…

Apoi încercă să găsească un subiect mai puţin terifiant.

— Aţi luat mulţi prizonieri?

— Nu prea. Poate vreo mie cu totul. Am lăsat în urmă pe Escobar mai mult de unsprezece mii de soldaţi. Aşa că eşti destul de valoroasă, dacă va trebui să încercăm să te dăm la schimb cu mai mult de zece la unu.

Naveta deţinuţilor era o navă fără hublouri, pe care Cordelia o împărţi doar cu alţi doi prizonieri, unul dintre asistenţii propriului ei mecanic-şef şi escobarana cu părul negru care fusese în celulă înainte de sosirea ei. Tehnicianul era nerăbdător să facă schimb de istorisiri, deşi el unul nu prea avea multe de povestit. Îşi petrecuse tot timpul închis într-o celulă cu ceilalţi trei colegi de navă ai săi, care fuseseră duşi la sol cu o zi în urmă.

Frumoasa escobarană, o tânără cu gradul de sublocotenent care ajunsese prizonieră când nava îi fusese incapacitată în timpul luptelor pentru saltul prin gaura de vierme către Colonia Beta, cu mai bine de două luni în urmă, avea încă şi mai puţine de zis.

— Cred c-am pierdut noţiunea timpului, pe undeva, spuse ea stânjenită. Nici nu-i greu, în celula aia unde nu vezi pe nimeni. Doar ce m-am trezit ieri în infirmeria lor şi nu pot să-mi aduc aminte cum am ajuns acolo.

Şi dacă doctorul ăla e atât de bun pe cât pare, nici c-o să-ţi aminteşti vreodată, îi trecu prin minte Cordeliei.

— Ţi-l aminteşti pe amiralul Vorrutyer? o întrebă ea.

— Pe cine?

— Lasă, nu-i nimic.

Naveta ateriză în sfârşit şi trapa se deschise. O coloană de lumină solară şi o adiere de aer mirosind a vară pătrunseră pe acolo, iz dulce de verdeaţă care îi făcu brusc să-şi dea seama că respirau putori de zile în şir.

— Vai, unde suntem aici? spuse tehnicianul, copleşit, când păşi prin trapă îmboldit de paznici. E minunat.

Cordelia îl urmă şi izbucni într-un râs sonor, chiar dacă lipsit de veselie, recunoscând imediat peisajul.

Lagărul de prizonieri era compus din trei şiruri de adăposturi de teren barrayarane, semicilindri de un cenuşiu urât înconjuraţi de un câmp de forţă; ansamblul se afla la poalele unui amfiteatru întins pe kilometri întregi de ţinut păduros uscat sub un cer de culoarea peruzelei. Era o după-amiază ceţoasă, caldă, liniştită, care o făcu pe Cordelia să se simtă ca şi cum nici n-ar fi plecat vreodată de acolo.

Da, iată până şi intrarea în depozitul subteran, acum necamuflată, dar lărgită, cu o zonă mare pentru aterizare şi încărcat netezită în dreptul ei, însufleţită de navete şi forfotă. Cascada şi iazul dispăruseră. Din mers, se întoarse să privească spre planeta ei. Acum, dacă stătea să se gândească, părea inevitabil să ajungă în cele din urmă tot aici, era în logica lucrurilor. Clătină din cap deznădăjduită.

Pe ea şi pe tânăra ei însoţitoare escobarană le luă în primire un paznic îngrijit, cu figură lipsită de expresie, care le conduse la un adăpost de pe la mijlocul unui rând. Intrară şi îl găsiră ocupat de unsprezece femei, într-un spaţiu menit pentru cincizeci. Avură libertatea de a-şi alege paturile.

Imediat se treziră asaltate de prizonierele mai vechi, înnebunite după noutăţi. O femeie durdulie la vreo patruzeci de ani restabili ordinea şi se prezentă.

— Sunt locotenentul Marsha Alfredi. Eu sunt ofiţerul superior din acest adăpost. În măsura în care se poate vorbi de-o ordine în haznaua asta. Poţi să ne spui ce dracului se petrece?

— Sunt căpitanul Cordelia Naismith. Expediţionarul Betan.

— Slavă domnului. Pot să ţi-o pun ţie în cârcă.

— Vai mie, spuse Cordelia, adunându-şi forţele. Pune-mă la curent.

— A fost un iad. Paznicii sunt nişte porci. Pe urmă aşa deodată, ieri după-amiază, a venit o trupă întreagă de ofiţeri superiori barrayarani. La început am crezut c-au venit la violat, ca trupa de dinaintea lor. Dar în dimineaţa asta dispăruseră cam jumătate dintre paznici – ăia cei mai răi – şi fuseseră înlocuiţi cu o echipă care arăta de ziceai c-a ieşit la paradă. Şi comandantul lagărului barrayaran – nu-mi venea să-mi cred ochilor. L-au dus cu paradă afară pe pista navetelor, azi de dimineaţă, şi l-au *împuşcat*! Sub ochii tuturor!

— Înţeleg, spuse Cordelia pe un ton cam fără culoare, apoi îşi drese glasul. Ăă… n-aţi auzit încă? Barrayaranii s-au retras complet din spaţiul escobaran. Probabil că deja cer pe toate canalele o încetare oficială a ostilităţilor şi negocierea unei înţelegeri.

Totul în jur încremeni în tăcere, după care urmă o explozie de bucurie. Unele râdeau, altele plângeau, unele se îmbrăţişau, iar altele şedeau deoparte. Câteva fugiră să ducă vestea şi la adăposturile vecine, iar de acolo în lungul şi-n latul lagărului. O zoriră pe Cordelia să le dea detalii. Ea le făcu un rezumat concentrat al luptelor, lăsând deoparte propriile ei isprăvi şi sursa informaţiilor pe care le avea. Bucuria lor îi aduse şi ei puţină fericire, pentru prima dată după multe zile.

— Mă rog, aşa se explică de ce barrayaranii şi-au revizuit purtările aşa deodată, spuse locotenentul Alfredi. Presupun că înainte de asta nu se aşteptau să fie traşi la răspundere.

— Au un comandant nou, o lămuri Cordelia. Are el o chestie cu prizonierii. Indiferent dacă învingeau sau pierdeau, cu el la conducere oricum urmau schimbări.

Alfredi nu păru convinsă.

— Aha? Cine-i?

— Un oarecare comandor Vorkosigan, spuse Cordelia pe un ton neutru.

— Vorkosigan, Măcelarul de pe Komarr? Dumnezeule mare, acuma chiar c-am pus-o, se lamentă Alfredi, părând sincer speriată.

— Aş zice că ai primit suficiente garanţii de bună-credinţă azi-dimineaţă, pe pista navetelor.

— Aş zice că asta nu dovedeşte decât că-i ţicnit, spuse Alfredi. Comandantul nici măcar n-a participat la abuzurile alea. Nici pe departe nu era el cel mai rău.

— El era la comandă. Dacă ştia despre ele, trebuia să le oprească. Dacă nu ştia, era incompetent. Oricum ai lua-o, el era cel responsabil.

Auzindu-se cu urechile ei cum apăra o execuţie barrayarană, Cordelia se opri brusc.

— Nu ştiu, adăugă ea, clătinând din cap. Nu sunt paznicul lui Vorkosigan.

De afară răzbătură zgomote ca de rebeliune şi adăpostul lor fu invadat de o delegaţie a colegelor de lagăr, toate nerăbdătoare să audă confirmarea zvonurilor de pace. Paznicii se retraseră la margine şi lăsară toată agitaţia să se stingă de la sine. Cordelia se văzu nevoită să repete rezumatul de două ori. Până şi membrii echipajului său, conduşi de Parnell, sosiră din secţiunea bărbaţilor.

Parnell sări în picioare pe un pat ca să i se adreseze mulţimii în portocaliu, răcnind peste tot clocotul acela al bucuriei.

— Această doamnă nu v-a spus totul. Ştiu eu povestea adevărată de la unul dintre paznicii barrayarani. După ce am fost duşi la bordul navei-amiral, ea a evadat şi l-a asasinat cu mâna ei pe comandantul barrayaran, amiralul Vorrutyer. De asta a eşuat înaintarea lor. Haideţi să *ascultăm* cum a fost de la căpitanul Naismith!

— Nu-i asta povestea adevărată, obiectă ea, dar vorbele îi fură copleşite de strigăte şi aclamaţii. Nu l-am omorât eu pe Vorrutyer. Hei! Lăsaţi-mă jos!

Echipajul ei, făcând cerc la indicaţiile lui Parnell, o ridicase pe umeri pentru o paradă improvizată prin tot lagărul.

— Nu-i adevărat! Terminaţi!

Icni. Era ca şi cum ar fi încercat să întoarcă din drum o maree cu ajutorul unei ceşti de ceai. Povestea în sine era prea atrăgătoare pentru prizonierii bătuţi de soartă, prea multe dorinţe se împlineau văzând cu ochii. Aşa că o primiră ca pe un balsam pe sufletele lor rănite şi o transformară în propria lor victorie indirectă. Povestea trecu din gură în gură, căpătă detalii, se dezvoltă, se îmbunătăţi radical, până ce, douăzeci şi patru de ore mai târziu, ajunsese la fel de bogată şi imposibil de înăbuşit ca o legendă. După câteva zile, Cordelia renunţă să mai încerce.

Adevărul era prea complicat şi prea ambiguu ca să aibă trecere în ochii lor şi nici măcar ea, suprimând din el orice avea legătură cu Vorkosigan, nu era capabilă să-l facă să sune convingător. Îndatoririle ei îi păreau golite de înţeles, monotone şi decolorate. Tânjea după casă şi după fiinţele raţionale care erau mama şi fratele ei, tânjea după tăcere şi după gânduri care

să se conecteze între ele fără să se transforme într-un lanţ de teroare secretă.

Capitolul unsprezece

Lagărul se reîntoarse în curând la rutina sa, ori la ceea ce ar fi trebuit să fie rutină dintotdeauna. Urmară săptămâni de aşteptare pentru ca lentele negocieri ce interesau schimbul de prizonieri să ia sfârşit, săptămâni pe care toţi şi le petrecură croind planuri despre ce aveau să facă la întoarcerea acasă. Cordelia ajunse treptat la o relaţie aproape normală cu colegele ei de adăpost, chiar dacă ele tot mai încercau să-i acorde privilegii şi să-i facă servicii speciale. De Vorkosigan nu mai auzi nimic.

Stătea întinsă în patul ei într-o după-amiază, prefăcându-se că doarme, când locotenentul Alfredi veni s-o trezească.

— Afară e un ofiţer barrayaran care zice că vrea să stea de vorbă cu tine, îi spuse Alfredi şi o conduse până la uşă; figura ei exprima suspiciune şi ostilitate. Cred că n-ar trebui să-l lăsăm să te ia de-aici singură. Suntem atât de aproape de plecarea acasă. E clar că vor să-ţi pună beţe-n roate.

— Of. E-n regulă, Marsha.

Vorkosigan aştepta în faţa adăpostului, în uniforma oficială purtată zilnic de membrii statului major, însoţit ca de obicei de Illyan. Părea încordat, deferent, obosit şi închis în sine.

— Căpitan Naismith, i se adresă el într-o manieră oficială, pot vorbi cu dumneata?

— Da, dar… nu aici, răspunse ea, conştientizând acut privirile cu care o fixau tovarăşii săi de detenţie. Putem să ne plimbăm puţin, sau cum zici să facem?

El aprobă dând din cap şi porniră toţi trei în tăcere. Vorkosigan îşi strânse mâinile la spate. Ea şi le îndesă în buzunarele bluzei portocalii. Illyan venea în urma lor, ca un câine de care e imposibil de scăpat. Părăsiră incinta închisorii şi se îndreptară spre pădure.

— Mă bucur că ai venit, spuse Cordelia. Sunt unele lucruri pe care tot vreau să ţi le spun.

— Da. Voiam să te văd mai de mult, dar am fost destul de ocupat să duc treaba asta la bun sfârşit.

Ea arătă cu capul spre însemnele galbene de pe gulerul lui.

— Felicitări pentru promovare.

— A, aia. (Îşi atinse una în treacăt.) Nu înseamnă nimic. Doar o formalitate, ca să urgentez munca pe care o fac în prezent.

— Ce anume faci?

— Dezmembrez armada, păzesc spaţiul din jurul planetei ăsteia, mut politicieni de pe Barrayar pe Escobar şi invers. Fac curăţenie generală prin casă, acum că s-a terminat petrecerea. Supraveghez schimbul de prizonieri.

Urmau o potecă lată bătătorită prin mijlocul pădurii verzi-cenuşii, urcând panta exterioară a craterului rotund.

— Voiam să-mi cer iertare că te-am interogat sub efectul drogurilor. Ştiu că te-am jignit profund. Nevoia m-a mânat. A fost o necesitate din punct de vedere militar.

— N-ai pentru ce să ceri iertare.

Cordelia aruncă o privire în urmă, la Illyan. Trebuie să ştiu…

— Chiar n-ai pentru ce, mi-am dat seama în cele din urmă.

El rămase tăcut o vreme.

— Înţeleg, spuse într-un târziu. Ai o minte foarte ascuţită.

— Dimpotrivă, sunt foarte dezorientată.

— Locotenent, spuse el întorcându-se către Illyan, am nevoie să-mi faci o favoare. Vreau să fiu singur cu această doamnă câteva minute ca să discut o chestiune foarte personală.

— N-ar trebui să fac asta, domnule. Doar ştiţi.

— Am rugat-o cândva să se mărite cu mine. Nu mi-a dat răspunsul nici până azi. Dacă îţi dau cuvântul meu că nu vom discuta nimic altceva decât lucruri legate de acest subiect, pot să am câteva momente de intimitate?

— Of… — Illyan se încruntă. Vă daţi cuvântul, domnule?

— Îmi dau cuvântul. Cuvântul de Vorkosigan.

— Păi… atunci, cred că-i în regulă.

Se aşeză posac pe un buştean răsturnat ca să-i aştepte, iar ei porniră mai departe pe potecă.

Ajunşi pe culme, ieşiră la lumină pe un promontoriu familiar, deasupra craterului, exact locul în care făcuse Vorkosigan planuri ca să reintre în posesia navei sale, cu atât de mult timp în urmă. Se aşezară pe pământ şi priviră activităţile ce se desfăşurau în lagăr, reduse la tăcere de distanţă.

— A fost o vreme când nici în ruptul capului n-ai fi făcut aşa ceva, comentă Cordelia. Să-ţi dai cuvântul de onoare pentru o minciună.

— Vremurile se schimbă.

— Sau să mă minţi pe mine.

— Aşa e.

— Sau să împuşti un om la repezeală pentru crime la care nici n-a participat.

— N-a fost la repezeală. A avut parte mai întâi de-un proces sumar la Curtea marţială. Şi odată cu asta chiar s-au îndreptat rapid nişte lucruri pe-aici. În orice caz, comisia Magistraturii Interstelare o să fie satisfăcută. O să-i am şi pe ăştia pe cap, mâine sosesc. Investighează abuzurile asupra prizonierilor.

— Cred că devii suprasaturat de sânge. Vieţile indivizilor îşi pierd însemnătatea pentru tine.

— Da. Au fost tare multe. Aproape a sosit vremea să renunţ.

Expresia chipului şi vocea îi erau lipsite de viaţă.

— Cum te-a convins împăratul să te bagi în aşa ceva – în asasinate la nivel înalt? Tocmai pe tine, dintre toţi. A fost ideea ta? Sau a lui?

El nici nu se eschivă, nici nu tăgădui.

— A fost ideea lui şi a lui Negri. Eu nu sunt decât omul lui de încredere.

Degetele lui trăgeau uşor de firele de iarbă, rupând delicat tulpină după tulpină.

— Nu mi-a ordonat direct. Întâi mi-a cerut să preiau comanda invaziei asupra Escobarului. A început cu o mită – de fapt chiar cu rangul de vicerege al acestei planete, când aveam s-o colonizăm. L-am refuzat. Pe urmă a încercat cu ameninţări, a spus că o să mă dea pe mâna lui Grishnov, că o să-l lase să mă târască la judecată pentru trădare şi că n-o să intervină ca să mă graţieze. I-am zis să se ducă dracului, nu cu atâtea cuvinte. Ăsta a fost un moment urât în relaţia dintre noi. Pe urmă şi-a cerut scuze. Mi s-a adresat cu Lord Vorkosigan. Când voia să fie ofensiv, îmi spunea căpitan. Pe urmă l-a chemat înăuntru pe căpitanul Negri cu un dosar care nici măcar n-avea denumire, şi-atunci s-a terminat cu prefăcătoria. Raţiune. Logică. Argumente. Dovezi. Am stat împreună în camera aia tapisată cu mătase

verde de la reşedinţa imperială din Vorbarr Sultana o săptămână întreagă pe viaţă şi pe moarte, împăratul, Negri şi cu mine, examinând situaţia, în timp ce Illyan bătea holul în lung şi-n lat şi studia colecţia de artă a împăratului. Apropo, presupunerile tale în legătură cu Illyan au fost corecte. El nu ştie nimic despre scopul real al invaziei. L-ai văzut pe prinţ, aşa, în treacăt. Aş putea adăuga că l-ai văzut când era în plină formă. O fi fost Vorrutyer profesorul lui cândva, dar prinţul îl întrecuse de multă vreme. Cred totuşi că, dacă ar fi avut măcar idee de ceea ce înseamnă o funcţie politică, taică-său i-ar fi iertat până şi cele mai mârşave vicii. Nu era echilibrat şi se înconjura de oameni al căror interes era să-l dezechilibreze şi mai tare. Un nepot demn de unchiul Yuri. Grishnov intenţiona să conducă Barrayarul prin el când avea să ajungă la tron. Prinţul a pus la cale de unul singur – Grishnov ar fi fost doritor să aştepte, cred – două tentative de asasinare a tatălui său în ultimele optsprezece luni.

Cordelia fluieră pe muteşte.

— Aproape că încep să înţeleg. Dar de ce să nu-l înlăture simplu, în linişte? Dacă era să poată face cineva asta, sunt convinsă că împăratul şi căpitanul ăsta al tău, Negri, ar fi reuşit, ei doi.

— S-a discutat ideea asta. Doamne, iartă-mă, chiar m-am oferit voluntar să mă ocup, ca alternativă la această… baie de sânge.

Tăcu un timp.

— Împăratul e pe moarte. Nu mai are timp să aştepte ca problema asta să se rezolve de la sine. A devenit o obsesie pentru el încercarea de a lăsa în urma lui o dinastie bine orânduită. Problema e fiul prinţului. Are doar patru ani. Şaisprezece ani e vreme lungă pentru o regenţă. Odată cu moartea prinţului, Grishnov şi toată echipa ministerială ar aluneca direct într-un vid de putere dacă ar fi lăsaţi de capul lor. Nu era de-ajuns să fie omorât prinţul. Împăratul a simţit că trebuie să distrugă toată tabăra susţinătorilor războiului, atât de eficient, încât să nu se mai ridice timp de o generaţie. Aşadar, la început eram doar eu în scenă, bodogănind problemele strategice cu Escobarul. Pe urmă a venit informaţia despre oglinzile de plasmă, prin reţeaua de contraspionaj a lui Negri.

Contraspionajul militar n-o avea. Pe urmă iar eu, cu ştirea că s-a pierdut elementul-surpriză. Ştii că şi din asta a făcut o taină? Nu putea să iasă decât un dezastru. Şi pe urmă Grishnov, şi partida belicoşilor, şi prinţul, toţi disperaţi după glorie. Nu trebuia decât să se dea la o parte şi să-i lase să dea năvală spre propria lor osândă.

Iarba era ruptă acum în smocuri.

— Atât de bine s-au potrivit toate, de te fascinau şi te hipnotizau. Dar riscant. Dacă lucrurile erau lăsate la voia întâmplării, exista chiar posibilitatea de-a fi ucişi toţi *în afară* de prinţ. Am fost pus acolo unde eram ca să am grijă să se respecte scenariul. Să-l stârnesc pe prinţ, să mă asigur că ajunge în linia întâi la momentul potrivit. De-aici şi mica scenă la care ai fost martoră în cabina mea. În realitate nu mi-am pierdut cumpătul nicio clipă. Nu făceam decât să mai bat un cui în coşciug.

— Cred că înţeleg motivul pentru care celălalt om de încredere a fost… chirurgul-şef?

— Chiar aşa.

— Minunat.

— Ba, bine că nu.

Se întinse pe spate în iarbă, privind la cerul ca peruzeaua.

— N-aş putea să fiu nici măcar un asasin cinstit. Îţi aduci aminte când am zis că vreau să intru în politică? Cred că m-am lecuit de ambiţia asta.

— Dar Vorrutyer? Trebuia să-l omori şi pe el?

— Nu. În scenariul original avea rol de ţap ispăşitor. Rolul lui, după dezastru, ar fi fost să-i ceară iertare împăratului pentru harababură, în sensul cel mai autentic japonez al expresiei, ca parte a colapsului general al taberei belicoase. O fi fost el sfătuitorul spiritual al prinţului, dar nu-i invidiam deloc viitorul. Tot timpul cât a stat pe capul meu, vedeam cum i se fărâmiţează pământul sub picioare. Chestia asta l-a zăpăcit. Pe vremuri era în stare mereu să mă facă să-mi pierd cumpătul. Era o distracţie grozavă pentru el când eram mai tineri. Şi-acum nu putea pricepe cum de-şi pierduse măiestria.

Ochii săi rămaseră pironiţi undeva în pustiul înalt şi albastru, fără să-i întâlnească pe ai ei.

— Dacă te-ajută cu ceva, moartea lui la acel moment a salvat o mulţime de alte vieţi. Ar fi putut încerca să-şi continue lupta încă multă vreme, să-şi salveze pielea de politician. Asta a fost preţul care m-a cumpărat, până la urmă. Mi-am spus că, dacă aş fi în locul potrivit la momentul potrivit, m-aş descurca să organizez retragerea mai bine decât oricine altcineva din Statul Major General.

— Vasăzică suntem cu toţii doar uneltele lui Ezar Vorbarra, spuse încet Cordelia, simţind că i se face rău de la stomac. Eu şi convoiul meu, tu, escobaranii – până şi dragul de Vorrutyer. Cam atât cu tam-tamul despre patriotism şi mânia virtuoasă. O şaradă, totul.

— E adevărat.

— Simt că mă ia cu frig. Prinţul ăsta era chiar atât de rău?

— Fără nicio îndoială. N-am să te scârbesc cu detalii din rapoartele lui Negri… Dar împăratul a spus că, dacă nu se rezolvă acum, o să încercăm toţi s-o facem fiecare în legea lui, peste vreo cinci sau zece ani, şi probabil o să facem o treabă de mântuială şi toţi prietenii noştri vor cădea ucişi din cauza noastră, într-un război civil care va cuprinde toată planeta. El a mai văzut două la viaţa lui. Ăsta era coşmarul care-l bântuia. Un Caligula sau un Yuri Vorbarra poate rămâne la conducere multă vreme, timp în care oamenii cei mai buni ezită să facă ceea ce trebuie făcut ca să-l oprească, iar cei mai răi profită de situaţie. Împăratul nu se cruţă deloc. Citeşte şi reciteşte la nesfârşit rapoartele

— Le ştia pe toate aproape pe de rost. N-a fost o treabă superficială sau făcută la întâmplare. Greşită poate să fi fost, dar nu superficială. Vezi tu, n-a vrut ca prinţul să moară ruşinos. A fost ultimul dar pe care i l-a mai putut face.

Ea şedea amorţită, strângându-şi genunchii cu braţele şi memorându-i profilul, pe când adierile blânde ale după-amiezii făceau să freamăte pădurea şi răscoleau fâneaţa aurie.

Vorkosigan se întoarse cu faţa la ea.

— Am greşit, Cordelia, când m-am dedicat acestui lucru? Dacă nu mă duceam, pur şi simplu ar fi pus pe altcineva, întotdeauna am încercat să urmez calea onoarei. Dar ce te faci când toate

alegerile sunt malefice? Acţiunea e infamă, inacţiunea e infamă, toate drumurile duc la un desiş al morţii.

— Îmi ceri mie să te judec?

— Cineva trebuie s-o facă.

— Îmi pare rău. Pot să te iubesc. Pot să sufăr pentru tine, sau alături de tine. Pot să-ţi împărtăşesc durerea. Dar nu pot să te judec.

— Aha.

Se întoarse pe burtă şi privi în jos către lagăr.

— Stau prea mult de vorbă cu tine. Dacă mintea mea o să-mi acorde vreodată eliberarea de realitate, cred că o să fiu genul de nebun care tot dă din gură aiurea.

— Sper că nu mai vorbeşti aşa şi cu alţii, nu? întrebă ea, speriată.

— Nu, Dumnezeule mare. Tu eşti… eşti… nu ştiu ce eşti. Dar am nevoie de asta. Vrei să te măriţi cu mine?

Ea oftă şi îşi lăsă capul pe genunchi, răsucindu-şi pe deget un fir de iarbă.

— Te iubesc. Asta ştii, sper. Dar nu pot să accept Barrayarul. Barrayarul îşi devorează copiii.

— Blestematele astea de afaceri politice nu-s totul. Unii oameni îşi petrec toată viaţa practic fără să fie conştienţi de ele.

— Da, dar tu nu te numeri printre ei.

El se ridică în capul oaselor.

— Nu ştiu dacă aş putea primi viză pentru Colonia Beta.

— Anul ăsta, îmi închipui că nu. Nici la anul. Acolo toţi barrayaranii sunt consideraţi criminali de război la momentul ăsta. Din punct de vedere politic, n-am mai avut atâta freamăt de ani de zile. Deocamdată pe toţi i-a cam îmbătat treaba asta. Şi mai e şi Komarrul.

— Înţeleg. Înseamnă c-aş avea probleme să-mi găsesc o slujbă ca instructor de judo. Şi memoriile, cam greu să mi le pot scrie, dacă stau să mă gândesc bine.

— În momentul ăsta, aş zice că ai avea probleme să eviţi gloatele care-ar vrea să te linşeze.

Ridică privirea spre faţa lui posomorâtă. Greşit; i se frânse inima.

— Oricum… trebuie să mă duc pe-acasă o vreme. Să-mi văd familia şi să rumeg toate lucrurile astea în linişte şi pace. Poate găsim vreo soluţie alternativă. În orice caz, am putea să ne scriem.
— Da, cred că da.
Se sculă în picioare şi o ajută şi pe ea să se ridice.
— Unde-o să fii după toate astea? întrebă ea. Ţi-ai primit gradul înapoi.
— Păi, o să termin cu toată munca asta murdară – spuse el fluturând din mână înspre lagărul de prizonieri – şi pe urmă cred c-o să mă duc acasă. Şi-o să mă îmbăt. Nu mai pot să rămân în slujba lui. Cu treaba asta m-a folosit până la ultima picătură. Moartea fiului său şi-a celor cinci mii de oameni care-l însoţeau spre infern va sta mereu între noi de-acum înainte. Vorhalas, Gottyan…
— Nu uita de escobarani. Si de cei câţiva betani.
— O să-mi amintesc de ei.
Porni în jos pe cărare alături de ea.
— Ai nevoie de ceva acolo, în lagăr? Am încercat să fac în aşa fel încât toată lumea să aibă de toate, în limitele proviziilor noastre, dar se poate să fi omis ceva.
— În lagăr pare să fie acceptabil acum. N-am nevoie de nimic în mod special. Ce ne trebuie cu adevărat e să plecăm acasă. Ba nu – tocmai mi-am adus aminte, chiar am nevoie de-o favoare.
— Doar să spui ce anume, o îndemnă el nerăbdător.
— Mormântul locotenentului Rosemont. Nu i s-a pus până acum niciun însemn. S-ar putea să nu mă mai întorc aici niciodată. Cât se mai pot găsi rămăşiţele taberei noastre, ai putea să-i pui pe oamenii tăi să-l însemneze? Am toate datele lui. Am umblat suficient de des cu dosarul lui de personal, încă le mai ştiu pe de rost.
— O să am grijă eu însumi de asta.
— Stai.
El se opri, iar ea îi întinse mâna. Degetele lui groase îi cuprinseră mâna subţiratică; pielea lui caldă şi uscată o pârjoli.
— Înainte de-a merge să-l luăm de-acolo pe bietul locotenent Illyan… spuse el.
O luă în braţe şi se sărutară pentru prima dată, îndelung.

— Ah, mormăi ea la final. Poate că asta a fost o greşeală. Doare atât de mult când te opreşti.

— Păi, dă-mi voie…

Mâna lui îi mângâie blând părul, apoi se înfăşură cu disperare într-o spirală sclipitoare; se sărutară iar.

— Ăă, domnule?

Locotenentul Illyan, urcând pe cărare, îşi drese glasul cu zgomot.

— Aţi uitat de şedinţa statului major?

Vorkosigan o îndepărtă cu un oftat.

— Nu, locotenent. N-am uitat.

— Pot să vă felicit, domnule? întrebă Illyan.

— Nu, locotenent.

Zâmbetul i se şterse de pe faţă.

— Nu… nu înţeleg, domnule.

— Nu-i nimic, locotenent.

Merseră mai departe, Cordelia cu mâinile în buzunare, Vorkosigan ţinându-şi-le la spate.

***

Cele mai multe dintre femeile escobarane plecaseră deja cu naveta către nava ce venise să le transporte acasă, a doua zi spre seară, când un paznic barrayaran ferchezuit apăru la uşa adăpostului lor şi ceru să stea de vorbă cu căpitanul Naismith.

— Complimente de la amiral, doamnă, şi vrea să ştie dacă nu doriţi să verificaţi datele de pe însemnul pe care l-a făcut pentru ofiţerul domniei voastre. E în biroul lui.

— Da, bineînţeles.

— Cordelia, pentru Dumnezeu, şuieră locotenentul Alfredi, nu te duce acolo singură.

— E-n regulă, şopti ea pe un ton nerăbdător. Cu Vorkosigan nu-i nicio problemă.

— Aha? Şi-atunci, ce-a vrut ieri?

— Ţi-am spus, să facă aranjamentele pentru însemn.

— Treaba asta n-a durat două ceasuri încheiate. Atât ai fost plecată, îţi dai seama? Am văzut eu cum se uita la tine. Şi tu… când te-ai întors arătai ca moartea reîncălzită.

Cordelia îi respinse protestele pline de grijă cu o fluturare iritată a mâinii şi porni pe urmele extrem de politicosului paznic

către cavernele-depozit. Ofiţerii administrativi ai forţelor barrayarane aduşi pe planetă fuseseră instalaţi într-una dintre sălile laterale. Aveau un aer de oameni ocupaţi compus cu grijă, care sugera prezenţa în apropiere a ofiţerilor de stat major; şi, într-adevăr, când intrară în biroul lui Vorkosigan, cu numele şi gradul acestuia etalate peste cele ale predecesorului, din care nu mai rămăsese decât o pată difuză, îl găsiră şi pe el acolo.

Illyan, un căpitan şi un comandor erau strânşi împreună cu el în jurul unei interfeţe de computer şi era evident că avea loc un fel de instructaj. Vorkosigan se întrerupse ca s-o salute cu o atentă înclinare a capului, căreia Cordelia îi răspunse în acelaşi mod. Mă-ntreb dacă şi ochii mei par la fel de flămânzi ca ai lui, îşi spuse ea. Menuetul ăsta de bune maniere pe care-l dansăm ca să ne mascăm sufletele de mulţimea din jur are să fie degeaba, dacă nu ne ascundem mai bine ochii.

— E pe biroul secretarului, Cor… căpitan Naismith, spuse el, arătându-i direcţia cu o fluturare a mâinii. Du-te şi uită-te acolo.

Îşi concentră din nou atenţia asupra ofiţerilor care aşteptau lângă el.

Era o plăcuţă simplă de oţel, model militar barrayaran standard, iar ortografia, cifrele şi datele erau toate în ordine. O răsuci între degete, cercetând-o rapid. Cu siguranţă avea un aspect durabil. Vorkosigan îşi isprăvi treburile şi veni lângă ea.

— E totul în regulă?

— E bine, răspunse ea şi îi zâmbi. Ai reuşit să găseşti mormântul?

— Da, tabăra voastră încă e vizibilă din aer, de la altitudine joasă, deşi următorul sezon ploios o s-o şteargă complet…

Vocea gardianului se auzi de afară, pe deasupra unei gălăgii iscate în dreptul uşii:

— Aşa zici *tu.* Din partea mea, ar putea fi bombe. Nu poţi să intri cu alea aici.

Urmă în replică o altă voce:

— Trebuie să le semneze personal. Astea-s ordinele *mele.* Vă purtaţi de parcă voi aţi fi câştigat nenorocitul de război.

Cel de-al doilea vorbitor, un bărbat îmbrăcat în uniforma roşu-închis a tehnicienilor medicali escobarani, intră cu spatele, urmat de un palet flotant cu cablu de control, arătând ca un

balon bizar. Era încărcat cu canistre mari, cam de jumătate de metru înălţime fiecare, dotate cu panouri de control şi fante de acces. Cordelia le recunoscu pe dată şi se crispă, simţind că i se face rău. Vorkosigan le întâmpină cu o privire goală.

Tehnicianul se uită de jur-împrejur.

— Am o chitanţă pentru astea şi-mi trebuie pe ea semnătura personală a amiralului Vorkosigan. Este aici?

Vorkosigan făcu un pas în faţă.

— Eu sunt Vorkosigan. Ce sunt, ăă…

— Tehnică medicală, îi sugeră Cordelia răspunsul în şoaptă.

— Tehnică medicală?

Vorkosigan rostise întrebarea pe un ton calm, deşi privirea exasperată pe care i-o adresase sugera că nu acela era răspunsul pe care şi-l dorea.

Tehnicianul surâse acru.

— Astea le returnăm la expeditor.

Vorkosigan dădu ocol paietului.

— Bun, dar ce *sunt* astea?

— Toţi bastarzii voştri, răspunse tehnicianul.

Cordelia, sesizând nedumerirea autentică din vocea lui Vorkosigan, adăugă:

— Sunt replicatori uterini, ăă, domnule amiral. Autonomi, cu alimentare separată – deşi au nevoie de întreţinere, totuşi…

— În fiecare săptămână, întări tehnicianul, cu o bunăvoinţă răutăcioasă; ridică în faţa lor un disc de date. V-au trimis şi instrucţiunile.

Vorkosigan părea oripilat.

— Ce dracului ar trebui să fac eu cu ele?

— Parcă aveaţi de gând să le puneţi pe femeile noastre să răspundă la întrebarea asta, nu-i aşa? replică tehnicianul, tensionat şi sarcastic. Eu personal v-aş sugera să le atârnaţi de gâtul taţilor. Pe fiecare e marcat setul de gene paterne, aşa c-ar trebui să vă fie uşor să vă daţi seama care cui îi aparţine. Semnaţi aici.

Vorkosigan luă recipisa şi citi de două ori. Dădu iar ocol paietului, numărând, cu un aer profund tulburat. Se opri în dreptul Cordeliei şi murmură:

— Nu mi-am dat seama că pot să facă asemenea lucruri.

— La noi, astea se folosesc tot timpul.

— Probabil că sunt fantastic de complexe.

— Şi de scumpe. Sunt surprinsă… poate că n-au vrut să stea să se certe cu vreuna dintre mame dacă să le ia sau nu acasă. Câteva dintre ele aveau păreri diferite în chestiunea avorturilor şi le susţineau cu multă patimă. Asta vă face vinovaţi de crimă.

Intrau în el ca gloanţele vorbele ei şi Cordelia îşi dori să se fi exprimat altfel.

— Sunt toţi vii înăuntru?

— Sigur că da. Vedeţi luminile astea verzi? Placente şi tot tacâmul. Plutesc în sacii lor amniotici, exact ca acasă.

— Se mişcă?

— Aşa cred.

Vorkosigan îşi masă faţa, holbându-se la canistre cu un aer de om bântuit.

— Şaptesprezece. Doamne, Cordelia, ce mă fac cu ei? Îi dau doctorului, bine-nţeles, dar… Se întoarse către secretar, care privea fascinat: Adu-l aici pe chirurgul-şef, pas alergător. Apoi din nou către Cordelia, cu voce scăzută: Cât timp o să mai funcţioneze chestiile astea?

— Nouă luni încheiate, dacă e necesar.

— Îmi puteţi da chitanţa, domnule amiral? întrebă cu glas sonor tehnicianul. Mă mai aşteaptă şi alte îndatoriri.

O cercetă plin de curiozitate pe Cordelia, în pijamaua ei portocalie.

Vorkosigan îşi mâzgăli absent numele în partea de jos a recipisei cu un pix selector, alătură amprenta degetului mare şi i-o înapoie tehnicianului, părând în continuare uşor hipnotizat de paletul încărcat de canistre. Cordelia, mânată de o curiozitate morbidă, le dădu la rândul ei ocol, inspectând afişajele.

— Cică cel mai mic are vreo şapte săptămâni. Cel mai mare a trecut de patru luni. Trebuie să fi fost imediat după ce-a izbucnit războiul.

— Dar ce să fac *eu* cu ele? îngână iar Vorkosigan.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de pierdut.

— Ce faceţi de obicei cu copiii din flori ai soldaţilor? Cu siguranţă că situaţii de-astea au mai apărut până acum, poate nu la scara asta.

— De obicei bastarzii sunt avortaţi. Ceea ce în cazul ăsta pare că s-a făcut deja, într-un fel. Atâta bătaie de cap… şi se-aşteaptă de la noi să-i ţinem în viaţă? Fetuşi plutitori – bebeluşi la conservă…

— Nu ştiu, oftă Cordelia, gânditoare. Sunt şi ei un grup de fiinţe omeneşti respinse de absolut toată lumea. Doar că… de n-ar fi fost mila Domnului şi-a sergentului Bothari, unul dintre puştii ăştia conservaţi ar fi putut să fie al meu şi-al lui Vorrutyer. Sau al meu şi-al lui Bothari, de fapt.

Ideea asta păru să-i facă rău fizic lui Vorkosigan. Îşi coborî tonul şi mai mult, aproape până la nivelul unei şoapte, şi începu iar:

— Dar ce să fac… *tu* ce-ai vrea să fac cu ei?

— Îmi ceri mie instrucţiuni?

— Niciodată n-am… Cordelia, te rog… ce mod onorabil…

Mare şoc trebuie să ai când descoperi deodată că eşti gravidă, a şaptesprezecea oară – şi la vârsta ta, îşi spuse Cordelia.

Îşi reprimă umorul negru – se vedea limpede că Vorkosigan era complet depăşit de situaţie – şi îl compătimi pentru starea reală de confuzie în care se afla.

— Să ai grijă de ei, presupun. N-am idee care-ar putea fi consecinţele, dar… până la urmă, ai semnat pentru ei.

El oftă.

— Aşa-i. Mi-am dat cuvântul, într-un fel.

Formulă chestiunea în termeni care îi erau familiari şi astfel reuşi să-şi găsească un echilibru.

— Cuvântul meu de Vorkosigan, de fapt. Într-adevăr. Bun. Obiectiv definit, plan de atac propus – ne-am pus pe treabă.

Intră şi doctorul, rămânând descumpănit la vederea paietului flotant.

— Ce dracu'… ah, ştiu ce-s astea. N-am crezut c-o să văd vreodată aşa ceva cu ochii mei…

Îşi trecu degetele peste suprafaţa unei canistre de parcă tehnica aceea i-ar fi stârnit o senzualitate aparte.

— Sunt ale noastre?

— Numai ale voastre, aşa se pare, răspunse Vorkosigan. Escobaranii le-au trimis înapoi.

Doctorul râse satisfăcut.

— Ce gest obscen! Motivul cred că-i clar. Dar de ce nu i-au aruncat pur şi simplu?

— Poate dintr-un principiu nemilitar legat de valoarea vieţii umane, se aprinse Cordelia. Unele culturi îl au.

Doctorul ridică o sprânceană, dar rămase potolit, nu doar ca reacţie la vorbele ei, ci şi la vederea expresiei complet neamuzate de pe faţa comandantului său.

— Uite instrucţiunile.

Vorkosigan îi întinse discul.

— A, bun. Pot să golesc una dintre ele şi s-o dezmembrez?

— Nu, n-ai voie, spuse Vorkosigan cu răceală. Mi-am dat cuvântul – de Vorkosigan – că vor fi îngrijiţi. Toţi.

— Cum dracului te-au manevrat să accepţi aşa ceva? Ei, în fine, pun eu mâna pe una mai târziu, poate…

Îşi văzu mai departe de examinarea maşinăriei sclipitoare.

— Aveţi aici amenajările necesare ca să vă ocupaţi de orice problemă ar putea să apară? întrebă Vorkosigan.

— N-avem, la naiba. Spitalul Militar ar fi singurul loc. Şi acolo nici măcar n-au departament de obstetrică. Dar pun pariu că Cercetarea ar muri să pună mâna pe puişorii ăştia…

Abia după câteva clipe de zăpăceală înţelese Cordelia că omul se referea la replicatoarele uterine, nu la conţinutul lor.

— Trebuie să li se facă revizia peste o săptămână. Poţi s-o asiguri aici?

— Nu cred că…

Doctorul băgă discul în monitorul staţiei de lucru de pe biroul secretarului şi începu să-l frunzărească.

— Cred că-s zece kilometri de instrucţiuni aici… ah. Nu. N-avem… nu. Păcat, domnule amiral. Mă tem că va trebui să vă retrageţi cuvântul de data asta.

Vorkosigan rânji feroce, deloc amuzat.

— Mai ştii ce s-a-ntâmplat cu ultimul care mi-a zis că n-am cuvânt?

Zâmbetul doctorului se topi într-o expresie de nesiguranţă.

— În cazul ăsta, iată ordinele tale, continuă Vorkosigan, sacadat. Peste treizeci de minute, tu personal ai să decolezi cu aceste… lucruri, către curierul rapid. Şi veţi ajunge la Vorbarr

Sultana în mai puţin de-o săptămână. Vei merge la Spitalul Militar Imperial şi vei rechiziţiona, prin orice mijloace, oamenii şi echipamentul de care e nevoie ca să… să se ducă la bun sfârşit proiectul. Fă rost de un ordin imperial dacă e nevoie. Direct, nu prin diverse canale. Sunt convins că amicul nostru Negri are să te pună în legătură. Ai grijă să le instalezi, să li se facă revizia şi pe urmă să-mi dai raportul.

— Nu putem face aşa ceva în mai puţin de-o săptămână! Nici măcar dacă folosim nava-curier!

— O s-o faceţi în cinci zile, măriţi viteza cu şase unităţi peste maximul de urgenţă şi-o ţineţi aşa tot drumul. Dacă mecanicul-şef şi-a făcut treaba, motoarele nu vor exploda decât la opt. E cât se poate de sigur, adăugă el şi aruncă o privire peste umăr. Couer, adună echipajul curierului, te rog. Şi fă-mi legătura cu căpitanul lor, vreau să-i transmit personal ordinele.

Comandorul Couer ridică din sprâncene, dar se supuse imediat.

Doctorul spuse pe un ton scăzut, aruncând o privire fugară spre Cordelia:

— Asta-i sentimentalismul betan în acţiune, domnule? În serviciul împăratului, e puţintel cam ciudat, nu credeţi?

Vorkosigan, cu ochii îngustaţi, zâmbi şi îşi potrivi tonul cu al lui.

— Insubordonare betană, domnule doctor? Fă-mi pe plac şi canalizează-ţi energia spre îndeplinirea ordinelor pe care le-ai primit, nu spre elaborarea de justificări pentru faptul că nu poţi.

— La naiba de n-ar fi mult mai uşor să deschidem robinetele valvelor, pur şi simplu. Şi ce-aveţi de gând să faceţi cu ei odată ce vor fi… terminaţi, născuţi, oricum vreţi să le ziceţi? Cine o să-şi asume atunci responsabilitatea pentru ei? Pot înţelege prea bine dorinţa de-a vă impresiona iubita, dar gândiţi-vă în perspectivă, domnule!

Vorkosigan, cu sprâncenele brusc împreunate, mârâi din fundul gâtului. Doctorul bătu în retragere. Vorkosigan îşi transformă mârâitul într-o tuse seacă şi trase aer în piept.

— Asta va fi problema mea. Cuvântul meu. Responsabilitatea ta se termină în momentul acela. Douăzeci şi cinci de minute, domnule doctor. Dacă ajungi la timp, poate-ţi dau voie să stai în

interiorul navetei până ajungi sus, spuse el cu un rânjet mic care-i dezvelea dinţii, de o agresivitate elocventă. Dacă doreşti, poţi să pleci acasă în permisie trei zile după ce instalezi astea la Spitalul Militar.

Doctorul ridică din umeri cu un aer care maimuţărea înfrângerea şi plecă să-şi strângă lucrurile. Cordelia privi cu îndoială în urma lui.

— O să se descurce?

— Ah, da, doar că-i ia o vreme până-i porneşte mintea într-o direcţie nouă. Când vor ajunge la Vorbarr Sultana, se va purta de parcă ar fi inventat el tot proiectul şi… replicatoarele uterine, spuse Vorkosigan, întorcându-şi privirea spre paietul flotant. Astea-s cele mai afurisite lucruri pe care…

În clipa aceea intră un paznic.

— Iertaţi-mă, domnule, pilotul navetei escobarane cere să stea de vorbă cu căpitanul Naismith. Sunt gata de decolare.

— Domnule, se auzi vocea lui Couer de la monitorul staţiei de comunicaţii, am legătura cu căpitanul curierului.

Cordelia se uită la Vorkosigan cu disperare şi neputinţă în ochi, iar el îi răspunse clătinând uşor din cap şi, fără niciun cuvânt, fiecare dintre ei se întoarse să-şi vadă de îndatoririle lui. Ea ieşi meditând la gestul de rebeliune al doctorului. Şi ce grijulii ne credeam! Zău c-ar trebui să facem ceva cu privirile astea ale noastre.

Capitolul doisprezece

Cordelia călători spre casă laolaltă cu alte 200 de suflete, majoritatea escobarani, într-o navă de pasageri din Tau Ceti convertită la repezeală pentru acest scop. Foştii prizonieri petrecură o groază de timp împărtăşindu-şi istorisiri şi amintiri, în şedinţe ghidate subtil, îşi dădu ea seama în scurt timp, de contingentul masiv de ofiţeri psihologi pe care îi trimiseseră escobaranii pe navă şi care se răspândiseră printre ei. După o vreme, tăcerea pe care o păstra asupra propriilor sale experienţe începu să iasă în evidenţă, iar Cordelia învăţă să deosebească întrunirile fireşti, fără scopuri ascunse, de grupurile de terapie doar-în-aparenţă-spontane şi să-şi ia tălpăşiţa de unde nu era cazul să rămână.

Nu era suficient. Se pomeni urmărită în linişte, dar implacabil, de o tânără cu figură senină pe nume Irene, despre care presupunea că fusese desemnată să se ocupe de cazul ei. Îşi tot făcea apariţia la ora de masă, pe holuri, în camerele de recreere, întotdeauna cu un roman întreg de motive pentru a începe o conversaţie. Cordelia o evita pe cât îi stătea în puteri, iar dacă nu reuşea să scape, orienta conversaţia cu abilitate – sau uneori de-a dreptul – către alte subiecte.

După încă o săptămână, fata dispăru iar în mulţime, dar într-o bună zi, întorcându-se în cabina ei, Cordelia descoperi că îi dispăruse şi colega de cameră, înlocuită de o femeie mai în vârstă, cu privire insistentă şi purtări relaxate, îmbrăcată într-o rochie civilă cum nu purta niciuna dintre fostele prizoniere. Cordelia se întinse în pat mohorâtă şi se uită la ea cum îşi despacheta lucrurile.

— Bună, sunt Joan Sprague, se prezentă femeia, radioasă.

Venise vremea vorbitului pe şleau.

— Bună ziua, dr. Sprague. Nu greşesc, cred, identificându-te drept şefa lui Irene, nu?

Sprague se opri un moment.

— Ai perfectă dreptate. Dar prefer să păstrez lucrurile într-un plan relaxat.

— Ba nu. Preferi să laşi *impresia* că lucrurile se desfăşoară într-un plan relaxat. Recunosc diferenţa.

— Eşti o persoană foarte interesantă, căpitan Naismith.

— Da, mă rog, mă depăşiţi numeric. Să presupunem că sunt de acord să stau de vorbă cu dumneata. Îţi chemi înapoi restul copoilor?

— Sunt la dispoziţia dumitale ca să ai cu cine vorbi – dar numai când vei fi pregătită.

— Atunci, întreabă-mă ce vrei să ştii. Hai să terminăm odată, ca să putem să ne relaxăm amândouă.

Şi-n plus, mi-ar prinde bine puţină terapie, îşi spuse Cordelia, visătoare. Groaznic mă simt…

Sprague se aşeză pe marginea patului, cu un zâmbet blând pe faţă şi o privire care sugera atenţie maximă.

— Vreau să te ajut să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat cât timp ai fost prizonieră la bordul navei-amiral barrayarane. Primul pas către vindecare este să-ţi aduci amintirea asta în planul conştientului, oricât de îngrozitoare o fi fost ea.

— Ăă, cred că e o neînţelegere la mijloc. Eu îmi aduc aminte cu maximă claritate tot ce s-a-ntâmplat în perioada aceea. Nu întâmpin nicio dificultate când vine vorba s-o conştientizez. Ce mi-aş dori eu ar fi s-o scot din conştient, cel puţin suficient cât să mai şi pot dormi din când în când.

— Înţeleg. Continuă. Ce-ar fi să-mi descrii ce s-a-ntâmplat?

Cordelia îi expuse întâmplările, de la momentul saltului prin gaura de vierme de la Colonia Beta până după uciderea lui Vorrutyer, dar se opri înainte de intrarea lui Vorkosigan, spunând doar evaziv:

— Timp de câteva zile m-am tot mutat pe navă dintr-o ascunzătoare în alta, dar până la urmă m-au prins şi m-au băgat iar la închisoare.

— Aşa. Nu-ţi aminteşti să fi fost torturată sau violată de amiralul Vorrutyer şi nici nu-ţi aminteşti să-l fi ucis.

— N-am fost. Şi *nu* l-am ucis. Credeam c-am fost clară în privinţa asta.

Doctoriţa clătină din cap cu tristeţe.

— S-a raportat c-ai fost luată de barrayarani din lagăr de două ori. Îţi aminteşti ce s-a-ntâmplat cu acele ocazii?

— Sigur că da.

— Poţi să-mi descrii?

Cordelia refuză simplu.

— Nu.

Secretul asasinării prinţului n-ar fi însemnat nimic pentru escobarani – le-ar fi fost şi greu să-i antipatizeze pe barrayarani mai mult decât îi antipatizau deja –, însă adevărul, fie el şi sub forma unui biet zvon, ar fi fost devastator pentru ordinea publică de pe Barrayar. Răzmeriţe, rebeliune militară, căderea împăratului lui Vorkosigan – acestea ar fi fost doar începutul seriei de consecinţe posibile. Dacă izbucnea un război civil pe Barrayar, nu putea şi Vorkosigan să cadă ucis? Dumnezeule, te rog, îşi spuse Cordelia istovită, gata cu atâta moarte…

Sprague părea interesată la culme. Cordelia se simţi strânsă cu uşa; îşi corijă răspunsul.

— Unul dintre ofiţerii mei a fost ucis pe planeta aceea în cursul expediţiei betane de cercetare – ştii despre asta, sper, nu?

Doctoriţa dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Au făcut aranjamentele necesare ca să i se pună un însemn pe mormânt, la cererea mea. Asta-i tot.

— Înţeleg, oftă Sprague. Am mai avut noi un caz ca al tău. Tot o fată violată de Vorrutyer, sau de oameni de-ai lui, şi personalul medical barrayaran muşamalizase totul. Presupun că încercau să protejeze reputaţia lui.

— Ah, cred c-am întâlnit-o la bordul navei-amiral. A fost şi cu mine în adăpost, aşa-i?

Privirea surprinsă a lui Sprague îi confirmă că aşa stăteau lucrurile, deşi fusese însoţită de un gest mărunt şi vag care sugera confidenţialitatea profesiei.

— În privinţa ei ai dreptate, continuă Cordelia. Mă bucur că primeşte ajutorul de care are nevoie. Dar în privinţa mea te înşeli. Şi în privinţa reputaţiei lui Vorrutyer te înşeli. Unicul motiv pentru care au răspândit povestea asta idioată despre mine a fost că, în viziunea lor, era mai rău pentru imaginea lui să fie omorât de-o prăpădită de femeie decât de mâna unuia dintre propriii lui soldaţi.

— Dovezile fizice rezultate din examinarea ta medicală sunt suficiente ca să mă fac să mă îndoiesc de asta, spuse Sprague.

— Ce dovezi fizice? întrebă Cordelia, zăpăcită pe moment.

— Dovezile torturii, răspunse doctoriţa, cu un aer mohorât, ba chiar oarecum înfuriat.

Cordelia îşi dădu seama că nu pe ea era furioasă.

— Poftim? Nu m-au torturat deloc!

— Da. O muşamalizare excelentă. Revoltător – dar dovezile fizice nu le-au putut ascunde. Eşti conştientă de faptul că ai un braţ rupt, două coaste rupte, numeroase contuzii pe gât, cap, degete, braţe… de fapt, pe tot corpul? Şi chimia organismului tău – dovadă de stres extrem, izolare senzorială, o considerabilă pierdere în greutate, tulburări de somn, suprasolicitarea adrenalelor – să continui?

— Ah, spuse Cordelia. Asta era.

— Ah, asta era? repetă doctoriţa, ridicând o sprânceană.

— Pot să le explic pe toate, se porni Cordelia şi râse uşor. Într-un fel, cred că pot să dau vina pe voi, escobaranii. Eram într-o celulă pe nava-amiral în timpul retragerii. A fost lovită, s-a scuturat totul înăuntru ca pietrişul în găleată, cu mine cu tot. Atunci m-am ales cu oasele rupte şi toate celelalte.

Doctoriţa îşi notă ceva.

— Foarte bine. Foarte, foarte bine. Subtil. Dar nu destul de subtil – oasele tale au fost rupte în două momente diferite.

— Ah, spuse Cordelia.

Şi cum o să-i explic treaba cu Bothari fără să menţionez cabina lui Vorkosigan? *Un prieten a încercat să mă strângă de gât…*

— Aş vrea, rosti cu prudenţă dr. Sprague, să te gândeşti la posibilitatea unei terapii medicamentoase. Barrayaranii te-au lucrat excelent ca să muşamalizeze totul, încă şi mai bine decât în celălalt caz, şi să ştii că pentru ea a fost nevoie de o sondare în profunzime. Cu atât mai mult cred că va fi necesară în cazul tău. Dar ne trebuie neapărat cooperarea ta voluntară.

— Slavă domnului, spuse Cordelia.

Se lungi pe spate şi îşi trase perna peste faţă, cu gândul la terapia medicamentoasă. Ideea asta îi răcea sângele în vene. Se întrebă cât timp era în stare să suporte sondarea profundă a

memoriei în căutare de amintiri ce nu se aflau acolo, înainte de-a începe să le fabrice ca să răspundă cererii. Şi mai rău de-atât: primul dintre efectele sondării trebuia să fie aducerea la lumină a acelor suferinţe secrete care se aflau în prim-planul minţii sale – rănile secrete ale lui Vorkosigan… Oftă, îşi trase perna de pe cap şi o strânse la piept, iar când privi în sus, o descoperi pe Sprague uitându-se la ea cu profundă îngrijorare.

— Tot aici eşti?

— Mereu am să fiu aici, Cordelia.

— De asta… mă şi temeam.

Din acel moment, Sprague nu mai reuşi să scoată nimic de la ea. Acum Cordelia se temea să mai adoarmă, nu care cumva să vorbească ori chiar să fie chestionată în somn. Aţipea iepureşte, tresărind din somn la fiecare mişcare din cabină, ca de pildă atunci când colega ei se trezea în mijlocul nopţii şi se ducea la baie. Nu era o admiratoare a planurilor lui Ezar Vorbarra din recentul război, dar asta era, deja fuseseră duse la îndeplinire. O bântuia gândul că toată acea suferinţă şi moartea ar putea fi zadarnice şi hotărî că nu va permite niciodată ca din pricina ei soldaţii lui Vorkosigan, da, chiar şi Vorrutyer şi comandantul lagărului, să fi murit în van.

La sfârşitul călătoriei era mult mai stresată şi mai ostenită decât fusese la începutul ei, levitând pe marginea unei veritabile căderi nervoase, torturată de dureri de cap bubuitoare, insomnie, un misterios tremur pe partea stângă şi un început de bâlbâială.

***

Călătoria de la Escobar la Colonia Beta se dovedi mult mai uşoară. Durǎ doar patru zile, într-un curier rapid betan ce fusese trimis, descoperi Cordelia cu surprindere, special pentru ea. Urmări ştirile în cabina ei, la holovid. Războiul ajunsese s-o plictisească de moarte, dar la un moment dat surprinse o menţionare a numelui lui Vorkosigan şi nu putu să nu urmărească ştirea până la capăt ca să afle ce imagine îşi făcuse publicul despre rolul jucat de el.

Descoperi îngrozită că munca lui alături de comisia betană de investigaţii juridice determinase presa betană şi pe cea escobarană să dea vina pe el pentru felul în care fuseseră trataţi

prizonierii, de parcă a lui ar fi fost responsabilitatea aceasta de la bun început. Se scoase iar la înaintare şi se făcu mare caz de vechea poveste falsă despre Komarr, iar numele lui primi insulte din toate părţile. Toată nedreptatea asta o înfurie pe Cordelia, care renunţă dezgustată la ştiri.

În cele din urmă ajunseră să orbiteze Colonia Beta, cu ea bântuind pe la Navcom în dorinţa de a arunca o privire spre căminul ei.

— Uite şi curticica noastră, în sfârşit, spuse căpitanul, oferindu-i voios o imagine pe ecran. Trimit o navetă după noi, dar e furtună în zona capitalei şi-o să întârzie puţin, până se potoleşte suficient ca să poată coborî cortinele de protecţie de la port.

— Aş putea s-o sun pe mama după ce coborâm, mi-e totuna, comentă Cordelia. Acum probabil e la muncă. N-are niciun rost s-o bat la cap. Spitalul nu-i departe de aerodromul navetelor. Aş putea să beau ceva bun şi să mă relaxez cât aştept să-şi termine tura şi să vină să mă ia.

Căpitanul se uită la ea cam ciudat.

— Ăă, îhî.

Ajunse şi naveta într-un târziu. Cordelia dădu mâna cu toţi cei din jur, mulţumind echipajului de pe curier pentru călătorie, şi urcă în navetă. Însoţitoarea de bord o întâmpină cu un vraf de haine noi.

— Ce-s astea? Cerule, în sfârşit, uniforma Corpului Expediţionar! Mai bine mai târziu decât niciodată, aş zice.

— Propun să vă schimbaţi cu ea, o îndemnă însoţitoarea, cu un zâmbet formidabil.

— De ce nu.

Umbla deja de multă vreme în aceeaşi uniformă escobarană de împrumut şi se săturase de ea până-n gât. Primi amuzată pânza de un albastru celest şi cizmele negre noi, lucioase.

— De ce cizme cu genunchiere, pentru Dumnezeu? Abia dacă găseşti vreun cal pe Colonia Beta, în afară de grădinile zoologice. Bine, recunosc, arată grozav!

Descoperind că era singurul pasager al navetei, se schimbă chiar acolo, în mijloc. Însoţitoarea trebui s-o ajute să-şi tragă cizmele.

— Cine le-a proiectat pe astea ar trebui obligat să le poarte în pat, mormăi Cordelia. Sau poate asta şi face.

Naveta îşi începu coborârea, iar ea se duse la fereastră, nerăbdătoare să arunce o primă privire spre oraşul ei de baştină. Ceţurile în nuanţe de ocru se despărţiră în sfârşit şi nava descinse în spirale ordonate până la aerodrom, rulând lin pe pistă către cala de andocare.

— S-ar zice c-au ieşit azi o mulţime de oameni.

— Da, preşedintele urmează să ţină o cuvântare, răspunse însoţitoarea de bord. E foarte emoţionant. Chiar dacă n-am votat cu el.

— Freddy Neclintitul a reuşit să scoată din casă atâta lume pentru un singur discurs? Ei, cu atât mai bine. Pot să mă amestec în mulţime. E puţin cam multă strălucire pentru mine. Cred că azi aş prefera să fiu invizibilă.

Simţea deja începutul dezamăgirii şi se întreba unde avea să se termine cufundarea în ea. Doctoriţa escobarană avusese dreptate în expunerea ei de principii, chiar dacă nu şi în expunerea faptelor; ca un nod sub pântecele ei, o datorie emoţională încă mai aştepta să fie plătită.

Motoarele navetei gemură şi se potoliră, iar Cordelia se ridică de unde stătea, îi mulţumi însoţitoarei şi o întrebă cu un zâmbet stânjenit:

— S-sper că nu m-aşteaptă acolo vreun comitet de primire, nu? Azi chiar nu cred c-aş putea să fac faţă la aşa ceva.

— Veţi avea parte de ajutor, o asigură însoţitoarea. Iată-l c-a venit.

Un bărbat îmbrăcat într-un sarong civil intră în navetă, zâmbind cu gura până la urechi.

— Ce mai faceţi, căpitan Naismith? Sunt Philip Gould, secretarul de presă al preşedintelui, se prezentă el – şocând-o pe Cordelia, întrucât postul de secretar de presă era unul guvernamental. Este o onoare să vă întâlnesc.

Înţelegea dintr-odată tot ce se petrecea acolo.

— S-sper că n-aţi p-plănuit nu ştiu ce, ce circ acolo, n-nu? Z-zău că nu vreau d-decât să merg acasă.

— Păi, preşedintele va ţine un discurs. Şi are o mică surpriză pentru dumneavoastră, spuse el pe un ton liniştitor. De fapt,

spera să poată ţine câteva discursuri împreună cu dumneavoastră, dar asta o putem discuta mai târziu. Acuma, nu ne aşteptăm câtuşi de puţin ca Eroina Escobarului să aibă trac pe scenă, dar am pregătit câteva observaţii pe care să le prezentaţi. Am să vă fiu alături tot timpul şi-am să vă ajut cu replicile şi cu presa.

Îi întinse un display portabil.

— Încercaţi să păreţi surprinsă când veţi face primul pas afară din navetă.

— Chiar sunt surprinsă, spuse ea şi parcurse iute cu privirea scenariul. Astea-s n-numai m-minciuni!

Pe faţa lui se putea citi îngrijorarea.

— Mereu aţi avut acest mic defect de vorbire? o întrebă prudent.

— N-nu, e un suvenir de la serviciul psihologic escobaran şi de la ultimul război. Totuşi, cine-a compus p-porcăria asta?

Rândul care îi atrăsese atenţia în mod special se referea la „mişelul de amiral Vorkosigan şi haita lui de bandiţi”.

— Vorkosigan e cel mai curajos om pe care l-am întâlnit vreodată.

Gould o apucă ferm de braţ şi o călăuzi către trapa navetei.

— Acum trebuie să mergem, ca să ne încadrăm în transmisia ştirilor. Aţi putea omite fraza aceea, e-n regulă aşa? Acum zâmbiţi.

— Vreau s-o văd pe mama.

— E cu preşedintele. Pe aici.

Ieşiră din tubul ataşat la trapa navetei şi nimeriră într-o mulţime zdrobitoare compusă din bărbaţi, femei şi echipamente. Porniră toţi în acelaşi timp să răcnească la ea tot soiul de întrebări. Cordelia începu să tremure din tot trupul, în valuri ce i se năşteau în străfundurile pântecelui şi radiau în afară.

— Nu cunosc pe nimeni dintre oamenii ăştia, şuieră la urechea lui Gould.

— Nu vă opriţi din mers, îi răspunse el în aceeaşi manieră, printre buzele răsfrânte într-un zâmbet fix.

Urcară pe un podium instalat într-un balcon cu vedere spre esplanada aerodromului. Esplanada era plină-ochi cu o mulţime colorată, în dispoziţie de sărbătoare. Imaginea se estompa în

ochii Cordeliei. Văzu în sfârşit un chip familiar, cel al mamei sale, zâmbind şi plângând, şi căzu în braţele ei, spre încântarea presei, care înregistră momentul în toate felurile posibile.

— Scoate-mă de aici cât de repede poţi, şopti ea cu înverşunare în urechea mamei. Mai am un pic şi-mi pierd cumpătul.

Mama o îndepărtă puţin de ea, ţinând-o în continuare de braţe, fără să înţeleagă, fără să-i dispară zâmbetul de pe faţă. Apoi în locul ei veni fratele Cordeliei, cu toată familia adunată în spatele lui, emoţionată şi mândră, uitându-se la ea – simţi Cordelia – cu priviri devoratoare.

Îşi depistă şi echipajul, înveşmântat ca şi ea în noile uniforme, stând alături de nişte oficialităţi guvernamentale. Parnell, gesticulând spre ea cu degetul mare în sus, zâmbea nebuneşte. Pe Cordelia o blocară în spatele unei tribune, unde trebui să stea împreună cu preşedintele Coloniei Beta.

În ochii ei confuzi, Freddy Neclintitul avea o măreţie supraomenească, era uriaş şi răsunător. Poate de aceea dădea atât de bine în proiecţiile de la holovid. O luă de mână pe Cordelia şi o ţinu astfel, în aclamaţiile mulţimii. O făcu să se simtă ca ultima idioată.

Preşedintele îşi ţinu discursul cu măiestrie, fără măcar să se folosească de prompter. Era un text plin de acel patriotism naţionalist care intoxica totul în jur la momentul plecării ei şi care nu conţinea nici măcar un cuvânt din zece care să atingă adevărul adevărat, măcar din punct de vedere strict betan. Îl rosti cu gradaţia potrivită şi cu un perfect simţ al spectacolului, astfel încât să culmineze cu momentul acordării medaliei. Când îşi dădu seama încotro se îndrepta, Cordeliei începu să-i bubuie inima în piept, încercă disperată să scape de înţelegerea acestui fapt întorcându-se spre secretarul de presă.

— O p-primesc în numele întregului m-meu echipaj, pentru oglinzile de p-plasmă?

— Pe-ale lor şi le-au primit deja.

Avea de gând să se oprească vreodată din zâmbit?

— Asta-i numai pentru tine.

— Înţe-ţeleg.

După toate aparenţele, medalia urma să-i fie acordată pentru curajosul act personal de asasinare a amiralului Vorrutyer. În realitate, Freddy Neclintitul evită cuvântul asasinare, laolaltă cu alţi termeni brutali precum crimă sau ucidere, în favoarea unor expresii mai fluide precum „eliberarea universului de nelegiuirile unui şarpe veninos”.

Discursul se târî până la final şi medalia sclipitoare atârnată de panglica ei colorată, onoarea supremă acordată de Colonia Beta, coborî deasupra capului ei, ţinută de mâna preşedintelui însuşi. Gould o puse să stea în faţa tribunei şi îi arătă cuvintele de un verde strălucitor care mărşăluiau prin faţa ochilor ei ca prin văzduh pe prompterul transparent.

— Începe să citeşti, îi şopti el.

— Eu urmez? Ah, ăă… Cetăţeni ai Coloniei Beta, căminul meu iubit– până aici era în regulă –, când v-am părăsit ca să mă c-confrunt cu ameninţarea tiraniei barrayarane, în s-sprijinul prietenului şi aliatului nostru Escobar, am făcut-o fără să-mi închipui că soarta mă va aduce faţă în faţă cu un d-destin mai nobil.

Acela fu momentul în care se desprinse de scenariu şi asistă neajutorată la propria ei prăbuşire ca o navă condamnată ce se scufundă în valurile mării.

— Nu văd ce-i atât de n-nobil în m-măcelărirea nenorocitului sadic de Vorrutyer. Şi n-n-aş accepta o medalie pentru uciderea unui om n-neînarmat nici d-dacă aş fi făcut într-adevăr aşa ceva.

Şi-o trase înapoi peste cap. Panglica i se prinse în păr şi trebui să smucească de ea dureros ca să se elibereze, cu gesturi mânioase.

— Pentru ultima dată. *Nu* l-am omorât eu pe Vorrutyer. Pe Vorrutyer l-a omorât unul dintre oamenii lui. L-a apucat d-din spate şi i-a tăiat gâtul de la o ureche la ailaltă. Eram acolo, fir-ar să fie. M-a umplut de sânge. Presa de ambele părţi vă îndoapă cu minciuni d-despre războiul ăsta idiot. Voyeuri n-nenorociţi! Vorkosigan *nu* conducea lagărul de prizonieri când s-au petrecut atrocităţile. Şi imediat d-după ce-a preluat conducerea le-a pus capăt. L-a împuşcat chiar p-pe unul dintre ofiţerii lui ca să vă h-hrănească vouă pofta de răzbunare, şi asta l-a c-costat şi pe el ceva din onoare, aşa să ştiţi.

Sonorul de la tribună fu întrerupt dintr-odată. Cordelia, cu lacrimi de furie înceţoşându-i privirea, se întoarse către chipul înmărmurit al lui Freddy Neclintitul şi azvârli spre el medalia, cu toată puterea. Aceasta îi rată ţeasta şi zbură sclipind peste balcon, în mulţime.

Se pomeni cu braţele prinse la spate. Asta îi declanşă un reflex uitat şi începu să izbească frenetic cu picioarele.

De n-ar fi încercat să se ferească, preşedintele n-ar fi păţit nimic. Aşa însă, vârful cizmei ei îl nimeri sub burtă cu o precizie absolută, deşi neplanificată. Gura îi contură un „O" lipsit de sunet, apoi căzu în spatele tribunei.

Cordelia, gâfâind incontrolabil, începu să ţipe în timp ce încă zece mâini o apucau de braţe, de mijloc, de picioare:

— N-nu mă-nchideţi iar, v-vă *rog*! N-aş mai p-putea suporta. Vreau doar să mă duc acasă! Pleacă de lângă mine cu nenorocita aia de fiolă! Nu! Nu! Fără medicamente, vă rog, vă rog! Îmi pare *rău!*

O smuciră de acolo şi evenimentul mediatic al anului se prăbuşi aidoma lui Freddy Neclintitul.

***

O duseră imediat într-o cameră liniştită, unul dintre birourile administraţiei aerodromului. Medicul personal al preşedintelui sosi după o vreme şi preluă comanda, îndepărtă pe toată lumea, astfel încât să rămână la faţa locului doar el şi mama Cordeliei, şi îi oferi puţin spaţiu ca să poată să respire şi să-şi recapete autocontrolul. Odată ce se pusese pe plâns, dură aproape o oră până izbuti să se calmeze. Ruşinea şi indignarea îi opriră în cele din urmă legănatul înainte şi înapoi; reuşi să se aşeze în capul oaselor şi să stea de vorbă, cu o voce de parcă ar fi avut o răceală urâtă.

— Vă rog să-i oferiţi scuze preşedintelui în numele meu. Măcar să mă fi prevenit cineva sau să mă fi întrebat înainte. N-nu sunt… în cea mai bună formă în momentul ăsta.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama şi singuri, spuse posomorât medicul. La urma urmei, supliciul dumitale a avut un caracter mai personal decât experienţa unui soldat obişnuit. Noi suntem cei care trebuie să-şi ceară iertare, fiindcă te-am supus unei tensiuni care nu era necesară.

— Ne-am imaginat c-o să fie o surpriză plăcută, adăugă mama ei.

— Surpriză a fost, ce mai. Sper doar să nu mă pomenesc încuiată într-o celulă capitonată. Momentan nu mă prea împac cu celulele.

Gândul îi dădu o senzaţie de sugrumare, aşa că se forţă să respire încet ca să se liniştească iar.

Se întrebă unde se afla Vorkosigan în acel moment, ce făcea. Poate se îmbăta, asta suna bine la orice oră şi îşi dori să fi fost cu el, să se îmbete împreună. Îşi apăsă puntea nasului cu degetul mare şi cu arătătorul, masând ca să se elibereze de tensiune.

— Acum pot primi permisiunea să plec acasă?

— Mai e mulţimea adunată afară? întrebă mama ei.

— Mă tem că da. Vom încerca să-i ţinem deoparte.

Cu doctorul într-o parte şi maică-sa în cealaltă, Cordelia îşi trăi amintirea sărutului lui Vorkosigan pe tot parcursul lungului drum până la maşina terestră a mamei sale. Mulţimea continua să se înghesuie în jur, dar într-un fel liniştit, respectuos, aproape înfricoşat, în puternic contrast cu atmosfera sărbătorească de mai devreme. Îi păru rău că le stricase petrecerea.

***

Se adunase lume şi la galeria către apartamentul mamei sale, în foaierul de lângă casa liftului şi chiar pe hol până la uşa ei. Cordelia zâmbi şi le făcu puţin cu mâna, prudent, dar preferă să clatine din cap la toate întrebările care i se puseră, neavând încredere în sine că putea vorbi coerent, îşi croiră drum printre oameni şi închiseră uşa în sfârşit.

— Uf! îmi închipui că aveau intenţii bune, dar, doamne… m-am simţit de parcă voiau să mă mănânce de vie.

— S-a stârnit atâta agitaţie pe tema războiului şi în jurul Corpului Expediţionar – oricine poartă o uniformă albastră are parte de tratament de vedetă. Iar când s-au întors acasă prizonierii şi a ieşit la lumină povestea ta… mă bucur că la ora aia deja te ştiam în siguranţă. Draga mea, sărăcuţa de tine!

Cordelia avu iar parte de o îmbrăţişare, pe care o primi cu drag.

— Păi, aşa se explică de unde s-au ales cu atâtea aiureli. A fost cel mai nebunesc zvon. De la barrayarani a pornit şi toată lumea l-a înghiţit pe nemestecate. N-am reuşit să-l opresc.

— Ce ţi-au făcut?

— M-au tot urmărit peste tot şi m-au bătut la cap cu ofertele lor de terapie – credeau că barrayaranii mi-au dat peste cap amintirile… Ah, înţeleg. Ai vrut să zici ce mi-au făcut *barrayaranii.* Nu mare lucru. Lui Vorrutyer i-ar fi plăcut să-mi facă, dar nici nu începuse bine când a avut parte de incidentul ăla.

Se hotărî să nu-şi tulbure mama cu detalii.

— Ceva important s-a întâmplat totuşi.

Ezită.

— Am dat iar peste Aral Vorkosigan.

— Omul ăla îngrozitor? Când i-am auzit numele la ştiri, m-am întrebat dacă era acelaşi ins care ţi l-a omorât pe locotenentul Rosemont anul trecut.

— Nu. Da. Adică nu l-a omorât el pe Rosemont, unul dintre oamenii lui l-a omorât. Dar el e acelaşi.

— Nu-mi dau seama de ce eşti atât de înţelegătoare cu el.

— Ar trebui să-l apreciezi acum. Mi-a salvat viaţa. M-a ascuns în cabina lui în alea două zile de după ce-a fost omorât Vorrutyer. M-ar fi executat pentru asta dacă mă prindeau înaintea schimbării de comandă.

Mama ei părea mai degrabă tulburată decât recunoscătoare.

— Ți-a… făcut ceva?

Întrebarea mustea de o ironie la care nu se putea răspunde. Cordelia nu îndrăzni să-i povestească nici măcar mamei sale despre insuportabila povară a adevărului pe care i-o pusese el pe umeri. Mama îi înţelese greşit expresia chinuită a feţei.

— Of, draga mea. Îmi pare rău.

— Ha? Nu, fir-ar să fie. Vorkosigan nu-i violator. Are el o chestie cu prizonierii. Nu s-ar atinge de vreunul nici cu o petală. Mi-a cerut…

Îşi lăsă fraza în suspensie, uitându-se la chipul mamei sale ca un perete pe care se proiectau blândeţea, îngrijorarea şi iubirea.

— Am stat mult de vorbă. E om de treabă.

— N-are o reputaţie bună.

— Îhî, am aflat şi eu ce se spune. Sunt numai minciuni.

— Atunci… nu e criminal?

— Păi… (Cordelia se poticni pe marginea adevărului.) P-presupun c-a omorât şi el o mulţime de oameni. E soldat, ştii. Asta-i slujba lui. Are şi nişte efecte secundare, nu pot fi ocolite. Eu însă cunosc doar trei care nu s-au petrecut la datorie.

— Doar *trei*? repetă mama cu glas slab.

Se lăsă tăcerea.

— Înseamnă că nu-i… nu-i un criminal sexual?

— Cu siguranţă că nu! Deşi înţeleg c-a trecut printr-o etapă ciudată după ce s-a sinucis soţia lui – nu cred că-şi dă seama cât de multe ştiu despre el, nu că dementul ăla de Vorrutyer ar fi o sursă de informaţii credibilă, chiar dacă era de faţă. Bănuiesc că e parţial adevărat, cel puţin în legătură cu relaţia dintre ei. E clar că Vorrutyer era obsedat de persoana lui. Iar Aral a fost îngrozitor de vag când l-am întrebat despre asta.

E bine că nu mi-am dorit niciodată să mă fac avocat al apărării, îşi spuse Cordelia, uitându-se la expresia oripilată de pe faţa mamei sale. Toţi clienţii mei ar ajunge să facă psihoterapie *pe viaţă.*

— Sună mult mai logic dacă-l cunoşti în persoană, încercă ea plină de speranţă.

Mama ei râse într-un fel care sugera îndoiala.

— Pare că te-a vrăjit de-a binelea. Care-i atuul lui, până la urmă? Conversaţia? Fizicul?

— Nu ştiu sigur. De vorbit, vorbeşte mai mult despre politica barrayarană. Susţine că are o aversiune faţă de ea, dar mie îmi sună mai mult a obsesie. Nu poate sta departe de ea nici cinci minute. Parc-ar avea-o în sânge.

— Si e… un subiect interesant?

— E groaznic, răspunse Cordelia cu francheţe. Poveştile lui de leagăn te-ar ţine trează săptămâni în şir.

— N-are cum să fie fizicul, oftă maică-sa. Am văzut un holovid cu el la ştiri.

— Ah, l-ai salvat? întrebă Cordelia, brusc interesată. Unde-i?

— Sunt sigură că e ceva prin fişierele video, cedă mama, holbându-se la ea. Dar, serios, Cordelia… Reg Rosemont al tău era de zece ori mai chipeş.

— Cred că da, după toate standardele obiective.

— Şi-atunci, ce-are omul ăsta aparte?

— Nu ştiu. Virtuţile năravurilor lui, poate. Curaj. Putere. Energie. Era în stare la orice oră să scoată untul din mine.

Are putere asupra oamenilor. Nu neapărat calităţi de conducător, deşi le are şi pe astea. Ori îl venerează, ori îl urăsc de moarte. Cel mai ciudat individ pe care l-am întâlnit vreodată le făcea pe amândouă în acelaşi timp. Dar nimeni nu adoarme în preajma lui.

— Şi tu în ce categorie te încadrezi, Cordelia? o întrebă mama, buimacă.

— Păi, nu-l urăsc. Nu pot să zic nici că-l venerez.

Făcu o pauză îndelungată, apoi ridică fruntea şi se uită drept în ochii mamei sale.

— Dar, când el e rănit, eu sângerez.

— Ah, făcu mama, fără culoare în voce.

Gura ei zâmbi, ochii îi sclipiră, iar ea îşi făcu de lucru, cu o energie netrebuincioasă, aranjând la locul lor puţinele bunuri ale Cordeliei.

***

În cea de-a patra după-amiază a permisiei sale, ofiţerul comandant al Cordeliei îi aduse un musafir incomod.

— Căpitan Naismith, dumneaei este dr. Mehta, de la Serviciul Medical al Corpului Expediţionar, o prezentă comandorul Tailor.

Dr. Mehta era o femeie subţiratică, oacheşă, cam de vârsta Cordeliei, cu părul negru prins la spate, rece şi aseptică în uniforma ei albastră.

— Nu mai vreau iarăşi psihiatru, oftă Cordelia.

Se contractară muşchii de la ceafă. Iar interogatorii – iar răstălmăciri, iar eschivări, împletituri de minciuni tot mai şubrede care să-i acopere golurile din poveste în care sălăşluiau adevărurile amare ale lui Vorkosigan…

— Rapoartele comandorului Sprague au ajuns în sfârşit la dosarul tău, puţin cam târziu, se pare, spuse Tailor, strângând din buze cu un aer de simpatie. Groaznic. Îmi pare rău. Dacă le-am fi avut mai din timp, am fi putut să te scutim de ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Şi pe toţi ceilalţi.

Cordelia se înroşi la faţă.

— N-am vrut să-l lovesc. Mai mult s-a izbit de mine. N-o să se mai întâmple.

Comandorul Tailor îşi înăbuşi un zâmbet.

— Mă rog, eu unul n-am votat cu el. Freddy Neclintitul nu-i grija mea de căpătâi. Deşi – îşi drese glasul – se preocupă personal de cazul tău. Acum eşti o personalitate publică, indiferent dacă-ţi place sau nu.

— Ah, astea-s aiureli.

— Nu-s aiureli. Ai o obligaţie.

Pe cine citezi, Bill? îi trecu prin minte Cordeliei. Asta nu-i vocea ta. Îşi masă încet ceafa.

— Credeam că m-am eliberat de toate obligaţiile. Ce mai vor de la mine?

Tailor ridică din umeri.

— S-a considerat – s-a dat de înţeles – că ai putea avea un viitor în calitate de purtător de cuvânt al… al guvernului. Ca urmare a experienţei tale din război. După ce te vei face bine.

Cordelia pufni dispreţuitor.

— Au nişte impresii de-a dreptul bizare despre cariera mea soldăţească. Uite… din punctul meu de vedere, Freddy Neclintitul n-are decât să-şi pună ţâţe false şi să se ducă în Quartz să ceară voturi de la hermafrodiţi. Dar eu una n-n-am de gând să joc rolul v-vacii de propagandă, pe care s-o mulgă orice partid. Am o aversiune faţă de politică, asta ca să citez un prieten.

— Mă rog… — şi ridică din umeri, ca şi cum se eliberase şi el de o datorie, apoi continuă pe un ton mai ferm: Orice-ar fi, grija mea e să te văd din nou în formă ca să te-ntorci la lucru.

— Mi-am… o să-mi revin, după p-permisia asta de-o lună. Am nevoie doar de odihnă. Vreau să mă întorc la Observaţii.

— Şi vei putea să te întorci. Imediat ce ţi se va da autorizaţia medicală.

— Aha.

Avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă pe deplin implicaţiile acestui fapt.

— Ah, nu – stai aşa. Am avut o mică p-problemă cu dr. Sprague. O doamnă foarte drăguţă, logica ei era solidă, dar premisele de la care pornea erau greşite.

Comandorul Tailor o privi cu tristeţe.

— Acum cred c-ar fi mai bine să te las cu dr. Mehta. Îţi explică ea totul. O să cooperezi cu ea, nu-i aşa, Cordelia?

Cordelia strânse din buze, simţind fiori reci.

— Stai să pricep. Tu spui că dacă n-o mulţumesc pe doctoriţa ta de nebuni nu mai pun piciorul în viaţa mea pe vreo navă a Observaţiilor. Nu mai pup c-comanda – nicio slujbă, de fapt.

— Asta-i… o exprimare foarte dură. Dar ştii şi tu de la Observaţii, când vine vorba de mici grupuri de oameni care rămân izolate perioade lungi de timp, profilurile psihologice sunt de maximă importanţă.

— Da, ştiu… — îşi strâmbă buzele într-un fel de zâmbet. O să c-cooperez. Sigur.

Capitolul treisprezece

— Acuma – spuse dr. Mehta pe un ton plin de veselie, punându-şi cutia pe o masă din apartamentul familiei Naismith, a doua zi după-amiază –, asta-i o metodă de monitorizare complet ne-invazivă. N-o să simţi nimic, n-o să-ţi facă nimic, atâta doar că o să-mi dea mie nişte indicii despre subiectele care sunt importante în subconştientul tău.

Se opri cât să înghită o capsulă, explicându-i:

— Alergie. Scuză-mă. Gândeşte-te la asta ca la o baghetă de radiestezie, care caută izvoarele subterane ale experienţei.

— Şi-ţi spune unde să forezi pentru fântână, ei?

— Exact. Te deranjează dacă fumez?

— Dă-i drumul.

Mehta îşi aprinse o ţigară aromată şi o propti nonşalant într-o scrumieră pe care şi-o adusese cu ea. Fumul pluti în direcţia Cordeliei, care miji ochii din cauza acrelii lui. Ciudat viciu pentru un doctor; mă rog, toţi avem slăbiciunile noastre. Cercetă din priviri cutia, înăbuşindu-şi iritarea.

— Acuma, ca bază de referinţă, spuse Mehta. Iulie.

— Ar trebui să răspund cu august, sau ceva?

— Nu, nu e un test de asocieri libere – aparatul o să facă toată treaba. Dar poţi, dacă vrei.

— Nu-i nimic.

— Doisprezece.

Apostoli, îşi spuse Cordelia. Ouă. Zile de Crăciun.

— Moarte.

Naştere, îşi spuse Cordelia. Barrayaranii ăştia din clasa superioară investesc totul în copiii lor. Nume, proprietăţi, cultură, chiar şi continuitatea guvernării lor. O povară uriaşă, nici nu-i de mirare că toţi copiii se încovoaie şi se strâmbă sub apăsarea ei.

— Naştere.

Moarte, îşi spuse Cordelia. Acolo bărbatul fără un fiu e o stafie umblătoare, neparticipând cu nimic la viitorul lor. Iar când

guvernarea eşuează, plătesc preţul cu vieţile copiilor lor. Cinci mii.

Mehta îşi mută scrumiera puţin mai la stânga. Nu ajută la nimic; era chiar mai rău.

— Sex.

Puţin probabil, cu mine aici şi el acolo…

— Şaptesprezece.

Canistre, îşi spuse Cordelia. Oare ce-or mai face nenorocitele alea de fărâmiţe de viaţă?

Dr. Mehta se încruntă derutată în faţa afişajului.

— Şaptesprezece? repetă ea.

Optsprezece, gândi Cordelia cu hotărâre. Dr. Mehta îşi notă ceva.

— Amiralul Vorrutyer.

Biată broască râioasă măcelărită. Ştii ce, cred că spuneai adevărul – trebuie că l-ai iubit cândva pe Aral, ca să ajungi să-l urăşti în halul ăsta. Mă-ntreb ce ţi-o fi făcut. Te-a respins, cel mai probabil. Aş putea să-nţeleg suferinţa asta. În definitiv, avem puncte comune, poate…

Mehta mai făcu o ajustare rotind o scală, se încruntă din nou, o roti înapoi.

— Amiralul Vorkosigan.

Of, iubire, hai să fim loiali unul cu altul… Cordelia îşi concentră privirea obosită asupra uniformei albastre a doctoriţei Mehta. Un gheizer are să obţină dacă forează acolo – probabil ştie şi ea deja, uite că mai notează ceva…

Mehta aruncă o privire fugară la cronometru şi se aplecă în faţă cu atenţie sporită.

— Hai să vorbim despre amiralul Vorkosigan.

Hai să nu, îşi spuse Cordelia.

— Ce-i cu el?

— Ştii cumva, lucrează mult în secţia lor de contraspionaj?

— Nu cred. Ocupaţia lui principală pare să fie cea de tactician în statul major, asta când… când nu patrulează.

— Măcelarul de pe Komarr.

— Asta-i o minciună nenorocită, spuse automat Cordelia, apoi îşi dori să nu fi vorbit.

— Cine ţi-a spus? întrebă Mehta.

— El mi-a spus.
— El ţi-a spus. Aha.
Ţi-arăt eu ţie pentru „aha”-ul ăsta – ba nu. Cooperare. Calm. Chiar mă simt calmă… Aş vrea ca femeia asta să termine odată de fumat sau să stingă ţigara. Îmi înţeapă ochii.
— Ce dovadă ţi-a oferit?
Niciuna, îşi dădu seama Cordelia.
— Cuvântul lui, cred. Onoarea lui.
— Nu tocmai palpabil, spuse doctoriţa şi mai notă ceva. Şi l-ai crezut?
— Da.
— De ce?
— Părea… să corespundă cu ceea ce am perceput din caracterul lui.
— Ai fost prizoniera lui timp de şase zile, nu-i aşa, în misiunea aceea a departamentului Observaţii?
— Corect.
Mehta îşi lovi uşor pixul selector şi scoase un „hm” absent, părând că se uita la Cordelia fără s-o vadă.
— Pari destul de convinsă de sinceritatea acestui Vorkosigan. Atunci, nu crezi că te-a minţit vreodată?
— Mă rog… da, dar, în definitiv, era un ofiţer inamic.
— Şi totuşi pari să-i accepţi afirmaţiile cu toată încrederea.
Cordelia încercă să-i explice.
— Pentru un barrayaran, cuvântul de onoare e ceva mai mult decât o promisiune vagă, cel puţin pentru genul de modă veche. Cerule, e însăşi baza guvernării lor, jurăminte de credinţă şi tot tacâmul.
Mehta îşi ţuguie buzele într-un fluierat mut.
— Acum aprobi forma lor de guvernământ, nu-i aşa?
Cordelia se foi stânjenită.
— Nu chiar. Abia încep s-o înţeleg oarecum, atâta tot. Ar putea să funcţioneze, cred.
— Deci treaba asta cu datul cuvântului de onoare – consideri că nu şi-l încalcă niciodată?
— Mă rog…
— Şi-l mai încalcă, vasăzică.
— L-am văzut făcând asta. Dar cu un cost enorm.

— Şi-l încalcă pentru un anume preţ, vasăzică.

— Nu pentru un preţ. Cu un cost.

— Nu reuşesc să văd deosebirea.

— Un preţ este ceva ce obţii. Un cost este ceva ce pierzi. El a pierdut… mult, când cu Escobarul.

Discuţia aluneca pe un teren periculos. Trebuie să schimb subiectul, îşi spuse Cordelia, moleşită. Sau să trag un pui de somn… Mehta mai aruncă un ochi la cronometru, apoi cercetă cu luare-aminte faţa Cordeliei.

— Escobar, spuse ea.

— Aral şi-a pierdut onoarea când cu Escobar, să ştii. A zis că după aia are să se ducă acasă să se îmbete. Escobarul i-a frânt inima, aşa cred.

— Aral… Îi spui pe numele mic?

— El îmi spune „dragă căpitane”. Mereu mi s-a părut că sună amuzant. Foarte grăitor, într-un fel. Mă consideră de-adevăratelea o femeie soldat. Vorrutyer avea dreptate şi-n privinţa asta – cred că pentru el sunt soluţia unei chestiuni dificile. Mă bucur…

Camera se încălzea treptat. Cordelia începu să caşte. Şuviţele de fum se răsuceau ca nişte cârcei în jurul ei.

— Soldat.

— Ţine foarte mult la soldaţii lui, să ştii. Cu adevărat. E îndopat cu patriotism d-ăla barrayaran ciudat. Toată onoarea i se cuvine împăratului. Împăratul nu prea pare demn de ea…

— Împărat.

— Vai de capul lui. Chinuit la fel ca Bothari. Poate şi la fel de nebun.

— Bothari? Cine e Bothari?

— Vorbeşte cu demonii. Demonii îi răspund. Ţi-ar plăcea de Bothari. Lui Aral îi place. Şi mie. E bun să-l ai lângă tine la următoarea călătorie în iad. Vorbeşte limba locului.

Mehta se încruntă, mai umblă pe la scale şi bătu încet cu o unghie lungă în afişaj. Reveni la un punct anterior.

— Împărat.

Cordelia abia mai reuşea să-şi ţină ochii deschişi. Mehta îşi aprinse altă ţigară şi o aşeză lângă chiştocul primei.

— Prinţ, spuse Cordelia. Nu trebuie să vorbim despre prinţ…

— Prinţ, repetă Mehta.

— Nu trebuie să vorbim despre prinţ. Muntele ăla de cadavre…

Cordelia miji ochii prin fum. Fumul – acel fum ciudat şi acru al ţigărilor care, odată aprinse, nu erau niciodată ridicate la gură…

— Mă… *droghezi…*

Vocea i se frânse într-un urlet sugrumat şi se chinui să se salte în picioare. Aerul era ca un clei adeziv. Mehta se aplecă spre ea, concentrată, cu gura uşor deschisă. Când Cordelia se împletici înspre ea, sări de pe scaun şi căzu la loc, de surpriză.

Cordelia mătură cu braţul aparatul de înregistrare de pe masă şi căzu grămadă peste el pe podea, altoindu-l cu mâna funcţională, dreapta.

— Nu vorbim niciodată! Gata cu morţile! Nu mă poţi forţa! Ai dat-o-n bară – nu mai scapi după asta, îmi pare rău, câine de pază, îşi aminteşte fiecare cuvânt, îmi pare rău, împuşcă-l, te rog, vorbeşte cu mine, te rog, dă-mi drumul, te rog dă-mi drumul te rog dă-mi drumul…

Mehta încerca s-o ridice de pe jos, vorbindu-i cu blândeţe. Cordelia prindea fragmente din vorbele ei în aluviunile propriei sale bâiguieli:

— … n-ar trebui să faci asta… reacţie idiosincrasică… foa*rte neob*işnuit. Te rog, căpitane Naismith, vino să te întinzi aici…

Ceva sclipi printre degetele doctoriţei Mehta. O fiolă.

— Nu! ţipă Cordelia, rostogolindu-se pe spate şi dând din picioare s-o pocnească.

O atinse. Fiola descrise un arc prin aer şi se rostogoli sub o măsuţă.

— Nu vreau droguri nu vreau droguri nu nu nu…

Mehta era alb-verzuie la faţă.

— Bine! Bine! Dar hai să te-ntinzi puţin… aşa, bun…

Ţâşni de lângă ea ca să pornească aerul condiţionat la maximum şi strivi a doua ţigară. Aerul se limpezi rapid.

Cordelia se trânti pe canapea, recăpătându-şi suflul şi tremurând toată. Cât de aproape – cât de aproape fusese de a-l trăda – şi se afla abia la prima şedinţă. Începea treptat să se răcorească şi să vadă lucrurile mai limpede.

Se ridică în capul oaselor, cu faţa în palme.

— Asta a fost o şmecherie mizerabilă, remarcă ea cu voce plată.

Mehta zâmbi, subţire ca o peliculă de plastic peste entuziasmul de dedesubt.

— Păi, chiar a fost, oarecum. Dar a fost o şedinţă enorm de productivă. Nu m-am aşteptat nici pe departe la aşa ceva.

Pun rămăşag, îşi spuse Cordelia. Ţi-a plăcut ce spectacol am dat, nu-i aşa?

Îngenuncheată pe covor, Mehta strângea fărâmele aparatului de înregistrat.

— Îmi pare rău de maşina ta. Nu-mi pot imagina ce mi-a venit. Ţi-am… distrus rezultatele?

— Da, ar fi trebuit să adormi şi-atât. Straniu. Dar nu le-ai distrus.

Cu un aer mai degrabă triumfător, trase dintre resturi un cartuş de date şi îl puse cu grijă pe masă.

— Nu va fi nevoie să mai treci prin aşa ceva. Totul e în siguranţă acolo. Foarte bine.

— Ce-ai dedus din toate astea? întrebă sec Cordelia, printre degete.

Mehta se uită la ea cu fascinaţie profesională.

— Fără nicio îndoială, eşti cel mai provocator caz de care m-am ocupat vreodată. Dar asta ar trebui să-ţi scoată din minte orice dubiu pe care l-ai mai avea faţă de faptul că barrayaranii ţi-au, ăă, rearanjat în mod brutal gândirea. Datele tale practic au depăşit scala.

Îşi întări cuvintele cu o înclinare fermă a capului.

— Ştii ce, spuse Cordelia, nu prea mă dau în vânt după metodele tale. Am o… îmi displace în mod deosebit să fiu drogată împotriva voinţei mele. Credeam că lucrurile de genul ăsta sunt ilegale.

— Dar necesare, uneori. Datele sunt mult mai pure dacă subiectul nu e conştient de observaţie. Se consideră că e suficient de etic dacă se obţine permisiunea post factum.

— Permisiune post factum, zici? repetă Cordelia.

Spaima şi furia îi împleteau o spirală dublă de-a lungul coloanei vertebrale, înfăşurându-se din ce în ce mai strâns. Făcu

un efort să-şi păstreze zâmbetul neschimbat, nelăsându-l să se transforme într-un rânjet fioros.

— La conceptul ăsta juridic nu m-aş fi gândit în veci. Sună… aproape barrayaran. Nu vreau să te mai ocupi de cazul meu, adăugă brusc.

Mehta îşi notă ceva şi ridică privirea, surâzând.

— Asta nu-i o afirmaţie emoţională, sublinie Cordelia. E o cerere legală. Refuz orice alt tratament venit de la tine.

Mehta dădu din cap cu un aer înţelegător. Femeia asta era surdă?

— Un progres enorm, spuse Mehta bucuroasă. Nu m-aş fi aşteptat să scot la lumină aversiunea defensivă decât peste vreo săptămână.

— Poftim?

— Doar nu te-aştepţi ca barrayaranii să fi muncit atâta la tine şi să nu planteze sisteme de apărare în jurul lucrării, nu-i aşa? Sigur că simţi ostilitate. Dar ţine minte, astea nu-s adevăratele tale sentimente. Mâine o să lucrăm la ele.

— Ba n-o să lucrăm, o, nu!

Muşchii de sub scalp îi erau încordaţi ca nişte cabluri de sârmă. O durea cumplit capul.

— Eşti concediată!

Mehta păru încântată.

— Ah, excelent.

— M-ai auzit? vru să ştie Cordelia.

De unde-a apărut chelălăiala asta stridentă din vocea mea? Calm, calm…

— Căpitan Naismith, îţi reamintesc că nu suntem civili. Relaţia mea cu tine nu-i una obişnuită dintre un medic şi un pacient; amândouă ne supunem disciplinei miliare şi am motive să cred că urmărim o carieră mi… în fine. Ajunge să menţionez că nu tu m-ai angajat şi nu tu mă poţi concedia. Pe mâine, deci.

Cordelia rămase neclintită în locul acela ceasuri întregi după plecarea ei, fixând cu privirea peretele şi lovind absentă cu piciorul în marginea canapelei, până ce maică-sa veni acasă cu cina. A doua zi ieşi din apartament dis-de-dimineaţă să dea o tură prin oraş şi nu se mai întoarse până târziu în noapte.

***

În noaptea aceea, ostenită şi singură, se aşeză să scrie prima ei scrisoare către Vorkosigan. Aruncă prima încercare când îşi dădu seama că probabil corespondenţa avea să-i mai fie citită şi de alţi ochi, poate ai lui Illyan. A doua încercare şi-o formulă în cuvinte mai neutre. O scrise de mână pe hârtie şi, fiindcă era singură, o sărută înainte de-a o sigila, apoi îşi zâmbi sieşi, ironic, pentru un asemenea gest.

O scrisoare de hârtie era cu mult mai scump de trimis către Barrayar decât una electronică, dar avea să se descurce el, aşa cum şi ea se descurcase. Era aproape o atingere şi era singura pe care şi-o puteau permite.

În dimineaţa următoare, devreme, Mehta o apelă pe Cordelia la consola de comunicaţii ca să-i spună, plină de veselie, că putea să se liniştească; intervenise ceva, aşa că şedinţa lor din acea după-amiază era anulată. Nu făcu nicio referire la absenţa Cordeliei din după-amiaza precedentă.

La început Cordelia se simţi uşurată, până când începu să se gândească la toate astea. Doar ca marjă de siguranţă, absentă din nou de acasă. Fusese o zi plăcută, exceptând un mic tărăboi cu nişte jurnalişti care trăgeau cu urechea pe la galeria apartamentului şi descoperirea, pe la amiază, a faptului că era urmărită de doi bărbaţi discreţi, care purtau saronguri civile. Sarongurile fuseseră la modă cu un an în urmă; anul acesta era momentul picturilor corporale exotice şi fistichii, cel puţin în cazul celor mai curajoşi. Cordelia, îmbrăcată cu vechea ei uniformă maro-gălbuie de la Observaţii, scăpă de ei obligându-i s-o urmărească printr-un senzorial pornografic. Apărură însă din nou pe urmele ei după-amiază, pe când pierdea vremea la grădina zoologică din Silica.

***

A doua zi după-amiază, la ora stabilită de Mehta, se auzi soneria de la uşă. Fără niciun chef, Cordelia îşi târî picioarele într-acolo să răspundă. Cum o să-i fac faţă azi? se întrebă ea. Încep să-mi pierd inspiraţia. Sunt atât de obosită…

Se strânse stomacul. Acum *ce* mai era? În cadrul uşii, alături de Mehta, se aflau comandorul Tailor şi un tehnician medical voinic. Asta pare numai bun să se ocupe de *Bothari,* îşi spuse Cordelia, holbându-se în sus la el. Dând puţin înapoi, îi conduse

în sufragerie. Mama ei se retrase în bucătărie, după toate aparenţele ca să pună de cafea.

Comandorul Tailor se aşeză şi îşi drese glasul, surescitat.

— Cordelia, am să-ţi spun un lucru care mă tem că o să fie puţin cam dureros.

Cordelia se cocoţă pe braţul unui fotoliu şi începu să bâţâie dintr-un picior, arătându-şi dinţii într-o expresie despre care spera să pară un zâmbet neutru.

— Te-au căptuşit cu treaba murdară, ai? Una dintre bucuriile şefiei. Dă-i drumul.

— Va trebui să te rugăm să fii de acord cu spitalizarea pentru continuarea terapiei.

Dumnezeule mare, hai că-ncepe. Îi tremurau muşchii stomacului pe sub cămaşă; era o cămaşă largă, poate că n-aveau să observe.

— Ah. De ce? întrebă pe un ton lejer.

— Teama noastră – marea noastră teamă este că programarea mentală barrayarană la care ai fost supusă a fost mult mai extinsă decât puteam noi să ne dăm seama. De fapt noi suntem de părere… – făcu o pauză şi trase aer adânc în piept – că au încercat să te transforme într-un agent al lor.

Acest „noi” e pluralul autorului sau al majestăţii, Bill?

— Au încercat sau au reuşit?

Tailor îşi feri privirea. Mehta se uită la el cu răceală.

— Opiniile noastre sunt împărţite în privinţa asta…

Observaţi, clasă, cu câtă sârguinţă evită acel „eu” al responsabilităţii personale – care sugerează cel mai rău „noi” dintre toate, vinovatul „noi”… ce dracu’ pun la cale?

— … dar scrisoarea aceea pe care i-ai trimis-o alaltăieri amiralului barrayaran, Vorkosigan… considerăm că ar trebui să ţi se acorde mai întâi şansa de-a o explica.

— În-nţeleg.

Cum aţi îndrăznit!

— Nu era o s-scrisoare oficială. Cum putea să fie? Doar ştiţi că Vorkosigan s-a retras între timp. Dar – îl fixă pe Tailor cu privirea – poate ai vrea să-mi explici cu ce drept îmi interceptaţi şi-mi citiţi corespondenţa privată.

— Problemă urgentă de securitate. Pentru război.

— Războiul s-a terminat.

Păru incomodat de replica ei.

— Dar spionajul continuă.

Probabil că era adevărat. Se întrebase şi ea de multe ori cum de aflase Ezar Vorbarra despre oglinzile de plasmă, care fuseseră până la război arma nouă cel mai bine păzită din tot arsenalul betan. Observă că bătea din picior cu nervozitate. Se opri.

— Scrisoarea mea.

Inima mea, pe hârtie – hârtia bate piatra... îşi păstră tonul temperat.

— Şi ce-ai aflat din scrisoarea mea, Bill?

— Păi, asta-i problema. Ne-am pus la muncă cei mai buni criptografi, cu cele mai avansate programe de calculator, timp de două zile aproape fără oprire. Au analizat-o până la structura moleculară a hârtiei. Sincer – şi se uită pieziş, iritat, la Mehta –, eu unul nu-s convins că au găsit ceva.

Nu, îşi spuse Cordelia, nici n-aveaţi cum. Secretul era în sărut. Nu se supune analizei moleculare. Oftă posomorâtă.

— Măcar aţi trimis-o, după ce-aţi terminat?

— Păi... mă tem că n-a mai rămas nimic de ea până la final.

Foarfeca bate hârtia...

— Nu sunt spion. P-pe cuvântul meu.

Mehta ridică spre ea o privire vigilentă.

— Nici mie unul nu-mi vine să cred, spuse Tailor.

Cordelia încercă să-i prindă privirea; el se uită în altă parte. Ba, chiar asta crezi, îşi spuse ea.

— Ce se-ntâmplă dacă refuz să mă las internată?

— Atunci, în calitate de ofiţer comandant al tău, trebuie să-ţi ordon să accepţi.

Mai degrabă o să ne-nghită iadul – nu. Calm. Trebuie să rămân calmă, să-l ţin de vorbă mai departe, poate reuşesc să ies din situaţia asta cu vorba bună.

— Chiar dacă e împotriva propriei tale judecăţi?

— Asta-i o treabă serioasă care priveşte securitatea. Mă tem că nu admite judecăţi personale.

— Of, dă-o-ncolo. Se zice că până şi căpitanul Negri mai emite câte-o judecată personală.

Greşise spunând asta. Temperatura din încăpere păru să scadă dintr-odată.

— De unde ştii de căpitanul Negri? întrebă Tailor cu voce îngheţată.

— Toată lumea ştie de Negri.

Se holbau toţi la ea.

— Of, d-da-ţi-o-ncolo. Dacă eram agent al lui Negri, n-aţi fi aflat în veci. Nu-i atât de tăntălău!

— Dimpotrivă, spuse sacadat Mehta, credem că-i atât de priceput, încât *tu* n-o să afli niciodată.

— Rahat! spuse Cordelia, scârbită. Cum o să vă daţi *seama* de asta?

Mehta îi răspunse cât se poate de concret:

— Ipoteza mea este că te afli – poate inconştient – sub controlul acestui sinistru şi enigmatic amiral Vorkosigan. Că programarea ta a început în timpul primei tale captivităţi şi s-a terminat, probabil, la sfârşitul războiului. Ai fost destinată să devii pivotul unei noi reţele de spionaj barrayarane de aici, care s-o înlocuiască pe cea recent extirpată. O cârtiţă, poate, plasată şi neactivată ani de zile, până la cine ştie ce moment critic…

— Sinistru? o întrerupse Cordelia. Enigmatic? Aral? Să mor de râs.

Să plâng…

— Evident că el e cel care te controlează, spuse Mehta pe un ton care trăda satisfacţia. Se pare c-ai fost programată să-i dai ascultare necondiţionat.

— Nu sunt computer.

Boc, boc, făcu piciorul ei.

— Şi Aral e singura persoană care nu m-a constrâns *niciodată* la nimic. Un principiu de onoare, cred.

— Vezi? spuse Mehta – către Tailor; nici nu se uită la Cordelia. Toate dovezile converg într-o singură direcţie.

— Numai dacă te uiţi la ele s-stând în cap! răcni Cordelia, furioasă, apoi îl fulgeră cu privirea pe Tailor. Asta nu-i un ordin pe care să fiu obligată să-l urmez. Pot să-mi dau demisia.

— Nu ne trebuie neapărat permisiunea ta, spuse calm Mehta, nici măcar ca persoană civilă. Dacă o rudă apropiată îşi dă acordul.

— Mama nu mi-ar face aşa ceva în veci!

— Am discutat deja cu ea în amănunţime. E foarte îngrijorată de soarta ta.

— Înţ-ţeleg, cedă Cordelia brusc, uitându-se cu coada ochiului spre bucătărie. Mă-ntrebam de ce durează atât cafeaua aia. Conştiinţă încărcată, ei?

Începu să îngâne abia auzit o frântură de melodie, apoi se opri.

— Măi oameni buni, chiar că v-aţi făcut temele cum trebuie. Aţi astupat toate ieşirile.

Tailor făcu ce făcu şi produse un zâmbet, pe care i-l adresă ei, împăciuitor.

— N-are de ce să-ţi fie teamă, Cordelia. O să ai cu tine cei mai buni oameni ai noştri, care să lucreze la… cu…

Asupra, îşi spuse Cordelia.

— … tine. Şi când o să terminaţi, o să fii în stare să te întorci la viaţa ta anterioară ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Să-mi ştergi memoria, asta ai vrea? Să-l ştergi pe *el…* Să mă analizezi până-mi dau duhul, ca biata şi timida mea scrisoare de amor. Îi zâmbi şi ea, cu jale.

— Îmi pare rău, Bill. Problema e că am o viziune îngrozitoare în care sunt c-cojită ca o ceapă, în căutarea seminţelor.

El rânji.

— Cepele n-au seminţe, Cordelia.

— Am greşit, spuse ea sec.

— Şi, sincer, continuă el, dacă tu ai dreptate şi, ăă, noi ne înşelăm, cea mai rapidă cale de-a dovedi e să cooperezi.

Si zâmbi – zâmbetul raţiunii.

— Da, adevărat…

Exceptând acea chestiune măruntă a războiului civil de pe Barrayar– acea buturugă micuţă de care te împiedici – acea piatră – hârtia bate piatra…

— Îmi pare rău, Cordelia.

Se vedea că-i pare cu adevărat.

— Nu-i nimic.

— Remarcabilă stratagemă din partea barrayaranilor – îşi reluă Mehta expunerea, acum cu un aer meditativ. Să ascunzi o

verigă conspirativă sub acoperirea unei poveşti de dragoste. Putea să mă şi păcălească, dacă protagoniştii ar fi fost mai credibili.

— Da, încuviinţă Cordelia pe un ton prietenos, crispându-se pe dinăuntru. Nu te-aştepţi ca una de treizeci şi patru de ani să se îndrăgostească precum o adolescentă. Un… cadou neaşteptat, la vârsta mea. Încă şi mai şi la patruzeci şi patru, îmi imaginez.

— Exact, spuse Mehta, mulţumită de promptitudinea cu care pricepuse Cordelia. Un ofiţer de carieră de vârstă mijlocie nu prea e material bun pentru poveşti romanţioase.

În spatele ei, Tailor deschise gura ca şi cum ar fi vrut să vorbească, apoi o închise la loc. Rămase privindu-şi gânditor mâinile.

— Crezi că mă puteţi vindeca de asta? întrebă Cordelia.

— O, da.

— Aha.

Sergent Bothari, unde eşti acum? Prea târziu.

— Nu-mi lăsaţi de ales. Curios.

Trage de timp, îi şopti mintea. Caută o ocazie. Dacă nu găseşti, creează tu una. Imaginează-ţi că eşti pe Barrayar, unde orice e posibil.

— E-n regulă dacă fac şi eu un d-duş mai întâi… şi-mi schimb hainele, îmi împachetez ceva? Presupun că are să dureze toată afacerea asta.

— Desigur.

Tailor şi Mehta schimbară priviri uşurate. Cordelia zâmbi drăguţ.

Dr. Mehta, fără asistentul medical, o însoţi în dormitor. Ocazie, îşi spuse Cordelia, ameţită.

— A, bun, spuse cu voce tare, închizând uşa în urma doctoriţei. Putem să mai stăm la taclale cât împachetez.

Sergent Bothari – există un timp potrivit pentru vorbe şi există un timp când până şi cele mai potrivite cuvinte se dovedesc a fi nefolositoare. Ai fost un om scurt la vorbă, dar n-ai fost nefolositor. Aş fi vrut să te înţeleg mai bine. Prea târziu…

Mehta se aşeză pe marginea patului, urmărindu-şi, poate, exemplarul captiv cum se zbătea în vârful acului. Triumful

deducţiilor sale logice. Ai de gând să scrii o lucrare ştiinţifică despre mine, Mehta? se îndârji Cordelia. Hârtia bate piatra…

Se fâţâi prin cameră, deschizând sertare, trântind uşi de bufete. Iată o curea – două curele – şi una din zale. Iată actele ei de identitate, cârdurile bancare, banii. Se prefăcu a nu le vedea. În timp ce se mişca, vorbea întruna. Creierul îi clocotea. Piatra bate foarfeca...

— Să ştii că-mi aminteşti puţin de răposatul amiral Vorrutyer. Amândoi vreţi să mă faceţi bucăţi ca să vedeţi ce mă pune în mişcare. Vorrutyer semăna totuşi mai degrabă cu un băieţaş. N-avea nici cea mai mică intenţie de-a curăţa mizeria după el. Tu, pe de altă parte, o să mă faci bucăţi şi nici măcar n-o să ţi se pară amuzant. Bineînţeles, nici nu te gândeşti să nu pui toate piesele la loc după aceea, dar din punctul meu de vedere aproape că nu-i nicio diferenţă. Avea dreptate Aral când vorbea de oamenii din camerele tapisate cu mătase verde…

Mehta era perplexă.

— Nu te mai bâlbâi, observă ea.

— Da…

Cordelia se opri în faţa acvariului, cercetându-l cu priviri curioase.

— Aşa e. Ce ciudat.

Piatra bate foarfeca.

Dădu capacul la o parte. Vechea şi familiara greaţă compusă din spaimă şi temeri îi strânse stomacul. Se tot foi fără ţintă prin spatele doctoriţei Mehta, ţinând în mâini cingătoarea de zale şi cămaşa. Trebuie să aleg acum. Trebuie să aleg acum. Aleg – acum!

Se repezi înainte, înfăşură cingătoarea în jurul gâtului doctoriţei şi-i răsuci braţele la spate, strângându-le dureros cu celălalt capăt al lanţului. Mehta scoase un chiţăit sugrumat.

Cordelia o ţinu bine din spate şi îi şopti la ureche.

— În câteva clipe o să te las să respiri. Cât timp, asta de tine depinde. Eşti pe cale să faci un curs rapid de tehnici reale de interogatoriu barrayaran. Niciodată n-am fost de-acord cu ele, dar în ultima vreme am ajuns să înţeleg că au şi ele utilitatea lor – când te grăbeşti îngrozitor de tare, spre exemplu…

Nu pot s-o las să-şi dea seama că joc teatru. Joc teatru.

— Câţi oameni a plantat Tailor în jurul clădirii şi pe ce poziţii?

Slăbi foarte puţin strânsoarea lanţului. Mehta, cu privirea încremenită de spaimă, răspunse înecându-se:

— Niciunul.

— Toţi cretanii sunt mincinoşi, murmură Cordelia. Nici Bill nu-i tăntălău.

O târî pe doctoriţă până în dreptul acvariului şi-i împinse faţa sub apă. Femeia se zbătu violent, dar Cordelia, mai voinică, mai puternică şi mai bine antrenată, o ţinu acolo cu o forţă şi o furie care o uimiră şi pe ea însăşi.

Mehta începu să dea semne de leşin. Cordelia îi trase capul în sus şi îi dădu voie să ia câteva guri de aer.

— Ai chef să-ţi revizuieşti estimarea?

Doamne-ajută, dacă n-o să meargă treaba asta? Acum n-au să mă mai creadă-n veci că nu-s agent.

— Ah, te rog, gâfâi Mehta.

— În regulă, înapoi cu tine.

O vârî iar cu capul în acvariu.

Apa se tulbură şi stropi peste marginile acvariului. Cordelia vedea faţa doctoriţei prin peretele de sticlă, straniu mărită, de un galben cadaveric în lumina ce se reflecta ciudat în pietriş. Bule argintii îi izbucniră la colţurile gurii şi plutiră în sus peste faţă. Cordelia rămase câteva clipe privindu-le fascinată. Aerul curge ca apa, pe sub apă, îşi spuse ea; există o estetică a morţii?

— Acuma. Câţi sunt? Unde?

— Nu, zău!

— Mai bea un pic.

Odată cu următoarea respiraţie, Mehta rosti gâfâit:

— N-ai îndrăzni să mă omori!

— Un diagnostic, doctore, şuieră Cordelia. Ce sunt eu, sunt o femeie sănătoasă la minte, care se preface nebună, sau o femeie nebună, care se preface sănătoasă? Ia cultivă-ţi nişte branhii!

Tonul vocii îi creştea incontrolabil. Îi vârî iar capul în acvariu şi descoperi că ea însăşi îşi ţinea respiraţia. Dar dacă ea are dreptate şi eu mă înşel? Dacă sunt un agent şi habar n-am? Cum deosebeşti o copie de original? Piatra bate foarfeca…

Avu o viziune care o făcu să tremure până în vârfurile degetelor; ţinea capul femeii sub apă, tot sub apă, până ce împotrivirea i se scurse, până ce alunecă în inconştienţă, iar după aceea numără în gând până se asigură de moartea cerebrală. Putere, ocazie, voinţă – nimic nu-i lipsea. Vasăzică aşa s-a simţit Aral la Komarr, îşi spuse ea. Acum înţeleg

— Nu. Acum *ştiu.*

— Câţi? Unde?

— Patru, orăcăi Mehta, iar Cordelia simţi că se topeşte de uşurare. Doi dincolo, în vestibul. Doi în garaj.

— Mulţumesc, spuse Cordelia cu o politeţe automată; dar gâtlejul îi era strâns ca o fantă şi vorbele abia i se strecurară pe acolo. Îmi pare rău…

Nu-şi dădea seama dacă Mehta, lividă, auzise ori înţelesese. Hârtia bate piatra…

O legă şi îi puse căluş aşa cum îl văzuse cândva pe Vorkosigan făcându-i lui Gottyan. O înghesui în dosul patului ca să nu poată fi văzută din cadrul uşii. Îşi îndesă în buzunare carduri bancare, acte, bani. Porni apa la duş.

Ieşi tiptil pe uşa dormitorului, respirând sacadat pe gură. Tânjea după un minut, doar un minut, în care să-şi regăsească echilibrul fărâmiţat, dar Tailor şi asistentul plecaseră – la bucătărie ca să-şi bea cafeaua, probabil. Nu îndrăzni să rişte.

Nu, Doamne…! Tailor stătea sub arcada către bucătărie şi tocmai ridica la gură o ceaşcă de cafea. Ea îngheţă pe loc, el rămase nemişcat şi amândoi se holbară unul la altul.

Ochii ei, îşi dădu seama Cordelia, trebuie că erau imenşi, ca ai unui animal nocturn. Niciodată nu fusese în stare să-şi controleze ochii.

Gura lui Tailor se strâmbă într-un fel ciudat, în timp ce cu privirea o urmărea cu atenţie. Apoi, încet, ridică mâna stângă şi o salută. Mâna nepotrivită, dar cealaltă ţinea cafeaua. Sorbi din băutură şi privi în continuare peste buza ceştii fără să clipească.

Cu un aer grav, Cordelia luă poziţia de drepţi şi îi răspunse la salut, apoi se strecură în tăcere pe uşa apartamentului.

***

O sperie de moarte să descopere pe hol un jurnalist împreună cu operatorul lui video; unul dintre cei mai insistenţi şi mai

scârboşi, cel pe care îl azvârlise afară din clădire cu o zi în urmă. Îi surâse, ameţită de senzaţiile tari, ca un paraşutist care face pasul în gol.

— Tot mai vrei să faci interviul ăla?

El muşcă imediat momeala.

— Uşurel, uşurel. Nu aici. Sunt supravegheată, să ştii. (Coborî vocea, conspirativ.) Guvernul a pus la cale o muşamalizare. Ceea ce ştiu eu ar putea arunca în aer administraţia. Lucruri despre prizonieri. Ai putea… să devii celebru cu asta.

— Atunci, unde? întrebă el avid.

— Ce zici de aerodrom? La barul lor e linişte. Îţi fac cinste cu ceva de băut şi putem să… să ne plănuim campania.

Tic-tac, tic-tac în mintea ei. Se aştepta ca uşa de la apartamentul mamei sale să se trântească de perete în orice clipă.

— Însă e periculos. Sunt doi agenţi guvernamentali în vestibul şi încă doi în garaj. Ar trebui să trec de ei fără să fiu văzută. Dacă s-ar afla c-am vorbit cu tine, s-ar putea să n-apuci să mai iei vreun interviu. Nimic brutal – doar o dispariţie tăcută în noapte şi urma unui zvon cum că „a plecat să-şi facă nişte examene medicale”. Ştii ce vreau să spun?

Nutrea convingerea că omul habar n-avea – postul media la care lucra se ocupa mai ales cu fantezii sexuale – dar parcă şi vedea în privirea lui că omul îşi simţea crescându-i faima jurnalistică.

— Jon, spuse el întorcându-se către operator, dă-i haina ta, pălăria şi camera holo.

Cordelia îşi înghesui părul sub pălăria cu bor lat, îşi ascunse uniforma sub haină şi apucă ostentativ camera. Urcară cu liftul până la garaj. Doi bărbaţi în uniforme albastre aşteptau la intrare. Îşi puse camera pe umăr, cu o atitudine relaxată şi cu faţa pe jumătate ascunsă de îndoitura braţului, şi astfel trecură pe lângă ei, îndreptându-se către maşina jurnalistului.

La barul aerodromului, Cordelia ceru de băut pentru amândoi şi trase o duşcă zdravănă.

— Mă-ntorc imediat, promise ea şi plecă lăsându-l acolo cu alcoolul neplătit în faţă.

Nu se mai opri până la automatul de bilete. Ceru programul. Nicio navă de pasageri nu pleca spre Escobar în următoarele şase ore cel puţin. Mult prea mult. Precis că aerodromul avea să fie printre primele locuri unde vor căuta. Trecu pe lângă ea o femeie în uniforma aerodromului. Cordelia o opri.

— Scuzaţi-mă. M-aţi putea ajuta să aflu orarul unor transportoare private, sau al oricărui fel de navă particulară care urmează să plece curând?

Femeia se încruntă, apoi deodată zâmbi, recunoscând-o.

— Sunteţi căpitanul Naismith!

Inima i se opinti şi-i bubui neregulat în piept. Nu – potoleşte-te…

— Da. Ăă… Mă hărţuieşte presa asta. Sunt sigură că *înţelegi.*

Şi se uită la ea într-un fel care o includea în cercul apropiaţilor.

— Vreau să fac treaba asta cât mai discret. N-am putea să mergem într-un birou? Ştiu că *dumneata* nu eşti *ca ei.* Dumneata respecţi viaţa privată. Se vede pe faţa dumitale.

— Se vede?

Flatată şi emoţionată, femeia o conduse în biroul ei, unde avea acces la programul complet al traficului. Cordelia îl trecu iute în revistă.

— Hm. Asta pare bun. Pleacă spre Escobar într-o oră. Ştii cumva, pilotul e deja la bord?

— Transportorul ăsta nu-i autorizat pentru pasageri.

— Nu-i nimic. Vreau doar să stau de vorbă cu pilotul. Personal. Şi în particular. Poţi să dai de el?

— O să încerc.

Reuşi imediat.

— Se întâlneşte cu dumneata la Cala de andocare 27. Dar va trebui să te grăbeşti.

— Mersi. Ăă… Ştii, jurnaliştii ăştia mi-au făcut viaţa grea. Nu se vor opri pentru nimic în lume. Sunt vreo doi care au mers chiar până la a-şi pune uniforme ale Corpului Expediţionar ca să încerce să intre. Îşi spun căpitanul Mehta şi comandorul Tailor. O pacoste. Dacă apare vreunul să adulmece pe-aici, crezi c-ai putea să cam uiţi că m-ai văzut?

— Vai, sigur că da, căpitane Naismith.

— Spune-mi Cordelia. Eşti grozavă! Mersi!

Pilotul era unul dintre cei mai tineri; câştiga experienţă pe cargoboturi înainte de a i se încredinţa responsabilitatea mai grea a navelor de pasageri. Şi el o recunoscu, cerându-i imediat un autograf.

— Presupun că te întrebi cum ai fost ales tocmai tu, începu ea în timp ce se iscălea pentru el, fără să aibă nici cea mai vagă idee încotro să îndrepte discuţia, ci doar cu gândul că el părea genul de persoană care nu câştigase în viaţa lui niciun concurs.

— Eu, doamnă?

— Crede-mă, cei de la securitate ţi-au studiat viaţa de la cap la coadă. Eşti un om de încredere. Asta eşti. Cu adevărat de încredere.

— Ah… nu se poate să fi aflat despre cordolit!

Se luptau în el panica şi reacţia la complimentul făcut de ea.

— Şi descurcăreţ, improviză Cordelia, întrebându-se ce mai era şi cordolitul; nu auzise niciodată de el. Exact omul potrivit pentru misiunea asta.

— Ce misiune?!

— Şş, nu aşa tare. Sunt într-o misiune secretă pentru preşedinte. Personal. E o chestiune atât de delicată, încât nici Departamentul de Război nu ştie de ea. Ar avea nişte repercusiuni politice uriaşe dacă s-ar afla vreodată. Trebuie să-i transmit un ultimatum secret împăratului Barrayarului. Dar nimeni nu trebuie să afle că am plecat de pe Colonia Beta.

— Si eu ar trebui să vă duc acolo? întrebă el, uimit. Traseul cargobotului meu…

Cred c-aş putea să-l conving pe puştiul ăsta să mă ducă întins până pe Barrayar cu combustibilul angajatorului său, îşi spuse ea. Dar ar însemna sfârşitul carierei lui. Conştiinţa îi controlă ambiţia crescândă.

— Nu, nu. Traseul cargobotului tău trebuie să arate exact la fel ca de obicei. Eu urmează să mă întâlnesc în secret cu un om de legătură pe Escobar. Nu trebuie decât să mai transporţi în plus o marfă care nu e pe inventar. Pe mine.

— N-am autorizaţie pentru pasageri, doamnă.

— Dumnezeule mare, crezi că nu ştim asta? De ce-ţi imaginezi c-ai fost ales, dintre atâţia alţi candidaţi, de însuşi preşedintele?

— Hait! Şi nici măcar n-am votat pentru el.

O luă cu el în naveta cargobotului şi îi făcu loc la încărcătura sosită în ultimul moment.

— Doamnă, cunoaşteţi toate numele mari de la Observaţii, nu-i aşa? Lightner, Parnell… Credeţi c-aţi putea să mă prezentaţi vreodată pe-acolo?

— Nu ştiu. Dar… o să ai ocazia să cunoşti o mulţime de nume mari din Corpul Expediţionar, şi de la Securitate, când o să te-ntorci de pe Escobar. Îţi promit.

Cândva…

— Doamnă, pot să vă pun o întrebare personală?

— De ce nu? Toată lumea face asta.

— De ce sunteţi în papuci?

Ea se holbă în jos la propriile-i picioare.

— Îmi… pare rău, ofiţer pilot Mayhew. E secret.

— Aha.

Şi plecă mai departe către liftul navei.

În sfârşit singură, Cordelia îşi sprijini fruntea de peretele de plastic răcoros şi neted al unui container, plângându-şi soarta pe tăcute.

Capitolul paisprezece

Era pe la prânz, ora locală, când flyerul uşor pe care îl închiriase în Vorbarr Sultana o purtă pe deasupra lacului lung. Malul era tivit de pante împodobite cu plante agăţătoare, dincolo de care se înălţau coline abrupte, acoperite cu tufăriş. Aici populaţia era puţină şi risipită, cu excepţia zonei din jurul lacului, în capătul căruia se afla un sat. Un promontoriu stâncos de la marginea apei era încununat de ruinele unei vechi fortificaţii. Cordelia îi dădu ocol, verificându-şi din nou harta, pe care locul acesta era însemnat ca obiectiv turistic principal. Pornind de aici către nord şi trecând pe deasupra a trei terenuri particulare de mari dimensiuni, coborî cu micul flyer şi ateriză pe o alee ce urca panta către un al patrulea.

O casă veche, construită într-un stil incert din piatră de prin partea locului, se îmbina cu vegetaţia în coasta dealului. Cordelia strânse aripile, opri motorul, îşi puse cheile în buzunar şi rămase uitându-se, nehotărâtă, la faţada încălzită de soare.

O siluetă înaltă, într-o uniformă ciudată, cafenie cu argintiu, apăru de după colţ. Purta o armă în tocul de la şold, iar mâna i se sprijinea pe ea mângâietor. Cordelia îşi dădu seama că trebuia să fie şi Vorkosigan prin apropiere, fiindcă acela era sergentul Bothari. Părea a fi sănătos, cel puţin din punct de vedere fizic.

Sări din flyer.

— Ăă, bună ziua, sergent. Amiralul Vorkosigan e acasă?

El o cercetă cu ochii îngustaţi, apoi păru să se lumineze la faţă şi o salută.

— Căpitane Naismith. Să trăiţi. Da.

— Arăţi mult mai bine decât ultima dată când ne-am întâlnit.

— Doamnă?

— Pe nava-amiral. Lângă Escobar.

Păru tulburat.

— Nu… nu-mi aduc aminte de Escobar. Amiralul Vorkosigan zice c-am fost acolo.

— Înţeleg.

Ţi-au şters memoria, nu-i aşa? Sau tu singur ai făcut asta? Nu-mi dau seama acum.

— Îmi pare rău s-aud asta. Ai slujit cu mult curaj.

— Într-adevăr? Am fost lăsat la vatră, după aceea.

— Da? Ce uniformă-i asta?

— Livreaua contelui Vorkosigan, doamnă. M-a luat în garda sa personală.

— Sunt… sigură că-l vei sluji cum se cuvine. Pot să-l văd pe amiralul Vorkosigan?

— E prin spate, doamnă. Puteţi urca.

Plecă mai departe, văzându-şi, evident, de un anume traseu circular pe care îl avea de patrulat.

Cordelia îşi târî picioarele în jurul casei, cu soarele cald în ceafă, tot încurcându-se în poalele rochiei, cu care nu era obişnuită şi care i se înfăşură în jurul genunchilor. O cumpărase cu o zi în urmă din Vorbarr Sultana, în parte fiindcă i se păruse distractiv, dar mai ales pentru că vechea ei uniformă maro-gălbuie de la Observaţii, căreia îi scosese însemnele, atrăgea privirile pe stradă. Îi plăcea modelul floral întunecat al rochiei. Îşi lăsase părul despletit, cu cărare pe mijloc şi prins la tâmple cu două agrafe smălţuite, cumpărate şi ele tot atunci.

Ceva mai sus pe povârniş se afla o grădină împrejmuită de un prag jos de piatră cenuşie. Nu, nu o grădină, îşi dădu ea seama pe când se apropia: un cimitir. Un bătrân cu o salopetă veche muncea acolo, îngenuncheat în ţărână, la plantarea unui pat de flori tinere. Când ea împinse portiţa să intre, ridică fruntea şi miji ochii s-o vadă mai bine. Cordelia îşi dădu seama cine era. Era puţin mai înalt decât fiul lui, iar muşchii i se subţiaseră şi-i deveniseră vânoşi cu vârsta, dar ea îl văzu pe Vorkosigan în structura osoasă a feţei lui.

— Domnul general conte Vorkosigan?

Salută automat, apoi îşi dădu seama ce ciudat trebuie că arăta în rochie. El se ridică ţeapăn în picioare.

— Eu sunt căp… mă numesc Cordelia Naismith. Sunt o prietenă a lui Aral. Nu… nu ştiu dacă v-a pomenit de mine. El este aici?

— Ce mai faceţi, doamnă, spuse el şi luă o poziţie de drepţi relativă, salutând-o politicos cu o vagă înclinare a capului, care îi

era dureros de familiară. N-a pomenit prea multe şi nu m-a lăsat să cred că s-ar putea să ne întâlnim personal.

Un zâmbet îi străbătu cu greu faţa, de parcă muşchii aceia i-ar fi fost înţepeniţi de o îndelungată nefolosinţă.

— Nici nu-ţi imaginezi ce bucuros sunt să văd că m-am înşelat. (Făcu un gest peste umăr, către colină.) În vârful dealului avem un mic pavilion cu vedere spre lac. El, ăă, acolo stă în cea mai mare parte a timpului.

— Înţeleg.

Remarcă imediat cărarea, care şerpuia pe lângă cimitir.

— Ăă, nu ştiu cum mă exprim… e băut?

El aruncă o privire către soare şi strânse din buzele zbârcite.

— Probabil că da, la ora asta. Când s-a întors acasă avea obiceiul să bea doar după cină, dar l-a ajuns vremea, încet, încet. Necaz mare, dar nu prea am ce să-i fac. Deşi, dacă începe iar să-i sângereze maţul ăla, s-ar putea să…

Se întrerupse şi o privi cu aerul că reflecta intens, fără a se putea hotărî.

— Cred că, fără să fie nevoie, a luat prea personal eşecul ăsta cu Escobarul. În niciun caz nu era necesar să demisioneze.

Cordelia deduse că împăratul nu-şi împărtăşea secretele cu bătrânul conte. Nu eşecul l-a doborât, domnule, ci succesul, gândi ea. Apoi cu voce tare:

— Loialitatea faţă de împăratul vostru a fost un principiu de onoare foarte important pentru el, din câte ştiu.

Aproape ultimul ei bastion, iar împăratul vostru a ales s-o facă una cu pământul în serviciul nevoilor sale supreme…

— Mai bine urcă la el, îi sugeră bătrânul. Deşi azi nu-i o zi prea bună pentru el. M-am gândit că… e mai bine să te avertizez.

— Mulţumesc. Înţeleg.

El rămase privind în urma ei, iar ea, ieşind din zona înconjurată de zidul scund, porni în sus pe cărarea şerpuită. Era umbrită de arbori, cei mai mulţi importaţi de pe Pământ, şi de un fel de vegetaţie care părea a fi din partea locului. Erau frapante mai ales gardurile vii, ce păreau a fi alcătuite din tufişuri cu flori – presupuse că erau flori, Dubauer ar fi ştiut să spună – asemănătoare unor pene roz de struţ.

Pavilionul era o structură cu aspect vag oriental, din lemn patinat de vreme, care domina frumoasa privelişte a lacului sclipitor. Se căţărau lujeri pe el, părând să-l revendice în numele patului de stâncă pe care stătea. Era deschis pe toate cele patru laturi şi mobilat cu două şezlonguri ponosite, un fotoliu larg şi decolorat, cu taburet pentru picioare, şi o măsuţă pe care se aflau două carafe, câteva pahare şi o sticlă cu un lichid alb vâscos.

Vorkosigan stătea relaxat în fotoliu, cu ochii închişi şi cu picioarele goale ridicate pe taburet, după ce îşi aruncase neglijent sandalele într-o parte. Cordelia se opri la marginea pavilionului şi-l privi cu un fel de bucurie fragilă. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri de la o uniformă veche şi o cămaşă cât se poate de civilă, cu un neaşteptat imprimeu floral strident. Se vedea că nu se bărbierise în dimineaţa aceea. La degetele mari de la picioare, observă ea, avea câte un mic smoc de păr negru sârmos, la fel ca acela de pe dosul degetelor şi mâinilor. Hotărî că-i plăceau, categoric îi plăceau picioarele lui; ba chiar ar fi putut cu uşurinţă să se îndrăgostească nebuneşte de fiecare părticică a lui. Mai puţin amuzant era aerul lui abătut. Ostenit, şi mai mult decât ostenit. Bolnav.

El întredeschise ochii cât muchia de cuţit şi se întinse după paharul de cristal fără picior, plin cu un lichid de culoarea ambrei, apoi păru să se răzgândească şi luă sticla albă. Lângă ea se afla o ceşcuţă de măsurat, pe care însă o ignoră, dând pe gât o înghiţitură din lichidul alb direct de la sursă. Rânji batjocoritor în faţa sticlei, apoi o schimbă cu paharul de cristal, luând şi din el o duşcă, cu care îşi clăti gura înainte de-a o înghiţi. Se cocoşă la loc în fotoliu, cufundându-se puţin mai adânc decât înainte.

— Un mic dejun lichid? întrebă Cordelia. E la fel de gustos ca terciul de ovăz cu sos de brânză cu mucegai?

El deschise ochii brusc.

— Tu, spuse răguşit după câteva clipe, nu eşti o halucinaţie.

Începu să se ridice, apoi păru să se gândească mai bine la asta şi se cufundă la loc, încremenit de stânjeneală.

— N-am vrut să vezi vreodată…

Ea urcă treptele către umbrar, împinse un şezlong mai aproape de el şi se aşeză. La naiba, îşi spuse, l-am pus în încurcătură, surprinzându-l aşa anapoda. Dezechilibrat. Cum să-l fac să se simtă în largul lui? L-aş prefera oricând în largul lui…

— Am încercat să sun înainte, ieri, când am ajuns pe planetă, dar nu te-am găsit deloc. Dacă te aştepţi să ai halucinaţii, cred că ai acolo o marfă remarcabilă. Ia toarnă-mi şi mie, te rog.

— Cred c-ai prefera-o pe cealaltă.

Îi turnă din a doua carafă, părând încă şocat. Curioasă, Cordelia gustă din paharul lui.

— Ptiu! Asta nu-i vin.

— Coniac.

— La ora asta?

— Dacă mă apuc după micul dejun, explică el, de regulă reuşesc să obţin starea de inconştienţă totală pe la ora prânzului.

Mai e puţin până la prânz, îşi spuse ea. Discursul lui o indusese în eroare la început, fiind perfect inteligibil, doar puţin mai lent şi mai ezitant decât de obicei.

— Cred că trebuie să existe anestezii generale mai puţin otrăvitoare.

Vinul galben-pai pe care i-l turnase era excelent, deşi puţin cam sec pentru gustul ei.

— Aşa faci în fiecare zi?

— Doamne-sfinte, nu, spuse el şi ridică din umeri. De două sau trei ori pe săptămână cel mult. O zi de băut, următoarea de zăcut – o mahmureală îţi ia gândul de la orice la fel de bine ca şi îmbătatul – următoarea zi comisioane de făcut şi alte treburi pentru tata. Se mişcă tare încet de câţiva ani încoace.

Se trăgea treptat mai la vedere, pe măsură ce se estompau groaza şi jena iniţială la gândul că-i va părea respingător. Îşi îndreptă spinarea şi îşi frecă faţa cu mâinile într-un gest familiar, de parcă ar fi vrut să şi-o cureţe de amorţeală, apoi încercă să închege o conversaţie uşoară.

— Drăguţă rochie. Mare îmbunătăţire faţă de lucrurile alea portocalii.

— Mersi, spuse ea, marşând imediat la replica lui. Îmi pare rău că nu pot spune acelaşi lucru despre cămaşa ta… Reprezintă cumva propriile tale gusturi?

— Nu, a fost un cadou.

— Mă simt uşurată.

— Un fel de glumă. Câţiva dintre ofiţerii mei au pus mână de la mână şi mi-au cumpărat-o cu ocazia primei mele promovări ca amiral, înainte de Komarr. Mereu mă gândesc la ei când o port.

— Ei, drăguţ gest. În cazul ăsta, cred că mă pot obişnui cu ea.

— Trei din patru sunt morţi acum. Doi au murit la Escobar.

— Înţeleg.

Cam atât cu pălăvrăgeala relaxată. Îşi roti vinul pe fundul paharului.

— Arăţi ca dracu’, să ştii. Gălbejit.

— Da, nu m-am mai antrenat. Bothari e profund jignit.

— Mă bucur că lui Bothari nu i s-a înfundat din cauza lui Vorrutyer.

— A fost cât pe-aci, dar l-am scăpat. Mărturia lui Illyan a fost de folos.

— Si totuşi l-au lăsat la vatră.

— Onorabil. Pe motive medicale.

— L-ai pus pe tatăl tău să-l angajeze?

— Da. Aşa mi s-a părut corect. N-o să fie niciodată normal, după cum vedem noi normalitatea, dar cel puţin are o uniformă, şi-o armă, şi nişte reguli de urmat. Asta pare să-i dea un punct de sprijin.

Îşi trecu încet degetul peste buza paharului cu coniac.

— A fost ordonanţa lui Vorrutyer timp de patru ani, îţi dai seama. Nu era prea sănătos când a fost repartizat pe *Generalul Vorkraft.* În pragul unei disocieri de personalitate – amintiri separate, tot tacâmul. Ceva de speriat. S-ar zice că singurul rol omenesc căruia îi poate face faţă e cel de soldat, îi oferă un oarecare respect de sine. Tu, pe de altă parte – şi îi zâmbi Cordeliei –, arăţi dumnezeieşte. Poţi să, ăă… să stai mai mult?

În expresia feţei lui era o foame ezitantă, o dorinţă nerostită, suprimată de nesiguranţă. Atâta vreme am ezitat amândoi, îşi spuse ea, încât a devenit un obicei. Pe urmă îşi dădu seama

dintr-odată: el se temea că poate ea venise doar în vizită. A dracului de lungă călătorie doar pentru stat la taclale, iubire. Chiar *eşti* beat.

— Cât de mult doreşti. Cât am stat pe-acasă am descoperit că... era schimbată. Sau eu sunt schimbată. Nimic nu se mai potriveşte. Am jignit aproape pe toată lumea şi am plecat când mai aveam un pas până la, ăă, o mulţime de necazuri. Nu mai pot să mă întorc. Mi-am dat demisia – le-am trimis-o de pe Escobar – şi toate bunurile mele sunt în portbagajul flyerului de-acolo.

Savură scânteia de încântare care se aprinsese în ochii lui în timp ce-i vorbea, când în sfârşit înţelesese că ea venise ca să rămână. Îi confirma hotărârea.

— M-aş ridica de-aici – spuse el, alunecând spre marginea fotoliului – dar, din nu ştiu ce motiv, picioarele mele o iau înainte şi limba îmi rămâne în urmă. Aş prefera să-ţi cad la picioare într-un mod mai controlat. O să-mi revin în scurt timp. Până atunci, nu vrei să vii să stai aici?

— Cu plăcere, spuse ea şi se mută pe celălalt scaun. Dar n-o să te strivesc? Sunt cam înaltă.

— Deloc. Nu pot să sufăr femeile micuţe. Ah, aşa-i mai bine.

— Da.

Se cuibări lângă el, îi cuprinse pieptul cu braţele, îşi sprijini capul pe umărul lui şi săltă şi un picior peste el, marcând emfatic completa lui capturare. Prizonierul emise un sunet undeva între oftat şi râs, iar ea îşi dori să poată rămâne în poziţia aceea pentru totdeauna.

— Va trebui să renunţi la treaba asta cu sinuciderea prin alcool, să ştii.

El îşi înălţă capul.

— Mi se părea că-s subtil.

— Nu prea se observă.

— Mă rog, mi se potriveşte. E un procedeu extraordinar de incomod.

— Da, îl îngrijorezi pe taică-tău. S-a uitat la mine tare ciudat.

— Sper că nu cu căutătura aia a lui. Are o căutătură nimicitoare. I-a luat o viaţă de om să şi-o perfecţioneze.

— Nicidecum. A zâmbit.

— Dumnezeule mare.

Un zâmbet îi încreţi colţurile ochilor.

Ea râse şi întinse gâtul ca să-i poată vedea faţa. Aşa era mai bine…

— O să mă şi bărbieresc, promise el într-o izbucnire de entuziasm.

— Nu te da peste cap pentru mine. Şi eu am venit aici să mă pensionez. Pace pentru fiecare, cum se zice.

— Pace, într-adevăr.

Îşi frecă nasul de părul ei, inspirându-i parfumul. Muşchii i se relaxară sub ea ca un arc mult prea încordat care se destinde.

***

La câteva săptămâni după căsătorie făcură prima călătorie împreună, Cordelia însoţindu-l pe Vorkosigan în pelerinajul lui periodic la Spitalul Militar Imperial din Vorbarr Sultana. Plecară într-o maşină terestră împrumutată de la conte, iar Bothari îşi asumă rolul care, era limpede, îi revenea de obicei, o combinaţie de şofer şi gardă de corp. Cordeliei, care abia începea să-l cunoască suficient cât să vadă dincolo de masca lui taciturnă, îi păru că stătea ca pe ace. Aşezată între el şi Vorkosigan, îl văzu cum se uită nesigur peste creştetul ei.

— I-aţi spus, domnule?

— Da, totul. E-n regulă, sergent.

Cordelia adăugă încurajator:

— Cred că te descurci perfect, sergent. Sunt, ăă, foarte mulţumită.

El se relaxă puţin şi aproape că zâmbi.

— Mulţumesc, doamna mea.

Cordelia îi cercetă pe ascuns profilul; mintea ei trecea în revistă evantaiul de probleme şi greutăţi cu care avea să se întoarcă Bothari în ziua aceea la săteanca angajată în Vorkosigan Surleau, îndoindu-se profund de capacitatea lui de-a le face faţă. Riscă să sondeze puţin terenul.

— Te-ai gândit la… ce-ai de gând să-i spui despre mama ei, când o să mai crească? Într-o bună zi, tot va vrea să ştie.

El dădu din cap, rămase tăcut un timp, apoi vorbi.

— O să-i zic c-a murit. Îi zic c-am fost căsătoriţi. Pe-aici nu-i lucru bun să fii bastard. (Mâna i se crispă pe comenzi.) Aşa că n-o să fie. Nimeni n-o s-o numească aşa.

— Înţeleg.

Noroc, îi ură în gând. Alese o întrebare mai puţin dificilă.

— Ştii ce nume o să-i pui?

— Elena.

— Drăguţ. Elena Bothari.

— Aşa o chema pe mama ei.

Surpriza o făcu pe Cordelia să scape o replică imprudentă.

— Credeam că nu-ţi aduci aminte de Escobar!

Mai trecu ceva timp, apoi el răspunse:

— Poţi învinge, uneori, medicamentele de memorie dacă ştii cum.

Vorkosigan ridică din sprâncene. Evident, informaţia aceasta era o noutate şi pentru el.

— Cum faci asta, sergent? întrebă el, cu grijă ca vocea să-i sune neutru.

— Cineva cunoscut mi-a zis odată… îţi notezi ce vrei să-ţi aduci aminte şi te gândeşti la lucrurile alea. Pe urmă ascunzi lista – aşa cum ne ascundeam pe vremuri fişierele secrete de Radnov, domnule –, aşa nici ei n-o să-şi dea seama vreodată. Pe urmă, primul lucru pe care îl faci când îţi revii, încă înainte să ţi se liniştească stomacul, scoţi notiţa şi te uiţi la ea. Dacă eşti în stare să-ţi aduci aminte un singur lucru de pe listă, de obicei poţi să le obţii şi pe celelalte, până să vină ei înapoi. Pe urmă faci iar acelaşi lucru. Şi iar. Te-ajută dacă ai şi-un… un obiect.

— Tu ai vreun, ăă, obiect? întrebă Vorkosigan, evident fascinat.

— Şuviţă de păr.

Tăcu iar, multă vreme, pe urmă continuă din proprie iniţiativă:

— Avea păr lung negru. Mirosea frumos.

Cordelia, copleşită şi derutată de implicaţiile acestei poveşti, se lăsă pe spate şi descoperi brusc ceva de privit dincolo de marginea capotei. Vorkosigan arăta vag iluminat, ca un om care a găsit o piesă-cheie dintr-un puzzle dificil. Ea continuă să privească peisajul variat, bucurându-se de lumina clară a soarelui, de aerul văratic atât de răcoros, încât nu mai era

nevoie de dispozitive de protecţie, şi de străfulgerările de verdeaţă şi apă din cavităţile dealurilor. Mai observă şi altceva. Vorkosigan văzu încotro se îndrepta privirea ei.

— A, i-ai reperat, nu-i aşa?

Bothari zâmbi vag.

— Flyerul care nu vrea să ne-ntreacă? spuse Cordelia. Știi cine e?

— Securitatea imperială.

— Mereu te urmăresc când mergi în capitală?

— Mă urmăresc mereu oriunde m-aş duce. N-a fost uşor să-i conving pe oameni că nu glumeam când am spus că mă retrag. Înainte să vii tu, mă distram forţându-i să iasă la lumină. Făceam tot felul de lucruri, cum ar fi să mă urc beat în flyer şi să conduc spre sud prin canioanele alea în nopţile cu lună. E nou. Foarte rapid. Asta le atrăgea imediat atenţia.

— Cerule, sună de-a dreptul letal. Chiar făceai aşa ceva?

Păru uşor ruşinat.

— Mă tem că da. Pe-atunci nu mă gândeam c-ai să vii aici. Erau senzaţii tari. Din adolescenţă nu mai făcusem ceva anume ca să simt gustul adrenalinei. Serviciul miliar îmi acoperea binişor nevoia asta.

— Sunt surprinsă că n-ai avut niciun accident.

— Am avut, o dată, recunoscu el. M-am prăbuşit, dar n-a fost mare lucru. Că tot mi-am adus aminte, trebuie să verific cum mai merg reparaţiile. Parcă nu mai termină în veci cu el. Presupun că alcoolul m-a făcut moale ca o cârpă, plus că n-am avut niciodată tupeul să fac aşa ceva fără hamuri. Aşa că n-a avut nimeni de suferit, în afară de flyer şi de nervii agentului trimis de căpitanul Negri.

— De două ori, comentă Bothari pe neaşteptate.

— Pardon, ce-ai spus, sergent?

— L-aţi stricat de două ori, repetă sergentul. Pe-a doua nu v-o aduceţi aminte. Tatăl dumneavoastră a spus că nici nu se miră. Am dat amândoi o mână de-ajutor ca să fiţi, ăă, *scurs* afară din cuşca de siguranţă. Aţi fost inconştient o zi întreagă.

Vorkosigan părea surprins.

— Mă iei peste picior, sergent?

— Nu, domnule. Puteţi să mergeţi să vă uitaţi la bucăţile de flyer. Sunt împrăştiate pe un kilometru şi jumătate prin trecătoarea Dendarii.

Vorkosigan îşi drese glasul şi se făcu mic unde stătea.

— Înţeleg.

Rămase tăcut o vreme, apoi adăugă:

— Ce… neplăcut să ai aşa un gol de memorie.

— Da, domnule, încuviinţă sec Bothari.

Cordelia aruncă o privire în sus către flyerul care venea pe urmele lor printr-o deschizătură din lanţul deluros.

— Au fost cu ochii pe noi în tot acest timp? Şi pe mine?

Expresia de pe faţa ei îl făcu pe Vorkosigan să zâmbească.

— Îmi imaginez că te-au urmărit din momentul în care ai pus piciorul pe aerodromul din Vorbarr Sultana. Întâmplarea face că după Escobar am devenit foarte popular în politică. Presa, care aici e al treilea braţ al lui Ezar Vorbarra, m-a prezentat ca pe un soi de erou în retragere, care a smuls spontan victoria din colţii înfrângerii şi aşa mai departe – numai baliverne. Simt că mă doare stomacul de la ele, chiar şi fără coniac. Ar fi trebuit să fiu capabil de-o treabă mai bună, ştiind ce ştiam dinainte. Am sacrificat prea multe crucişătoare ca să acopăr transportoarele de trupe – dar ăsta a fost compromisul care trebuia făcut, aritmetica simplă îl cerea…

Cordelia putea să-şi dea seama după expresia de pe chipul lui că gândurile îi rătăceau într-un labirint îndelung bătut, al întâmplărilor militare care-ar-fi-putut-să-fie. Naiba să-l ia de Escobar, îşi spuse ea, şi naiba să-l ia pe împăratul vostru, naiba să-i ia pe Serg Vorbarra şi pe Ges Vorrutyer, la naiba cu toate ocaziile când s-au unit momentul şi locul ca să înghesuie visul despre eroism al unui puşti în coşmarul despre asasinat, nelegiuire şi înşelăciune al unui adult. Prezenţa ei era un paliativ extraordinar pentru el, dar nu era destul; încă mai rămânea ceva bolnav în el, ceva dizarmonic.

Pe când se apropiau de Vorbarr Sultana dinspre sud, ţinutul deluros se turtea, transformându-se într-o câmpie fertilă, iar populaţia devenea mai densă. Oraşul încăleca panglica argintie a unui râu cu albie lată; cele mai vechi clădiri guvernamentale, majoritatea convertite din fortăreţe străvechi, îmbrăţişau

falezele şi înălţimile care dominau marginea râului. Oraşul modern se revărsa în zare către nord şi sud.

Clădirile guvernamentale mai noi, blocuri monolitice eficiente, erau concentrate în partea din mijloc. Străbătură complexul, îndreptându-se către unul dintre faimoasele poduri ale oraşului ca să traverseze râul spre nord.

— Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat aici? întrebă Cordelia când trecură pe lângă un cvartal întreg de clădiri arse din temelii, înnegrite şi scheletice.

Vorkosigan zâmbi acru.

— Asta a fost Ministerul Educaţiei Politice, până la revoltele de-acum două luni.

— Am auzit câte ceva despre ele, pe Escobar, când veneam încoace. Habar n-aveam c-au fost atât de extinse.

— Păi, nici n-au fost. Doar foarte atent orchestrate. Personal, am considerat că modul ăsta de-a rezolva o treabă a fost al dracului de periculos. Deşi presupun că în privinţa subtilităţii a fost un pas înainte faţă de Defenestrarea Consiliului Privat la ordinul lui Yuri Vorbarra. Progresul unei generaţii, dacă-i putem spune aşa… Nu mi-am închipuit că Ezar avea de gând să bage duhul înapoi în sticlă, dar se pare că s-a ocupat cu succes de treaba asta. Imediat ce-a fost ucis Grishnov, toate trupele pe care le strânseseră şi care, nu se ştie de ce, păreau să fi fost direcţionate la paza reşedinţei imperiale – pufni dispreţuitor – şi-au făcut apariţia şi au curăţat străzile, şi revolta s-a topit pur şi simplu, au mai rămas doar câţiva fanatici şi nişte suflete rănite care pierduseră vreo rudă la Escobar. A ieşit urât, dar la ştiri n-au lăsat să apară nimic.

Traversară râul şi ajunseră la uriaşul şi faimosul spital, aproape oraş în oraş, desfăşurat într-un parc înconjurat de ziduri. Îl găsiră pe sublocotenentul Koudelka singur în camera lui, întins în pat, mohorât, în pijamaua-uniformă de culoare verde. Cordeliei i se păru în primul moment că le făcea cu mâna, dar abandonă ideea când văzu că antebraţul lui stâng continua să se mişte în sus şi în jos într-un ritm lent.

Ce-i drept, se ridică în capul oaselor şi zâmbi la intrarea fostului său comandant, apoi se salută în tăcere cu Bothari.

Zâmbetul i se lăţi când o văzu şi pe ea intrând în urma lui Vorkosigan. Chipul îi era mult îmbătrânit.

— Căpitane Naismith, să trăiţi! Lady Vorkosigan, îmi închipui. N-am crezut c-am să vă mai văd vreodată.

— Nici eu. Mă bucur că ne-am înşelat, spuse ea, întorcându-i zâmbetul.

— Şi felicitări, domnule. Mulţumesc pentru mesajul de încurajare. V-am cam dus lipsa în ultimele săptămâni, dar… văd c-aţi avut lucruri mai bune de făcut.

Datorită zâmbetului, remarca sa nu păru câtuşi de puţin înţepătoare.

— Mulţumesc, sublocotenent. A… ce s-a-ntâmplat cu braţul tău?

Koudelka făcu o strâmbătură.

— Am căzut de dimineaţă. S-a rupt ceva pe-acolo. Trebuie să apară şi doctorul din clipă-n clipă să mă repare. Putea să fie mai rău.

Cordelia observă că pielea de pe braţele lui era acoperită cu o reţea de cicatrice roşii fine, care marcau traseele implanturilor protetice de nervi.

— Deci eşti pe picioarele tale. Mă bucur să aud asta, îl încurajă Vorkosigan.

— Mda, aşa ceva. (Se lumină la faţă.) Şi cel puţin au reuşit să-mi ţină maţele sub control. Nici nu-mi pasă că nu simt nimic în zona aia, câtă vreme am scăpat în sfârşit de nenorocita aia de pungă de colostomie.

— Ai dureri mari de tot? întrebă Cordelia timid.

— Nu mari, se grăbi Koudelka să răspundă (ea simţi că o minţea), dar partea cea mai rea, pe lângă faptul că sunt atât de neîndemânatic şi lipsit de echilibru, sunt senzaţiile. Nu durere, nişte lucruri ciudate. Rapoarte de informaţii false. Ca şi cum ai gusta culori cu piciorul stâng sau ai simţi lucruri care nu există, de pildă gângănii care ţi se târăsc pe trup, sau ca şi cum n-ai simţi lucruri care *există,* de pildă arsura…

Privirea îi căzu pe glezna dreaptă, bandajată.

Intră un doctor şi conversaţia se opri cât timp Koudelka se dezbrăcă de cămaşă. Doctorul îi ataşă de umăr un instrument şi porni în căutare de scurtcircuite cu un delicat retractor manual

chirurgical. Koudelka păli şi rămase cu privirea fixată asupra genunchilor, dar cel puţin braţul său îşi opri oscilaţia şi rămase lipsit de vlagă pe lângă corp.

— Mă tem că va trebui să-i dau scutire de activitate tot restul zilei, se scuză doctorul. Reluăm mâine, când vei începe să munceşti la grupul aductorilor de la piciorul stâng.

— Mda, bine, spuse Koudelka.

Îl concedie cu o fluturare a mâinii drepte, care era funcţională, iar doctorul îşi strânse instrumentele şi plecă.

— Ştiu că ţie ţi se pare că durează o veşnicie, spuse Vorkosigan, observând expresia de frustrare de pe faţa lui Koudelka, dar mie îmi pare, de câte ori vin, că faci mereu progrese. O să scapi de-aici, adăugă el cu toată încrederea.

— Mda, chirurgul zice c-o să-mi dea drumul peste vreo două luni. (Zâmbi.) Dar cică n-o să mai fiu niciodată bun de luptă. (Zâmbetul îi alunecă de pe faţă şi trăsăturile i se boţiră.) Of, domnule! Au de gând să mă lase la *vatră!* Atâta ciopârţeală fără sfârşit, şi *degeaba!* întoarse capul să-şi ferească faţa de ei, crispat şi stânjenit, până ce reuşi să-şi controleze iar expresia.

Vorkosigan privi la rându-i în altă parte, nevrând să-şi impună compasiunea, până ce sublocotenentul îşi întoarse chipul către ei, cu zâmbetul atent repoziţionat.

— Înţeleg de ce, spuse Koudelka pe un ton vioi, arătând cu capul spre tăcutul Bothari, care proptea peretele şi părea mulţumit doar să asculte ce se vorbea. Câteva directe ţepene ca alea pe care mi le dădeai în ringul de exerciţii, şi m-ai vedea cum mă preling ca un ţipar. *N-ar fi* un bun exemplu pentru oamenii mei. Cred că n-am altceva de făcut decât să-mi găsesc… ceva de muncit la birou.

Se întoarse către Cordelia.

— Ce s-a-ntâmplat cu locotenentul tău, ăla care-a fost lovit în cap?

— Ultima dată când l-am văzut, după Escobar, am fost să-l vizitez cu vreo două zile înainte să plec de-acasă, cam aşa. E neschimbat. Dar a ieşit din spital. Maică-sa a renunţat la slujbă şi-acuma stă acasă ca să aibă grijă de el.

Koudelka lăsă ochii în jos, iar Cordeliei i se strânse inima văzând ruşinea care i se zugrăvise pe faţă.

— Şi eu mă vait de-mi sar ochii pentru câteva spasme, îmi pare rău.

Ea clătină din cap, neavând încredere în sine cât să deschidă gura ca să-i răspundă.

Mai târziu, rămânând un moment singură cu Vorkosigan pe coridor, Cordelia îşi lăsă capul pe umărul lui şi se lăsă îmbrăţişată.

— Îmi dau seama de ce te-ai apucat de băut după micul dejun, după toate întâmplările astea. În clipa asta şi mie mi-ar prinde bine o tărie.

— După următoarea oprire mergem să luăm prânzul şi putem să bem toţi câte o tărie, îi promise el.

***

Următoarea lor destinaţie era aripa laboratoarelor de cercetare. Doctorul militar care se afla la conducere îl salută cordial pe Vorkosigan şi reacţionă doar cu o privire uşor absentă când Cordelia îi fu prezentată, fără nicio explicaţie, drept Lady Vorkosigan.

— Nu mi-am dat seama că sunteţi însurat, domnule.

— De puţin timp.

— Da? Felicitări. Mă bucur că v-aţi gândit să veniţi să vedeţi una d-asta, domnule, până nu se termină cu toate. Aş putea zice că asta-i cea mai interesantă parte, zău aşa. Nu doreşte doamna să aştepte aici cât ne ocupăm noi de trebuşoara asta?

Avea un aer jenat.

— Lady Vorkosigan a primit toate informaţiile.

— În afară de asta, adăugă Cordelia cu seninătate, am şi un interes personal.

Doctorul păru nedumerit, dar îi conduse pe amândoi în camera de monitorizare. Cordelia privi cu îndoială ultimele şase canistre rămase, care fuseseră înşirate acolo. Li se alătură şi tehnicianul de serviciu, împingând pe roţi un echipament care, evident, fusese împrumutat de la departamentul de obstetrică al unui alt spital.

— Bună dimineaţa, domnule, spuse el voios. O să vă uitaţi cum scoatem azi din ou puicuţa asta?

— Mi-ar fi plăcut să găseşti alt cuvânt pentru treaba asta, spuse doctorul.

— Da, dar nu puteţi să-i spuneţi naştere, observă el cât se poate de corect. Tehnic vorbind, toţi au apucat de s-au născut deja o dată. Atunci, să-mi spuneţi dumneavoastră cum se cheamă.

— Acasă i se spune destupatul sticlei, sugeră Cordelia, îndatoritoare, urmărind cu interes preparativele.

Întinzând aparatura de măsurat şi plasând o albie sub o sursă de lumină caldă, tehnicianul o săgetă cu o privire plină de curiozitate.

— Sunteţi betană, nu-i aşa, doamnă? Nevastă-mea a prins la ştiri anunţul căsătoriei amiralului, undeva jos de tot, cu litere mici. Eu unul nu citesc niciodată secţiunea despre demografie.

Doctorul tresări şi ridică privirea, apoi se întoarse la lista lui de verificări tehnice. Bothari se prefăcu a se sprijini de perete, cu ochii pe jumătate închişi, mascând faptul că era numai urechi. Doctorul şi tehnicianul îşi terminară pregătirile şi le făcură semn să se apropie.

— E gata supa, domnule? murmură tehnicianul.

— Uite-o aici. Injectează-o în linia de perfuzie C.

Amestecul de hormoni fu introdus, în timp ce doctorul verifica şi răsverifica pe monitor lista de instrucţiuni.

— Cinci minute de aşteptare, începând de… acum, spuse el, apoi se întoarse către Vorkosigan. Fantastică maşină, domnule. Aţi mai auzit ceva despre obţinerea de fonduri şi personal tehnic ca să încercăm s-o reproducem?

— Nu. Voi părăsi oficial proiectul ăsta imediat ce ultimul copil viu va fi… eliberat, terminat, sau cum vrei să-i spui. Va trebui să te străduieşti singur să-i convingi pe superiorii tăi şi va trebui să concepi o aplicaţie militară care să justifice treaba asta, sau ceva care cel puţin să sune a aplicaţie militară, care s-o camufleze.

Doctorul zâmbi gânditor.

— Cred că merită insistat. Ar putea fi o schimbare drăguţă comparativ cu conceperea de metode noi de ucis oameni.

— Timp zero, domnule, spuse tehnicianul şi se întoarse la proiect.

— Separarea placentei arată bine – contracţii, exact cum ar trebui să se-ntâmple. Ştiţi, cu cât o studiez mai mult, cu atât

sunt mai impresionat de chirurgii care au operat cezarienele pe mame. Trebuie să facem cumva să ne înmulţim numărul de studenţi la medicină de pe planetă. Extragerea acestor placente fără a le deteriora trebuie să fie cea mai… aici. Aici. Şi aici. Rupe sigiliul.

Termină de făcut reglajele şi înălţă capacul.

— Taie membrana – şi uite cum iese. Aspiraţie, repede, te rog.

Cordelia îşi dădu seama că Bothari, încă ţintuit lângă perete, îşi ţinea respiraţia.

Bebeluşul ud, care dădea din mâini şi picioare, inspiră şi tuşi când aerul rece îi ajunse în plămâni. Bothari respiră şi el. Micuţa îi păru Cordeliei frumuşică, aşa, fără să fie plină de sânge, mult mai puţin roşie şi mototolită decât văzuse în înregistrările cu nou-născuţi in vivo. Bebeluşul plânse, tare şi cu forţă. Vorkosigan tresări, iar Cordelia izbucni în râs.

— Vai, dar arată perfect, spuse ea, iţindu-se prin spatele celor două cadre medicale, care îşi vedeau de măsurătorile lor şi de prelevarea de mostre de la micuţa, uimita, năucită lor protejată care-i privea chiorâş.

— De ce plânge aşa de tare? întrebă agitat Vorkosigan, care, aidoma lui Bothari, rămăsese încremenit pe loc.

Fiindcă ştie că s-a născut pe Barrayar – îşi opri Cordelia comentariul care-i stătea pe buze. Rosti în schimb cu voce tare:

— Păi, ce, şi tu ai ţipa dacă o ceată de uriaşi te-ar smulge dintr-o moţăială plăcută la căldurică şi te-ar arunca de colo-colo, ca pe un sac cu fasole.

Şi schimbă cu tehnicianul o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate încruntată.

— *Da,* doamnă, ce mai încoace şi-ncolo, cedă tehnicianul, în timp ce doctorul se întorcea la preţioasa lui maşină.

— Cumnata mea zice că trebuie ţinuţi la piept, cam aşa. Nu la distanţă, cu mâinile întinse. Aş zbiera şi eu dacă aş crede că mă ţine cineva deasupra unei gropi, gata să-mi dea drumul. Vino-ncoace, puiule. Zâmbeşte şi tu, sau fă ceva acolo, pentru tuşa Cordelia. Aşa, drăguţ şi cuminte. Oare erai destul de mare să-ţi aduci aminte bătăile inimii mamei tale?

Începu să-i fredoneze încet copilei, care plescăi şi căscă, apoi o înveli mai bine cu păturica de jur împrejur.

— Ce călătorie lungă şi ciudată ai mai avut şi tu.

— Vreţi să aruncaţi o privire înăuntru, domnule? îşi văzu doctorul de ale sale. Şi dumneata, sergent, ai pus multe întrebări data trecută când ai venit aici…

Bothari clătină din cap în semn de refuz, dar Vorkosigan se duse să asculte expunerea tehnică pe care, în mod evident, doctorul ardea s-o ofere. Cordelia se duse cu copilul la sergent.

— Vrei s-o ţii în braţe?

— Nu-i nevoie, mulţumesc, să trăiţi.

— Cerule, nu trebuie să-mi ceri mie permisiunea. În cel mai rău caz, eu ar trebui să ţi-o cer.

Bothari o luă gingaş, cu mâinile lui mari care o acopereau aproape de tot, şi se uită lung la faţa ei.

— Sunt siguri că n-au încurcat-o? Credeam c-o să aibă nasul mare.

— Au verificat şi-au răsverificat, îl asigură Cordelia, sperând că n-avea s-o întrebe de unde ştia asta, dar părea o presupunere de bun-simţ. Toţi bebeluşii au nasul mic. N-ai de unde să ştii cum o să arate copiii până n-ajung la optsprezece ani.

— Poate o să semene cu maică-sa, spuse el plin de speranţă.

Cordelia îi împărtăşi speranţa în tăcere.

Doctorul termină cu târâtul lui Vorkosigan prin intestinele maşinii visurilor sale, iar acesta reuşi, politicos, să nu pară prea tulburat.

— Vrei s-o ţii şi tu, Aral? îi propuse Cordelia.

— Nu-i nevoie, mulţumesc frumos, se scuză el în grabă.

— Exersează şi tu puţin. Poate o să ai nevoie într-o bună zi.

Se priviră, citindu-şi reciproc în ochi speranţa secretă, iar el se înmuie şi îşi permise să se lase convins.

— Hm. Am ţinut pisici mai grele de-atât. Zău că nu-i de mine.

Se citi uşurarea pe chip când personalul medical i-o luă din braţe ca să termine de completat raportul tehnic.

— Mm, ia să vedem, spuse doctorul. Asta-i cea pe care n-o ducem la Orfelinatul Imperial, corect? Unde-o ducem, după perioada de observaţie?

— Am fost rugat să mă ocup personal, spuse calm Vorkosigan. Pentru a proteja intimitatea familiei sale. Eu… Lady Vorkosigan şi cu mine i-o vom preda tutorelui ei legal.

Doctorul rămase un timp pe gânduri.

— Aha. Înţeleg, domnule, spuse el, fără a se uita la Cordelia. Dumneavoastră sunteţi persoana însărcinată cu acest proiect. Puteţi face orice doriţi cu ei. Nimeni nu vă va pune nicio întrebare, vă… vă asigur, domnule, completă cu toată sinceritatea.

— Bine, bine. Cât durează perioada de observaţie?

— Patru ore, domnule.

— Bun, putem merge la masă. Cordelia, sergent?

— Ăă, pot să rămân aici, domnule? Nu-mi e… foame.

Vorkosigan zâmbi.

— Cu siguranţă, sergent. Oamenilor căpitanului Negri le-ar prinde bine să mai facă mişcare.

Pe drum spre maşină, Vorkosigan o întrebă:

— De ce râzi?

— Nu râd.

— Îţi râd ochii. De fapt, îţi sclipesc nebuneşte.

— Din cauza doctorului. Mă tem că ne-am unit să-l inducem în eroare, absolut neintenţionat. Nu te-ai prins?

— Se pare că nu.

— Crede că-i al meu copilaşul ăla pe care l-am destupat azi. Sau poate al tău. Sau poate al amândurora. Parcă-i şi vedeam rotiţele învârtindu-i-se. Crede că şi-a dat seama în sfârşit de ce n-ai deschis tu supapa.

— Dumnezeule mare, exclamă el, mai-mai să se întoarcă din drum.

— Nu, nu, las-o baltă, spuse Cordelia. N-o să faci decât să înrăutăţeşti lucrurile dacă încerci să negi. Ştiu prea bine. Am fost cândva învinuită pentru păcatele lui Bothari. Lasă-l în legea lui să-şi pună întrebări.

Tăcu. Vorkosigan îi privi îndelung profilul.

— Acum la ce te mai gândeşti? Ţi-ai pierdut sclipirile.

— Mă întrebam doar ce s-o fi-ntâmplat cu maică-sa. Sunt convinsă c-am întâlnit-o. Păr negru lung, o chema Elena, pe nava-amiral – numai una putea să fie. Incredibil de frumoasă.

Îmi dau seama cum de i-a atras atenţia lui Vorrutyer. Dar atât de tânără şi să te confrunţi cu asemenea teroare…

— Femeile n-ar trebui să meargă la război, spuse Vorkosigan, mohorât şi încrâncenat.

— Nici bărbaţii, după părerea mea. De ce-au încercat oamenii tăi să-i ascundă amintirile? Tu le-ai ordonat?

— Nu, a fost ideea chirurgului. Îi părea rău pentru ea.

Trăsăturile feţei îi erau încordate, iar privirea, distantă.

— A fost cel mai nenorocit lucru posibil. La vremea aceea nu mi-am dat seama. Acum ştiu, cred. Când a terminat Vorrutyer cu ea – şi s-a depăşit pe sine în cazul ei, până şi după propriile lui standarde –, era catatonică. Eu… pentru ea era prea târziu, dar acela a fost momentul în care am hotărât să-l omor, dacă avea să se mai întâmple vreodată, şi scenariul împăratului ducă-se dracului. Întâi Vorrutyer, pe urmă prinţul, pe urmă eu însumi. Ar fi trebuit să-l previn pe Vorhalas… în orice caz, Bothari… i-a cerşit trupul de la el, ca să zic aşa. A luat-o de-acolo şi-a dus-o la el în cabină. Vorrutyer a presupus că avea de gând să continue tortura, probabil ca să-l imite pe el, drăgălaşul. S-a simţit flatat şi i-a lăsat singuri. Bothari a făcut ce-a făcut şi şi-a stricat imaginea de pe monitoare. Nimeni n-a avut nici cea mai vagă idee ce făcea el acolo, minut de minut, în timpul său liber. Dar a venit la mine cu o listă de provizii medicale pe care voia să i le strecor. Unguente anestezice, câte ceva pentru tratamentul şocurilor, o listă cu adevărat bine gândită. Se pricepea să acorde primul ajutor, avea experienţă de pe câmpul de luptă. Atunci mi-a trecut prin minte că n-o tortura, voia doar ca Vorrutyer să creadă asta. Era nebun, nu prost. Era îndrăgostit, într-un fel ciudat, şi-a avut inteligenţa de-a nu-l lăsa pe Vorrutyer să-şi dea seama.

— Nu-mi sună a purtare de om complet nebun, în asemenea circumstanţe, comentă ea, amintindu-şi ce planuri făcea Vorrutyer pentru Vorkosigan.

— Nu, dar felul în care se ocupa de treaba asta – am surprins câteva momente, spuse Vorkosigan, expirând lung şi zgomotos. O îngrijea la el în cabină – o hrănea, o îmbrăca, o spăla – şi-n tot acest timp nu se întrerupea deloc din dialogul lui şoptit. El vorbea, el răspundea. Se pare că îşi construise o fantezie

detaliată în care ea era îndrăgostită de el, de fapt erau chiar căsătoriţi – un cuplu normal, sănătos şi fericit. De ce n-ar visa un nebun că-i sănătos la cap? Cred c-o speria de moarte în perioadele în care era conştientă.

— Doamne! Aproape că-mi pare şi pentru el la fel de rău cât îmi pare pentru ea.

— Nu chiar. S-a şi culcat cu ea, şi am toate motivele să cred că nu şi-a limitat la vorbe fantezia asta cu căsnicia. Cred că şi-nţeleg de ce. În împrejurări normale, ţi-l poţi imagina pe Bothari apropiindu-se la mai puţin de o sută de kilometri de aşa o fată?

— Mm, cu greu. Escobaranii au trimis împotriva voastră tot ce-au avut mai bun.

— Dar mi se pare că ăsta e lucrul pe care alege el să şi-l amintească de la Escobar. Cred c-a avut nevoie de-o voinţă incredibil de puternică. A făcut terapie luni de zile.

Cordelia pufni admirativ, copleşită de viziunile pe care i le treziseră cuvintele lui. Se bucura că avea la dispoziţie câteva ore pentru a se linişti înainte de a-l revedea pe Bothari.

— Acum hai să bem ceva, da?

Capitolul cincisprezece

Vara începuse să pălească atunci când Vorkosigan îi propuse o călătorie la Bonsanklar. Erau pe la jumătate cu făcutul bagajelor în dimineaţa aleasă pentru plecare, când Cordelia privi pe fereastra din faţă a dormitorului şi spuse cu voce sugrumată:

— Aral? Tocmai a aterizat un flyer şi coboară din el şase oameni înarmaţi. Se împrăştie pe tot terenul nostru.

Vorkosigan, brusc alarmat, veni lângă ea să vadă despre ce era vorba, apoi se relaxă.

— E-n regulă. Ăștia-s oamenii contelui Vortala. Probabil vine în vizită la tata. Mă mir c-a găsit timp tocmai acum să plece din capitală. Am auzit că împăratul scoate untul din el.

Câteva minute mai târziu, un al doilea flyer ateriză lângă primul şi Cordelia îl avu în faţa ochilor pentru prima dată pe noul prim-ministru al Barrayarului. Descrierea pe care i-o făcuse prinţul Serg – clovn zbârcit – era o exagerare, însă una întemeiată; era un ins slab, micşorat de vârstă, dar cu mişcări încă vioaie. Ducea cu el un baston, dar, după felul în care îl legăna pe lângă corp, Cordelia îşi dădu seama că era doar o poză. Avea o coroană de păr alb tuns scurt pe capul chel şi plin de pete ale senilităţii, care străluci în lumina soarelui când se apropie de uşa din faţă. Era însoţit de o pereche de ajutoare, sau poate gărzi de corp – privind de sus, Cordelia nu-şi dădea seama care era varianta corectă.

Cei doi conţi stăteau de vorbă în holul de la intrare când Cordelia şi Vorkosigan coborâră de la etaj.

— A, uite-l că vine, spuse generalul.

Vortala se uită în direcţia lor cu ochi strălucitori şi pătrunzători.

— Aral, băiete. Mă bucur să văd că arăţi atât de bine. Iar aceasta este Pentesileea ta betană? Felicitări pentru remarcabila captură. Doamnă.

Se apleca şi-i sărută mâna cu un fel de *savoir faire* aproape de fetiş.

Cordelia se uită la el chiorâş după descrierea ce-i fusese făcută, dar reuşi să scoată un „Ce mai faceţi, domnule?”. Vortala o privi în ochi, chibzuind.

— E bine c-aţi putut găsi timp pentru o vizită, domnule, spuse Vorkosigan. Eu şi soţia mea (cuvintele se reliefau în gura lui ca o sorbitură de vin cu buchet deosebit) era să ratăm momentul. I-am promis că azi o duc să vadă oceanul.

— Perfect... întâmplarea face că nu-i o vizită de curtoazie. Joc rolul de mesager pentru stăpânul meu. Şi din păcate timpul meu e drămuit.

Vorkosigan înclină din cap aprobator.

— Atunci, vă las să discutaţi, domnilor.

— Ha. Nu-ncerca să mi te strecori de-aici, băiete. Mesajul e pentru tine.

Vorkosigan căpătă un aer prudent.

— Nu-mi închipuiam că împăratul şi cu mine mai avem ceva să ne spunem. Credeam c-am fost clar în privinţa asta când am demisionat.

— Da, mă rog, pe el l-a mulţumit pe deplin să te ştie plecat din capitală cât se desfăşura treaba aia murdară de la Ministerul Educaţiei Publice. Dar eu am fost însărcinat să te informez – schiţă o plecăciune – că ai fost solicitat şi ţi se cere să te prezinţi la el. În după-amiaza asta. Şi soţia ta, adăugă de parcă şi-ar fi amintit ulterior.

— De ce? întrebă pe şleau Vorkosigan. Sincer, Ezar Vorbarra nu era în planurile mele pentru ziua de azi – sau pentru orice altă zi.

Vortala deveni serios.

— Nu mai are timp să aştepte până te plictiseşti tu la ţară. E pe moarte, Aral.

Vorkosigan pufni.

— Tot pe moarte e de unsprezece luni. Nu poate să mai moară încă puţin?

Vortala chicoti.

— Cinci luni, îl corectă distrat, apoi se încruntă meditativ la Vorkosigan. Hm. Mă rog, pentru el a fost foarte convenabil. În ultimele cinci luni a scuturat de după lambriuri mai mulţi şobolani decât în ultimii unsprezece ani la un loc. Practic după

rapoartele despre sănătatea lui ai putea indica momentele în care au loc şantaje în ministere. Săptămâna unu: stare foarte gravă. Săptămâna doi: încă un ministru adjunct prins şi acuzat de delapidare, sau mai ştiu eu ce. (Redeveni serios.) Dar de data asta e adevărat. Trebuie să mergi să-l vezi astăzi. Mâine s-ar putea să fie prea târziu. Peste două săptămâni va fi categoric prea târziu.

Vorkosigan strânse din buze.

— Pentru ce vrea să vin? N-a spus?

— A… cred că se gândeşte la un post pentru tine în viitoarea regenţă. Cel de care n-ai vrut să auzi la ultima voastră întâlnire.

Vorkosigan clătină din cap.

— Nu cred că există vreun post în guvernare care m-ar putea tenta să mă întorc în arena aia. Aici am o viaţă plăcută şi liniştită. (Braţul său înconjură protector talia Cordeliei.) O să avem un copil. N-am de gând să-mi risc familia în luptele alea de gladiatori politici.

— Sigur, parcă te şi văd tăind frunză la câini în anii apusului tău – la patruzeci şi patru de ani. Haida-de! Culegând struguri, ieşind în larg cu barca – mi-a povestit taică-tău despre barca ta. Aud că au de gând să redenumească satul Vorkosigan Surleau în onoarea ta, apropo…

Vorkosigan pufni dispreţuitor şi amândoi schiţară câte o plecăciune ironică.

— În orice caz, va trebui să-i spui personal.

— Aş fi… curioasă să-l văd pe omul ăsta, murmură Cordelia. Dacă într-adevăr e ultima ocazie.

Vortala îi zâmbi, iar Vorkosigan cedă fără tragere de inimă. Se întoarseră în dormitor ca să se îmbrace, Cordelia în cea mai protocolară ţinută de după-amiază pe care o avea, Vorkosigan în uniforma de gală pe care n-o mai purtase de la nuntă.

— De ce eşti aşa iritat? întrebă Cordelia. Poate vrea doar să-ţi zică rămas-bun sau ceva.

— Vorbim despre un om care poate să-şi forţeze până şi propria-i moarte să-i servească scopurile politice, ai uitat? Şi dacă există vreo modalitate de-a conduce Barrayarul de dincolo de mormânt, poţi să pui pariu că s-a prins care-i aia. Niciodată n-am reuşit să ies în avantaj din vreo afacere cu el.

În această notă ambiguă i se alăturară prim-ministrului pentru a zbura împreună către Vorbarr Sultana.

***

Reşedinţa imperială era o clădire veche, aproape o piesă de muzeu, îşi spuse Cordelia în timp ce urcau treptele de granit, tocite, către porticul dinspre est. Faţada lungă era încărcată de sculpturi în piatră, fiecare dintre ele reprezentând o operă de artă individuală, opusul clădirilor ministeriale anonime care se ridicau la nu mai mult de doi kilometri către est.

Fură conduşi într-o încăpere pe jumătate spital, pe jumătate expoziţie de antichităţi. Ferestre înalte dădeau spre grădinile imperiale şi peluzele care se întindeau în nordul reşedinţei. Ilustrul ocupant al camerei zăcea într-un uriaş pat sculptat, moştenit de la vreun strămoş cu idei grandioase, iar trupul îi era perforat de numeroase tuburi din plastic a căror utilitate prima asupra aspectului şi care îl ţineau în viaţă pentru moment.

Ezar Vorbarra era cel mai alb om pe care-l văzuse vreodată Cordelia, la fel de alb ca cearşafurile, la fel de alb ca propriul lui păr. Pielea îi era albă şi zbârcită pe obrajii supţi. Pleoapele îi erau albe, grele, lăsate peste ochii căprui cum mai văzuse ea cândva, difuz, într-o oglindă. Mâinile îi erau albe, cu vene albastre reliefate pe dosul palmelor. Când vorbea, fildeşul gălbui al dinţilor se profila pe fundalul lipsit de sânge.

Vortala şi Vorkosigan, apoi şi Cordelia, după o clipă de nehotărâre, se aşezară într-un genunchi lângă pat. Fluturându-şi cu mare efort un deget, împăratul îşi alungă din cameră medicul curant. Omul făcu o plecăciune şi plecă. Cei trei se ridicară în picioare, Vortala ceva mai ţeapăn.

— Aşadar, Aral, spuse împăratul. Spune-mi cum arăt.

— Foarte bolnav, domnule.

Vorbarra chicoti, apoi îl apucă tuşea.

— Mă înviorezi. Prima părere cinstită pe care-am auzit-o în ultimele săptămâni. Până şi Vortala o tot dă cotită.

Vocea i se frânse; tuşi iar, ca să-şi cureţe gâtul.

— Mi-am pişat şi ultimul strop de melanină săptămâna trecută. Nenorocitul ăla de doctor nu vrea să mă mai lase să ies în grădină în timpul zilei. (Pufni dezaprobator, ori poate doar aşa îi suna respiraţia.) Şi zi, asta-i betana ta, ai? Vino-ncoace, fato.

Cordelia se apropie de pat, iar bătrânul alb îşi încordă ochii căprui ca să-i cerceteze cu luare-aminte chipul.

— Comandantul Illyan mi-a povestit de tine. Şi căpitanul Negri. Ţi-am văzut toate înregistrările de la Observaţii, să ştii. Şi închipuirile alea uimitoare ale psihiatrului tău. Negri voia s-o angajeze doar aşa, ca să-i furnizeze idei pentru secţia lui. Vorkosigan, ca Vorkosigan, mi-a povestit mult mai puţine lucruri.

Făcu o pauză, părând că avea nevoie de ea ca să respire.

— Ia spune-mi sincer, acuma – ce vezi la el, la acest ins dărâmat, la, ah, cum era expresia aia?, acest asasin plătit?

— Se pare că v-a spus Aral câte ceva, răspunse ea, surprinsă să-şi audă propriile cuvinte rostite de el. Îi spunem în feluri diferite şi o căutăm în locuri diferite. Cred că el o numeşte onoare. Eu una i-aş spune binecuvântarea lui Dumnezeu. Ne cam scapă amândurora printre degete, de cele mai multe ori.

— A, da. Îmi amintesc din dosarul tău că eşti o adeptă a teismului, spuse împăratul. Eu, unul, sunt ateu. O credinţă simplă, dar care îmi aduce multă alinare, în aceste zile.

— Da, şi eu i-am simţit de multe ori atracţia.

— Hm, făcu el şi zâmbi. Un răspuns foarte interesant, în lumina a ceea ce spunea Vorkosigan despre tine.

— Şi ce anume spunea, domnule? întrebă Cordelia, brusc interesată.

— Trebuie să-l convingi pe el să-ţi spună. A fost ceva confidenţial. Şi foarte poetic. Am fost surprins.

Cu o fluturare a mâinii, îi făcu semn să se retragă, părând satisfăcut, şi îl chemă pe Vorkosigan mai aproape. Vorkosigan se propti lângă el într-o poziţie de repaus agresiv, cu mâinile la spate, uşor aplecat în faţă. Expresia gurii îi era sardonică, dar expresia ochilor, observă Cordelia, era emoţionată.

— Câtă vreme ai fost în serviciul meu, Aral? întrebă împăratul.

— De când mi-am primit gradul, acum douăzeci şi şase de ani. Sau cum, aşa, trup şi suflet?

— Trup şi suflet. Mereu am socotit din ziua în care patrula morţii trimisă de bătrânul Yuri i-a măcelărit pe maică-ta şi pe unchiu-tău. Din noaptea în care tatăl tău şi prinţul Xav au venit la mine, la Cartierul General al Armatei Verzi, cu propunerea lor

ciudată. Ziua întâi din Războiul Civil al lui Yuri Vorbarra. Oare de ce nu s-a chemat niciodată Războiul Civil al lui Piotr Vorkosigan? Eh, în fine. Câţi ani aveai?

— Unsprezece, domnule.

— Unsprezece. Eu aveam exact vârsta ta de acum. Ciudat. Deci trup şi suflet m-ai servit… la naiba, să ştii că treaba asta începe deja să-mi afecteze creierul…

— Treizeci şi trei de ani, domnule.

— Doamne. Mulţumesc. N-a mai rămas mult timp.

Din expresia cinică a feţei lui Vorkosigan, Cordelia înţelese că nu era câtuşi de puţin convins de senilitatea autoproclamată de împărat.

Bătrânul îşi drese iar glasul.

— Mereu am vrut să-ntreb ce v-aţi spus tu şi Yuri doi ani mai târziu, în ziua când în sfârşit l-am căsăpit în castelul ăla vechi. De-o vreme încoace mi-a crescut interesul pentru ultimele cuvinte ale împăratului. Contele Vorhalas credea că-l joci pe degete.

Vorkosigan închise ochii pentru scurt timp, de durere ori poate rememorând.

— Nici vorbă. Ah, credeam că abia aştept să dau prima lovitură, asta până l-au despuiat şi l-au ţinut în faţa mea. Atunci… am avut impulsul de a-i tăia gâtul dintr-odată, să se termine totul repede şi curat.

Împăratul zâmbi posac, cu ochii închişi.

— Ce revoltă ai fi stârnit cu asta!

— Mm. Cred că şi-a dat seama după figura mea că eram îngrozit. S-a uitat la mine maliţios. „Loveşte, puştiule. Dacă îndrăzneşti, purtând uniforma *mea.* Uniforma mea pe un trup de copil.” Asta-i tot ce-a zis. I-am răspuns „I-ai omorât pe toţi copiii din camera aia”, ceea ce a fost o idioţenie, dar la vremea aia n-am reuşit să scot nimic mai bun, iar după asta mi-am înfipt tăişul în măruntaiele lui. Adesea îmi doresc să fi spus… să fi spus altceva. Dar cel mai mult îmi doresc să fi avut curajul de a-mi urma primul impuls.

— Erai cam verde la faţă când stăteai acolo, pe parapet, în ploaie.

— În momentul ăla deja se pusese pe urlat. Îmi părea rău că-mi revenise auzul.

Împăratul oftă.

— Da, îmi aduc aminte.

— Aţi supervizat totul.

— Cineva trebuia s-o facă.

Se opri, îşi trase sufletul, apoi adăugă:

— Mă rog, nu te-am chemat aici ca să sporovăim despre vremuri de demult. Ţi-a spus prim-ministrul care-i scopul meu?

— Ceva despre un post. I-am spus că nu mă interesează, dar a refuzat să vă transmită mesajul.

Vorbarra închise ochii, obosit, şi păru să se adreseze tavanului.

— Spune-mi… Lord Vorkosigan… cine-ar trebui să fie regentul Barrayarului?

Vorkosigan făcu o faţă de parcă tocmai ar fi muşcat din ceva dezgustător, dar era prea politicos ca să scuipe.

— Vortala.

— Prea bătrân. N-are cum să reziste şaisprezece ani.

— Atunci, prinţesa.

— Statul Major ar mânca-o de vie.

— Vordarian?

Ochii împăratului se deschiseră brusc.

— Ah, pentru Dumnezeu! Pune-ţi mintea la contribuţie, băiete.

— Are ceva pregătire militară.

— O să-i discutăm pe larg dezavantajele – dacă doctorii îmi mai dau o săptămână de trăit. Mai ai şi alte glume de-astea, înainte să trecem la lucruri serioase?

— Quintilian, de la Interne. Şi nu-i deloc o glumă.

Împăratul îşi rânji dinţii gălbejiţi.

— Deci până la urmă ai ceva bun de zis şi despre miniştrii mei. Acum pot să mor liniştit, le-am auzit pe toate.

— N-o să obţineţi în veci un vot favorabil din partea conţilor pentru cineva al cărui nume nu începe cu Vor, spuse Vortala. Nici de-ar fi în stare să meargă pe apă.

— Atunci, faceţi-l Vor. Daţi-i un rang potrivit cu slujba.

— Vorkosigan, exclamă îngrozit Vortala, dar nu-i membru al castei războinice!

— Mulţi dintre cei mai buni soldaţi ai noştri nu sunt. Noi suntem Vor doar fiindcă un împărat mort l-a declarat Vor pe unul dintre strămoşii noştri, mort şi el. De ce să n-o luăm de la capăt schimbând tradiţia, transformând-o într-o răsplată pentru merite? Şi mai bine, să-i declarăm pe toţi Vor şi să terminăm odată pentru totdeauna cu toată aiureala asta nenorocită.

Împăratul râse, apoi se înecă şi tuşi, stropind în jur cu salivă.

— Este că i-am tăia craca de sub picioare Ligii pentru Apărarea Poporului? Ce contrapropunere atrăgătoare la asasinarea aristocraţiei! Cred că nici cei mai rătăciţi dintre ei n-ar putea coace o variantă mai radicală. Eşti un om periculos, lord Vorkosigan.

— Mi-aţi cerut părerea.

— Da, într-adevăr. Şi tu mi-o oferi întotdeauna. Ciudat.

Împăratul oftă.

— Poţi să încetezi cu eschivele, Aral. De data asta nu te vei mai eschiva. Dă-mi voie să rezum situaţia. Ceea ce-i trebuie regenţei este un om cu statut impecabil, de vârstă mijlocie, nu mai mult, cu un trecut militar solid. Ar trebui să fie popular printre ofiţerii şi soldaţii săi, bine-cunoscut publicului şi mai presus de orice respectat de Statul Major. Nemilos cât să deţină puterea aproape absolută în casa asta de nebuni timp de şaisprezece ani şi cinstit cât să-i predea puterea, la capătul celor şaisprezece ani, unui puştan care o să fie fără-ndoială un idiot – eu eram, la vârsta aia, şi din câte-mi amintesc aşa erai şi tu – şi, ah, da, însurat şi fericit. Aşa se reduce tentaţia de-a deveni împărat de budoar prin intermediul prinţesei. Pe scurt, tu însuţi.

Vortala rânji. Vorkosigan se încruntă. Cordelia simţi un gol în stomac.

— O, nu, spuse cu voce plată Vorkosigan. Nu vă las să-mi puneţi treaba asta în cârcă. E grotesc. Eu, dintre toţi, să păşesc pe urmele tatălui lui, să-i vorbesc cu glasul tatălui lui, să devin sfătuitorul mamei lui – e mai mult decât grotesc. E obscen. Nu.

Pe Vortala păru să-l deconcerteze vehemenţa lui.

— Puţină reticenţă de bun-simţ e una, Aral, dar hai să nu exagerăm. Dacă-ţi faci griji pentru vot, e ca şi obţinut. Toată lumea poate să vadă că tu eşti omul zilei.

— Să fii sigur că nu va vedea toată lumea. Vordarian o să devină imediat inamicul meu, la fel şi ministrul Vestului. Cât despre puterea absolută, dumneavoastră, domnule, ştiţi ce himeră e o asemenea idee. O iluzie fragilă, bazată pe… Dumnezeu ştie ce. Magie. Iuţeală de mână. Faptul de-a crede în propria ta propagandă.

Împăratul ridică din umeri, cu grijă să nu-şi deplaseze tuburile.

— Mă rog, n-o să mai fie problema mea. O să fie a prinţului Gregor şi-a maică-sii. Şi-a… oricui va putea fi convins să le fie alături în vremuri de cumpănă. Cât timp crezi c-ar putea să reziste fără ajutor? Un an? Doi?

— Şase luni, mormăi Vortala.

Vorkosigan scutură din cap.

— Mi-aţi forţat o dată mâna cu argumentul acestui „ce-ar fi dacă”, înainte de Escobar. Era fals şi atunci – deşi mi-a luat o vreme să-mi dau seama –, e fals şi acum.

— Nu-i fals, spuse împăratul. Nici atunci, nici acum. Sunt obligat să cred lucrul ăsta.

Vorkosigan cedă un pas.

— Da. Îmi dau seama că sunteţi obligat, spuse el; cu faţa crispată de frustrare, îl privi îndelung pe bărbatul întins în pat. De ce trebuie să fiu eu? Vortala are mai multă perspicacitate politică. Prinţesa e mai îndreptăţită. Quintilian se pricepe mai bine la afacerile interne. Aveţi chiar şi strategi militari mai buni. Vorlakial. Sau Kanzian.

— Dar un al treilea nume nu mai ai de unde să scoţi, murmură împăratul.

— Mă rog… aşa o fi. Dar trebuie să-mi înţelegeţi punctul de vedere. Nu sunt omul de neînlocuit care, din nu ştiu ce motiv, aţi hotărât să vă imaginaţi c-aş fi.

— Dimpotrivă. Ai două avantaje unice din punctul meu de vedere. Îmi umblă prin minte încă din ziua în care l-am omorât pe bătrânul Yuri. Mereu am fost conştient că n-o să trăiesc o veşnicie – în cromozomii mei sunt prea multe otrăvuri latente,

absorbite pe vremea când luptam cu cetagandanii ca ucenic militar al tatălui tău şi nu eram interesat să folosesc metode curate, fiindcă nu mă aşteptam să apuc bătrâneţea.

Împăratul zâmbi din nou şi îşi întoarse atenţia asupra expresiei încordate şi totodată şovăitoare de pe faţa Cordeliei.

— Dintre cei cinci oameni care prin naştere şi lege au mai mult drept decât mine să conducă Imperiul Barrayarului, numele tău e în capul listei. Ha… aveam dreptate. Nici nu credeam că i-ai spus asta. Complicat, Aral.

Cordelia, sfârşită, îşi întoarse ochii mari şi cenuşii către Vorkosigan. El scutură din cap, iritat.

— Nu-i adevărat. Descendenţa salică.

— Nu vom continua să dezbatem aici. Chiar de-ar fi aşa, oricine ar dori să-l îndepărteze pe prinţul Gregor folosindu-se de argumente bazate pe naştere şi lege trebuie mai întâi fie să scape de tine, fie să-ţi ofere imperiul. Ştim cu toţii ce greu eşti de ucis. Şi eşti omul – singurul om de pe lista aceea despre care sunt absolut convins, pe rămăşiţele împrăştiate ale lui Yuri Vorbarra, că *într-adevăr* nu-şi doreşte să fie împărat. Alţii ar putea să creadă că doar cochetezi. Eu ştiu mai bine.

— Pentru asta vă mulţumesc, domnule, spuse Vorkosigan, părând mohorât de-a binelea.

— Ca stimulent, îţi atrag atenţia că nu există poziţie mai bună ca să poţi preveni această situaţie decât poziţia de regent. Gregor e colacul tău de salvare, băiete. Gregor e tot ce te apără ca să nu fii luat la ţintă. Speranţa ta de mântuire.

Contele Vortala se întoarse către Cordelia.

— Lady Vorkosigan. Nu vrei să ne acorzi susţinerea dumitale? Se pare c-ai ajuns să-l cunoşti foarte bine. Spune-i că el e omul potrivit pentru treaba asta.

— Când am venit aici, spuse încet Cordelia, şi ni s-a pomenit doar vag despre un post, credeam că aş putea insista pe lângă el să-l accepte. Are nevoie să lucreze. E făcut pentru asta. Mărturisesc că nu anticipasem o asemenea ofertă.

Privi lung la cuvertura brodată de pe patul împăratului, captivată de culorile şi modelele sale complicate.

— Dar mereu mi-am spus că testele sunt un dar. Un test măreţ e un dar măreţ. E un nenoroc să eşuezi la un test. Dar să

refuzi testul înseamnă să refuzi darul, e ceva mai rău decât nenorocul şi ceva irevocabil. Înţelegeţi ce spun?

— Nu, răspunse Vortala.

— Da, răspunse Vorkosigan.

— Mereu mi s-a părut că teiştii sunt mai nemiloşi decât ateii, spuse Ezar Vorbarra.

— Dacă tu consideri că e într-adevăr o greşeală, îi spuse Cordelia lui Vorkosigan, asta-i una. Poate în asta constă testul. Dar dacă-i vorba doar de teama de eşec – nu ai dreptul să refuzi darul pentru un asemenea motiv.

— E o slujbă imposibilă.

— Se mai întâmplă, câteodată.

El o trase încet deoparte, lângă ferestrele înalte.

— Cordelia… n-ai nici cea mai vagă idee despre ce fel de viaţă ar fi asta. Ţi-ai imaginat că personalităţile noastre publice s-au înconjurat de servitori în livrele doar aşa, pentru aspectul decorativ? Dacă se bucură de vreun moment de relaxare, asta se-ntâmplă cu preţul vigilenţei a douăzeci de oameni. Pace pentru toţi, nici gând. Trei generaţii de împăraţi s-au străduit să rezolve chestiunea încâlcită a violenţei din treburile noastre interne, şi tot n-am scos-o la capăt. Nu sunt atât de trufaş, încât să cred că voi reuşi eu unde a eşuat *el* – privirea îi alunecă în direcţia patului impunător.

Cordelia clătină din cap.

— Eşecul nu mă mai înspăimântă atât de tare ca pe vremuri. Dar o să-ţi citez din memorie, dacă nu te superi. „Exilul, din niciun alt motiv decât tihna, ar fi ultima înfrângere, fără nicio sământă a unei victorii viitoare.” Credeam că omul care-a spus asta era pus pe fapte mari.

Vorkosigan întoarse capul şi privi undeva departe, fără o ţintă precisă.

— Nu despre dorinţa de tihnă vorbesc eu acum. Despre teamă vorbesc. Despre teroarea simplă, murdară. (Îi zâmbi îndurerat.) Ştii, cândva mă închipuiam un fel de mercenar sângeros, până să te-ntâlnesc pe tine şi să redescopăr spaima. Uitasem cum e să-mi stea sufletul în viitor.

— Mda, şi eu.

— Nu sunt obligat să primesc. Pot să refuz.

— Poţi?

Privirile li se întâlniră.

— Nu-i viaţa pe care ai anticipat-o când ai părăsit Colonia Beta.

— N-am venit după o viaţă. Am venit după tine. Vrei postul?

— Doamne, ce întrebare, spuse el, râzând cu poftă. E şansa vieţii. Da. Îl vreau. Dar e otravă curată, Cordelia. Puterea e un stimulent rău. Uite ce i-a făcut *lui.* Era şi el sănătos la minte cândva, şi fericit. Cred că aş putea să refuz aproape orice altă ofertă fără să clipesc.

Vortala se sprijini ostentativ în bastonul său şi traversă încăperea până la ei.

— Hotărăşte-te, Aral. Încep să mă doară picioarele. Cât despre sensibilităţile tale – e o slujbă şi destui inşi pe care-i ştiu ar ucide ca să pună mâna pe ea. Iar ţie ţi se oferă de-a dreptul şi pe degeaba.

Numai Cordelia şi împăratul înţeleseră de ce reacţionă Vorkosigan cu un hohot scurt de râs. Oftă, se uită la stăpânul său şi încuviinţă din cap.

— Ei, bătrâne. M-am gândit eu c-o să găseşti o cale de a conduce din mormânt.

— Da. Mi-am propus să te bântui fără încetare.

Se lăsă tăcerea în cele câteva clipe în care împăratul îşi digera victoria.

— Va trebui să te-apuci imediat să-ţi organizezi staff-ul. Pe căpitanul Negri îl las moştenire nepotului meu şi prinţesei, pentru Securitate. Dar m-am gândit că poate ai vrea să-l iei pe comandantul Illyan.

— Da. Cred că noi doi ne-am înţelege foarte bine.

Un gând plăcut păru să-i lumineze lui Vorkosigan figura sumbră.

— Şi am în minte exact omul potrivit pentru slujba de secretar general. O să aibă nevoie de promovare pentru asta – gradul de locotenent.

— O să se ocupe Vortala de treaba asta, spuse împăratul şi se lăsă pe spate ostenit, cu buzele de culoarea plumbului, simţind iar nevoia să-şi cureţe gâtul. O să se ocupe de toate. Cred c-ar fi mai bine să mi-l aduceţi înapoi pe doctor.

Le făcu semn să plece fluturând mâna istovită.

***

Vorkosigan şi Cordelia ieşiră din reşedinţa imperială în aerul cald al serii de vară, cenuşiu şi mătăsos de la umezeala râului din apropiere. Erau urmaţi de noile lor gărzi de corp, în familiarele uniforme negre. Avuseseră o întrunire de lungă durată cu Vortala, Negri şi Illyan. Cordeliei îi zbârnâia capul de numere şi detalii din subiectele discutate. Vorkosigan, observase ea cu invidie, părea să facă faţă fără nicio problemă; ba chiar el fusese acela care stabilise ritmul.

Expresia feţei sale părea mai concentrată, mai electrizată decât observase ea vreodată până atunci, de când sosise pe Barrayar; era un chip încordat de nerăbdare. Şi-a revenit la viaţă, îşi spuse ea. Priveşte în jur, nu în interior; înainte, nu înapoi. Ca atunci când l-am întâlnit prima dată. Mă bucur. Oricare-ar fi riscurile.

Vorkosigan pocni din degete.

— Umbre! rosti el tare şi criptic. Prima oprire, Casa Vorkosigan.

Cu ocazia călătoriei către Vorbarr Sultana, trecuseră pe lângă reşedinţa oficială a contelui, dar acum era prima dată când Cordelia avea ocazia să intre în ea. Vorkosigan urcă sărind câte două trepte deodată scara largă şi circulară care ducea la camera lui. Era o încăpere mare, mobilată simplu, cu vedere spre grădina din spate. Cordelia avu aici aceeaşi senzaţie ca în propria ei cameră din apartamentul mamei sale: aceea a unor perioade lungi şi dese de neocupare, combinate cu straturi arheologice de pasiuni din trecut ascunse prin sertare şi dulapuri.

Deloc surprinzător, existau dovezi de interes în tot soiul de jocuri de strategie şi în istoria civilă şi militară. Surprinzătoare era însă o mapă cu desene îngălbenite de timp, în peniţă şi cerneală, pe care o descoperi el pe când scotocea printre lucrurile dintr-un sertar plin cu medalii, suveniruri şi vechituri nefolositoare.

— Astea tu le-ai făcut? întrebă Cordelia mânată de curiozitate. Sunt foarte bune.

— În adolescenţă, îi explică el, văzându-şi mai departe de căutări. Unele mai târziu. Am renunţat pe la douăzeci şi ceva de ani. Eram prea ocupat.

Colecţia lui de medalii şi barete de război evidenţia o istorie bizară. Cele timpurii, mai modeste, erau aranjate cu grijă, expuse pe cartele acoperite cu catifea şi având note ataşate. Cele mai recente, mai importante, erau îngrămădite la nimereală într-un borcan. Una dintre ele, pe care Cordelia o recunoscu drept o înaltă distincţie barrayarană pentru eroism, era aruncată în fundul sertarului, cu panglica boţită şi încâlcită.

Se aşeză pe patul lui şi începu să-i frunzărească desenele din mapă. Cele mai multe erau studii de arhitectură meticuloase, dar mai erau şi câteva siluete şi portrete schiţate de o mână mai puţin fermă. Câteva reprezentau o tânără atrăgătoare, cu părul scurt, întunecat şi buclat, atât îmbrăcată, cât şi goală, iar Cordelia avu un şoc când înţelese din notele alăturate desenelor că se uita la prima soţie a lui Vorkosigan. Nu mai văzuse nicio imagine cu ea printre lucrurile lui. Mai erau acolo şi trei studii de portret care purtau eticheta „Ges”, reprezentând un tânăr care râdea, al cărui chip îi era obsedant de familiar. Îi adăugă în imaginaţie vreo douăzeci de kilograme şi douăzeci de ani şi deodată îi fugi pământul de sub picioare, când îl recunoscu pe amiralul Vorrutyer. Închise la loc mapa, fără să scoată un sunet.

Vorkosigan găsi în sfârşit ce căuta: o pereche de trese roşii vechi, de locotenent.

— Bun. A mers mai repede decât dacă trebuia să mă duc la cartierul general.

***

La Spitalul Militar Imperial îi opri un asistent medical.

— Dumneavoastră? S-au terminat orele de vizită, domnule.

— N-a sunat nimeni de la cartierul general? Unde-i chirurgul ăla?

În cele din urmă fu adus chirurgul lui Koudelka, cel care îl consultase cu retractorul manual în timpul primei vizite a Cordeliei.

— Domnul amiral Vorkosigan. Nu, sigur că orele de vizită nu sunt pentru el. Mulţumesc, asistent, eşti liber.

— De data asta n-am venit în vizită, doctore. Chestiuni oficiale. Am de gând să te scap în seara asta de pacientul tău, dacă e posibil din punct de vedere fizic. Koudelka a primit o însărcinare nouă.

— Însărcinare nouă? Trebuia lăsat la vatră peste o săptămână! Ce însărcinare? Nu mi-a citit nimeni rapoartele? Abia de e în stare să meargă.

— N-o să aibă nevoie să meargă. Noua lui însărcinare e numai muncă de birou. Pot să am încredere că mâinile îi sunt funcţionale?

— Îi funcţionează binişor.

— Mai e ceva de lucrat la el din punct de vedere medical?

— Nimic important. Doar câteva examinări finale. Îl mai ţineam doar până la sfârşitul lunii ca să fie patru ani întregi. M-am gândit că l-ar mai ajuta la pensie, cât de cât.

Vorkosigan trecu în revistă hârtiile şi discurile, apoi i le înmână doctorului pe cele potrivite.

— Poftim. Bagă-ţi-le în computer şi semnează-i ieşirea. Hai, Cordelia, să-i facem o surpriză.

Părea fericit cum nu fusese toată ziua.

Intrară în camera lui Koudelka, pe care îl găsiră purtând încă hainele de zi, uniforma neagră, luptându-se cu un exerciţiu terapeutic de coordonare a mâinilor şi înjurând de zor în surdină.

— Salut, domnule, îl întâmpină absent pe Vorkosigan. Necazul cu nenorocitul ăsta de sistem nervos din staniol e că nu poţi să-l înveţi *nimic.* Exersatul ajută doar părţile organice. Jur că-n unele zile îmi vine să dau cu mâna asta de toţi pereţii.

Cu un oftat, renunţă la exerciţiu.

— Să nu faci asta. O să ai nevoie de ea în zilele următoare.

— Îmi închipui. Deşi n-a fost niciodată punctul meu forte. Rămase cu privirea în gol, abătut, apoi îşi aminti să fie vesel în faţa comandantului său. Ridică privirea şi văzu cât era ceasul.

— Ce faceţi aici la ora asta, domnule?

— Cu treburi. Ce planuri ţi-ai făcut pentru următoarele săptămâni, sublocotenent?

— Păi, ştiţi, mă eliberează săptămâna viitoare. O să mă duc acasă o vreme. Pe urmă cred c-o să mă apuc să-mi caut de muncă. Ce anume, nu ştiu.

— Păcat, spuse Vorkosigan, cu faţa serioasă. Îmi pare rău să-ţi schimb planurile, locotenent Koudelka, dar ai primit o nouă însărcinare.

Şi aşeză în suportul pentru mâncare, unul după altul, ca pe o frumoasă suită de cărţi de joc, ordinele nou-emise pentru Koudelka, promovarea şi perechea de trese roşii.

Pe Cordelia n-o distrase niciodată atât de mult faţa expresivă a lui Koudelka. Era un studiu în perplexitate şi speranţă renăscută. Omul îşi ridică încet ordinele şi le citi de la cap la coadă.

— Ah, domnule! Ştiu că nu-i o glumă, dar trebuie să fie o greşeală! Secretar personal al regentului desemnat… nu ştiu nimic despre cum se face munca asta. E o slujbă imposibilă.

— Ştii, aproape acelaşi lucru a zis regentul desemnat despre slujba lui prima dată când i-a fost oferită, interveni Cordelia. Cred că va trebui să vi le învăţaţi împreună.

— Cum a ajuns să mă aleagă pe mine? M-aţi recomandat dumneavoastră, domnule? Dacă stau să mă gândesc – întoarse ordinele şi se apucă să le citească din nou – în definitiv, cine-are să fie regent?

Ridică privirea spre Vorkosigan şi făcu, în sfârşit, legătura.

— Dumnezeule, şopti el.

Nu reacţionă cum îşi închipuise Cordelia, zâmbind cu gura până la urechi şi felicitându-l, ci rămase uitându-se la el cu un aer grav.

— E… o slujbă dată naibii, domnule. Dar cred că guvernul a făcut în sfârşit ceva bun. Aş fi mândru să servesc iar sub comanda dumneavoastră. Mulţumesc.

Vorkosigan dădu din cap, exprimându-şi asentimentul şi acceptarea.

Koudelka zâmbi totuşi, în momentul în care îşi luă ordinul de promovare.

— Mulţumesc şi pentru ăsta, domnule.

— Nu te grăbi să-mi mulţumeşti. O să scot şi sufletul din tine pentru asta.

Zâmbetul lui Koudelka se lăţi.

— În privinţa asta, nimic nou, domnule.

Se chinui, neîndemânatic, cu tresele.

— Îmi dai voie, locotenent? întrebă Cordelia.

Koudelka păru să intre în defensivă.

— Fă-mi plăcerea asta, adăugă ea.

— E o onoare pentru mine, doamnă.

Cordelia i le prinse pe guler, cu mare grijă să-i stea drept, şi făcu un pas înapoi ca să-şi admire opera.

— Felicitări, locotenent.

— Mâine poţi să-ţi iei unele lucioase, îi spuse şi Vorkosigan. Dar m-am gândit că pentru azi sunt bune şi astea. Te scot urgent de-aici. Pentru la noapte o să te ducem să stai acasă la tatăl meu, contele, fiindcă începem munca mâine în zori.

Koudelka îşi pipăi dreptunghiurile roşii de pe guler.

— Domnule, astea au fost ale dumneavoastră?

— Cândva. Sper să nu-ţi poarte acelaşi noroc execrabil pe care mi l-au purtat mie, dar… să le porţi sănătos.

Koudelka dădu din cap aprobator şi zâmbi. Se vedea că gestul lui Vorkosigan i se părea plin de semnificaţii adânci, care-l lăsau fără cuvinte. Dar cei doi bărbaţi se înţelegeau perfect şi fără ele.

— Nu cred că vreau altele noi, domnule. Ar crede lumea că ieri încă mai eram sublocotenent.

***

Mai târziu, încălzită, culcată în beznă, în camera lui Vorkosigan din locuinţa citadină a contelui, Cordelia îşi aminti o curiozitate mai veche:

— Ce i-ai povestit împăratului despre mine?

El se răsuci alături şi, cu un gest drăgăstos, trase cearşaful în sus peste umărul ei gol, astfel încât să-i acopere pe amândoi laolaltă.

— Hm? A, da. (Ezită.) Când ne-am ciorovăit pe tema Escobarului, Ezar m-a întrebat de tine. A insinuat că mi-ai afectat concentrarea. Pe-atunci nu ştiam dacă aveam să te mai văd vreodată. Voia să ştie ce văzusem la tine. I-am spus…

Se opri din nou, apoi reluă aproape cu sfială:

— … că erai ca o fântână din care se revărsa onoare peste tot în jurul tău.

— E ciudat. Nu simt vreun preaplin de onoare, nici de altceva, poate doar de confuzie.

— Fireşte că nu. Fântânile nu păstrează nimic pentru ele.

Urmări

Nava zdrobită plutea suspendată în spaţiu, o formă neagră în întuneric. Încă se mai rotea, aproape imperceptibil de încet; o margine a sa eclipsă şi înghiţi punctul strălucitor al unei stele. Luminile unui echipaj de salvare se arcuiau peste schelet. Furnici sfâşiind o molie moartă, îşi spuse Ferrell. Hoitari…

Îşi oftă mâhnirea şi consternarea în faţa ecranului de observaţie şi îşi închipui nava aşa cum era cu doar câteva săptămâni în urmă. Rămăşiţele se descâlciră în mintea lui – un crucişător, însufleţit de configuraţiile luminilor ţipătoare care îl duceau mereu cu gândul la o petrecere privită noaptea de pe celălalt mal al unei întinderi de ape. Reacţionând ca o oglindă la mintea de sub casca pilotului său, unde om şi maşină străpungeau interfaţa şi deveneau una. Iute, sclipitor, eficient… cândva. Privi pieziş spre dreapta şi îşi drese glasul, stânjenit.

— Ăă, tehnician, i se adresă femeii care stătea lângă postul lui de lucru, uitându-se la ecran la fel de lung şi de tăcut ca şi el. Uite-acolo e punctul nostru de pornire. Cred că am putea s-o luăm înainte şi să pornim de pe-acum configuraţia de căutare.

— Da, te rog să porneşti, ofiţer pilot.

Avea o voce gravă de altistă, potrivită pentru vârsta ei, pe care Ferrell o aproxima în jur de patruzeci şi cinci. Colecţia de galoane subţiri din argint, marcând fiecare câte cinci ani de serviciu, de pe mâneca ei stângă strălucea impresionant pe fundalul uniformei de un roşu-închis a serviciului medical militar escobaran. Păr negru cu şuviţe cenuşii, tuns scurt pentru uşurinţa întreţinerii, nu din motive legate de stil; o masivitate matură a şoldurilor. O veterană, după toate aparenţele. Mâneca lui Ferrell nu apucase să rodească nici măcar tresa pentru primul an, iar şoldurile lui, ca şi restul trupului, încă mai păstrau necoapta supleţe fibroasă a adolescenţei.

Dar femeia aceasta era doar un tehnician, îşi aminti el, nici măcar medic. El atinsese deplina maturitate ca ofiţer pilot. Implanturile lui neurologice erau complete, antrenamentul Bio-feedback era finalizat. Era posesor de certificat, licenţă, diplomă

– şi întârziase doar cu trei zile frustrante când fusese vorba să participe la ceea ce primise între timp porecla Războiul de 120 de Zile. Deşi în realitate doar 118 zile şi aproape o oră se scurseseră din momentul în care vârful de lance al flotei invadatoare barrayarane pătrunsese în spaţiul escobaran până când ultimii supravieţuitori dăduseră bir cu fugiţii din faţa contraatacului, înghesuindu-se la ieşirea din gaura de vierme către casă de parcă şi-ar fi căutat o gaură de şarpe în care să se ascundă.

— Vrei să ne oprim? o întrebă.

Ea clătină din cap.

— Încă nu. Zona asta interioară a fost stoarsă până la ultima picătură în ultimele trei săptămâni. N-aş zice c-o să mai găsim ceva în primele patru tururi, deşi e bine să fim meticuloşi. Mai am câteva lucruri de aranjat în zona mea de lucru şi pe urmă cred c-o să trag un pui de somn. E de groază cât a avut de lucru departamentul meu în ultimele luni, adăugă ea, în chip de scuză. Cu prea puţin personal, să ştii. Te rog să mă chemi dacă depistezi ceva, deşi... aş prefera să manevrez eu raza tractoare, de câte ori se poate.

— Din partea mea, nicio problemă, spuse el şi se răsuci cu scaunul către consola de comandă. La ce masă minimă vrei semnal sonor? Pe la patruzeci de kile, să zicem?

— Un kil e standardul meu preferat.

— Un kil! exclamă Ferrell, holbându-se la ea. Glumeşti?

— Să glumesc?

Îi întoarse privirea nedumerită, apoi păru să se lumineze la faţă.

— A, înţeleg. Gândeai în termenii întregului – eu pot să fac identificări pozitive cu bucăţi foarte mici, să ştii. Nu m-ar deranja nici dacă am culege bucăţele şi mai mici de-atât, dar dacă te duci mult sub un kil pierzi prea mult timp cu alarme false din cauză de micrometeoriţi şi alte gunoaie. Un kil pare cel mai bun compromis în practică.

— Pff.

Dar îşi setă ascultător sondele pentru masa minimă de un kilogram şi termină de programat configuraţia de căutare.

Ea încuviinţă cu o scurtă înclinare a capului şi ieşi din Camera de Control şi Navigaţie, strâmtă ca o debara. Demodata navă-curier fusese scoasă de pe orbita gunoaielor şi recondiţionată în grabă, la început cu intenţia de a fi convertită în transportor personal pentru şefimea militară de nivel mediu – cea de nivel superior având monopol asupra navelor noi pentru cazurile în care se grăbea –, dar, ca Ferrell însuşi, absolvise prea târziu pentru a mai putea participa. Aşa că fuseseră redirecţionaţi împreună, el şi prima navă pe care o avea sub comanda sa, către îndatoririle plicticoase pe care, în sinea lui, le considera de acelaşi nivel cu salubritatea, dacă nu şi mai rău.

Aruncă o ultimă privire la vestigiile bătăliei, vizibile pe ecranul din faţă, la grinzile de rezistenţă ca nişte oase străpungând o piele moartă şi lepădată, şi clătină din cap la atâta irosire. Apoi, cu un mic oftat de plăcere, îşi trase casca pe cap, conectându-şi-o la circuitele argintii de pe tâmple şi de la mijlocul frunţii, închise ochii şi se cufundă în conducerea navei sale.

Spaţiul părea să se extindă peste tot în jurul lui, flotabil ca un ocean. El era nava, era un peşte, era un triton; lipsit de respiraţie, de limite şi de durere. Porni motoarele ca şi cum i-ar fi izbucnit flăcări din vârfurile degetelor şi începu lenta rostogolire spiralată a configuraţiei de căutare.

***

— Tehnician Boni? rosti el după ce formă codul intercom către cabina ei. Cred că am ceva pentru tine.

Pe ecranul intercomului, femeia se frecă la ochi să-şi alunge somnul.

— Deja? Cât e cea… ah. Cred că eram mai obosită decât mi-am imaginat. Vin imediat, ofiţer pilot.

Ferrell îşi întinse oasele, apoi începu seria automată de exerciţii izometrice pe scaun. Fusese o gardă lungă şi lipsită de evenimente. În mod normal i-ar fi fost foame, dar ceea ce contempla acum pe ecrane îi calmase apetitul.

Boni apăru prompt şi se aşeză pe scaunul de lângă el.

— A, foarte bine, ofiţer pilot.

Îşi descărcă setul de comenzi pentru raza tractoare exterioară şi îşi flexă degetele, pregătindu-le pentru delicata operaţiune.

— Mda, la aia de-acolo n-au fost cine ştie ce dubii, încuviinţă el, sprijinindu-se de spătar şi urmărind-o cum lucra. De ce aşa uşurel cu tractoarele? întrebă mânat de curiozitate, observând puterea scăzută pe care o folosea ea.

— Păi, ştii, sunt îngheţate bocnă, răspunse femeia, fără să-şi desprindă privirea de pe afişaje. Sfărâmicioase. Dacă faci manevre prea energice şi le izbeşti, s-ar putea să se facă pulbere. Hai mai întâi să oprim răsucirea asta nărăvaşă, adăugă ea, pe jumătate pentru sine. O răsucire lentă e-n regulă. Merge. Dar vârtelniţa aia rapidă de care dai uneori… pentru ei trebuie să fie tare obositor, nu crezi?

Asta îi atrase atenţia şi îl făcu să-şi întoarcă privirea de la ecran către ea.

— Sunt *morţi,* cucoană!

Ea schiţă lent un zâmbet, în vreme ce cadavrul, umflat din cauza decompresiei, cu membrele răsucite ca şi cum ar fi îngheţat într-o străfulgerare convulsivă, fu tras cu blândeţe către cala de andocare.

— Ei, asta nu-i vina lor, nu? E unul de-ai noştri, îl recunosc după uniformă.

— Pff! exclamă el din nou, apoi râse stânjenit. Te porţi de parcă ţi-ar face plăcere.

— Plăcere? Nu… Dar lucrez deja de nouă ani la Recuperări şi Identificări de Personal. Nu mă deranjează. Şi, bineînţeles, munca în vid e mereu ceva mai frumoasă decât munca pe planetă.

— Mai frumoasă? Cu decompresiunea asta oribilă?

— Da, dar trebuie luate în seamă şi efectele temperaturii. Nu există descompunere.

El trase aer în piept, apoi expiră cu grijă.

— Înţeleg. Cred că după o vreme ajungi… mai nesimţitor, aşa. E adevărat că voi le ziceţi îngheţate-fără-băţ?

— Unii dintre noi, recunoscu ea. Eu nu.

Conduse cu grijă obiectul contorsionat printre uşile calei de andocare, comandând apoi închiderea lor.

— Temperatura setată pentru decongelare lentă şi-n câteva ore vor fi gata de manevrat, murmură ea.

— Tu cum le spui? o întrebă Ferrell, când ea se ridicase în picioare să plece.

— Oameni.

Ca răspuns la consternarea lui, îi oferi un zâmbet mărunt, ca un fel de salut, şi plecă la morga temporară instituită în spaţiul de lângă cala de andocare.

****

În următoarea pauză programată, coborî singur, mânat de o curiozitate morbidă. Îşi băgă nasul pe uşa întredeschisă. Ea şedea la biroul ei. Masa din centrul camerei încă nu fusese ocupată.

— Ăă… salut.

Ea ridică privirea şi zâmbi imediat, cum îi era obiceiul.

— Salut, ofiţer pilot. Intră.

— Ăă, mulţumesc. Ştii, chiar nu-i nevoie să fii aşa protocolară. Spune-mi Falco, dacă vrei, spuse el intrând.

— Sigur, dacă preferi. Numele meu mic este Tersa.

— A, da? Am o verişoară pe care o cheamă Tersa.

— E un nume foarte răspândit. La şcoală aveam mereu vreo trei, cel puţin, în aceeaşi clasă cu mine.

Se ridică să verifice un indicator de lângă uşa care dădea spre cala de andocare.

— Acum cred că-i numai bun să ne ocupăm de el. E tras la mal, ca să zic aşa.

Ferrell strâmbă din nas şi îşi drese glasul, întrebându-se dacă să rămână sau să se scuze.

— Grotesc fel de-a pescui.

Cred c-am să mă scuz totuşi.

Ea luă firul de control al paietului flotant şi îl trase după ea în cală. Se auziră nişte bufnituri, apoi se întoarse cu paietul plutind după ea. Cadavrul purta uniforma de un albastru-închis a ofiţerilor de punte şi era acoperit cu un strat gros de chiciură, care începu să se fărâme şi să picure pe podea când tehniciana trase trupul pe masa de examinare. Ferrell se cutremură de dezgust.

Categoric am să mă scuz.

Dar mai zăbovi pe-acolo, sprijinindu-se de tocul uşii, la o distanţă prudentă.

Ea luă un instrument, târându-i după ea firul de control care ducea până la computer, de pe poliţa aglomerată aflată deasupra mesei. De mărimea unui creion, instrumentul emise o mică rază albastră când Tersa îl îndreptă spre pupilele cadavrului.

— Identificare retinală, explică ea.

Coborî tot de acolo un obiect plat, conectat în mod similar, şi îl apăsă pe fiecare palmă a hidoşeniei.

— Şi amprente. Mereu le fac pe amândouă şi compar. Ochii sunt uneori groaznic de distorsionaţi. Erorile de identificare pot avea un efect violent asupra familiilor. Hm.

Verifică datele de pe afişaj.

— Locotenent Marco Deleo. Douăzeci şi nouă de ani. Ei bine, locotenent, continuă ea cu chef de vorbă, hai să vedem ce pot face pentru tine.

Îi aplică pe încheieturi un instrument care le relaxă şi începu să-i scoată hainele.

— Vorbeşti deseori… cu ei? întrebă Ferrell, intimidat.

— Întotdeauna. E un gest de politeţe, să ştii. Unele lucruri pe care trebuie să le fac pentru ei sunt destul de jenante, dar tot pot fi făcute cu politeţe.

Ferrell scutură din cap.

— Eu unul socot că-i o treabă obscenă.

— Obscenă?

— Toată zbenguiala asta cu leşuri. Tot efortul şi toată cheltuiala ca să le adunăm. Adică, ce le mai pasă lor? Cincizeci sau o sută de kile de carne în putrefacţie. Mai cinstit ar fi să le lăsăm în spaţiu.

Ea ridică din umeri, fără să se simtă jignită şi fără ca vorbele lui s-o distragă de la ceea ce făcea. Împături hainele şi făcu inventarul obiectelor găsite în buzunare, înşirându-le unul după altul.

— Chiar îmi place să umblu prin buzunare. Îmi aduce aminte de când eram mică şi mergeam în vizită la cineva acasă. De câte ori urcam de una singură la etaj să mă duc la baie sau mai ştiu eu de ce, îmi plăcea să trag cu ochiul prin celelalte camere, să văd ce fel de lucruri aveau şi cum le ţineau. Mereu mă impresionau foarte tare dacă erau puse în ordine – eu una nu

reuşeam niciodată să-mi ţin lucrurile în ordine. Dacă erau alandala, simţeam că-mi găsisem o rudă de suflet secretă. Lucrurile unui om pot repeta cumva în exterior forma minţii lui – e precum cochilia melcului, să zicem. Îmi place să-mi imaginez ce fel de persoană a fost după ceea ce se află în buzunarele lui. Ordonat sau răvăşit. Strict după regulament sau o mulţime de lucruri personale… Uite aici, de exemplu, locotenentul Deleo. Trebuie să fi fost foarte conştiincios. Totul e după regulament, mai puţin micul disc video de-acasă. De la nevastă-sa, îmi închipui. Cred că era un ins foarte simpatic.

Puse cu grijă toate obiectele lui într-o pungă etichetată.

— N-ai de gând să te uiţi ce-i pe el? întrebă Ferrell.

— A, nu. Ar însemna să-mi bag nasul.

El scăpă un hohot de râs.

— Nu reuşesc să văd deosebirea.

— Of.

Îşi termină examinarea medicală, pregăti sacul de plastic şi începu să spele cadavrul. Când ajunse la curăţarea meticuloasă a zonei genitale, necesară din cauza relaxării sfincterului, Ferrell fugi de-adevăratelea.

Femeia asta e nebună, îşi spuse el. Mă întreb dacă ăsta e motivul sau efectul faptului că şi-a ales aşa o slujbă.

***

Mai trecu o zi întreagă până ce pescuiră şi ultimul peşte, în timpul ciclului de somn, Ferrell avu un vis în care se făcea că era pe un vas maritim şi ridica peste bord plase pline cu cadavre jilave şi strălucitoare de parcă ar fi fost acoperite cu solzi irizaţi, cărora le dădea drumul peste grămada uriaşă din cală. Se trezi plin de sudoare, dar cu picioarele foarte reci. Se simţi profund uşurat când se întoarse la staţia de pilotaj şi se vârî în pielea navei sale. Nava era curată, mecanică şi pură, nemuritoare ca un zeu; puteai să uiţi c-ai avut vreodată un muşchi sfincter.

— Ciudată traiectorie, observă el când tehniciana îşi relua locul la comanda undei tractoare.

— Da… A, înţeleg. E barrayaran. A făcut drum lung de-acasă până aici.

— Ah, pff. Aruncă-l înapoi.

— O, nu. Avem dosare de identificare pentru toţi dispăruţii lor. Face parte din acordul de pace, să ştii, împreună cu schimbul de prizonieri.

— Având în vedere ce le-au făcut alor noştri când i-au ţinut prizonieri, nu cred că le suntem datori cu ceva.

Ea ridică din umeri.

***

Ofiţerul barrayaran fusese un om înalt, lat în umeri, un comandant, după gradul indicat de tresele de pe guler. Tehniciana îl trată cel puţin cu aceeaşi atenţie ca pe locotenentul Deleo. Se strădui din toate puterile să-l netezească şi să-l îndrepte şi îi masă cu vârfurile degetelor faţa marmorată până o făcu să semene cât de cât a chip de bărbat, procedură pe care Ferrell o urmări simţind cum i se ridica tot mai sus stomacul.

— Aş fi vrut să nu i se tot încreţească *atât* de tare buzele astea, spuse ea, fără a se întrerupe din lucru. Îi dă aşa un aer agresiv care nu cred că-l caracteriza. Cred că era de-a dreptul chipeş.

Unul dintre obiectele pe care le avusese în buzunare era un medalion. Conţinea o mică bulă de sticlă umplută cu un lichid limpede. Interiorul capacului de aur era gravat mărunt cu cârceii complicaţi ai scrierii barrayarane.

— Ce-i asta? întrebă Ferrell.

Ea îl ridică în lumină, privindu-l gânditor.

— E un fel de talisman, sau un suvenir. Am învăţat o mulţime despre barrayarani în ultimele trei luni. Dacă iei la scuturat zece dintre ei, la nouă o să găseşti prin buzunare câte-un talisman norocos, sau o amuletă, sau un medalion, ceva. În privinţa asta, ofiţerii superiori sunt la fel cu răcanii.

— Superstiţii prosteşti.

— Nu ştiu dacă-i superstiţie sau doar obicei. Tratam odată un prizonier rănit – el pretindea că-i doar un obicei. Cică oamenii le dau lucruri de-astea soldaţilor drept cadouri şi nimeni nu crede de-adevăratelea în ele. Dar când i-am luat-o pe-a lui, când îl dezbrăcăm ca să-l pregătim pentru operaţie, a încercat să se lupte cu noi ca s-o păstreze. A fost nevoie de trei inşi să-l pună la pământ ca să-i băgăm anestezicul. Mi s-a părut o performanţă

extraordinară pentru un om căruia îi explodaseră picioarele. A plâns… Evident, era în stare de şoc.

Intrigat împotriva voinţei sale, Ferrell legănă medalionul la capătul lanţului său scurt. Îl însoţea un companion, o buclă de păr inserată într-un breloc de plastic.

— E un fel de apă sfinţită, nu? întrebă el.

— Aproape. E un model foarte des întâlnit. Se cheamă talismanul lacrimă de mamă. Stai să văd dacă pot să-mi dau seama… se pare că-l avea de ceva vreme. După inscripţie… cred că zice „sublocotenent” şi data – l-o fi primit când a obţinut gradul.

— Nu-s lacrimile mamei lui de-adevăratelea, nu-i aşa?

— A, ba da. De-aia se zice că funcţionează, are puteri protectoare.

— Nu pare prea eficient.

— Nu, mă rog… nu.

Ferrell pufni ironic.

— Îi urăsc pe indivizii ăştia – dar pentru maică-sa cred că-mi pare rău, oarecum.

Boni primi din mâna lui lanţul şi pandantivele şi ridică în lumină şuviţa încastrată în plastic, citind inscripţia.

— Nicidecum. E o femeie norocoasă.

— Cum aşa?

— Şuviţa e de la moartea ei. A murit acum trei ani, după cum zice aici.

— Şi asta ar trebui să-i poarte noroc?

— Nu, nu neapărat. E doar o amintire, din câte ştiu eu. Una chiar drăguţă, zău. Talismanul cel mai dat naibii pe care l-am întâlnit vreodată, şi cel mai original, a fost o punguţă de piele pe care individul o purta la gât. Era plină cu pământ şi frunze şi cu ceva ce mi s-a părut la început că-i un schelet de animal asemănător cu o broască, lung de vreo zece centimetri. Dar când m-am uitat mai de-aproape s-a dovedit că era scheletul unui fetus uman. Foarte ciudat. Cred c-o fi fost vreun fel de magie neagră. Pare ciudat să găseşti aşa ceva la un ofiţer inginer.

— S-ar zice că n-a funcţionat pentru niciunul, este?

Ea zâmbi ironic.

— Păi, dacă e vreunul care funcţionează, n-ajunge la mine să-l văd, nu-i aşa?

Trecu la pasul următor al procesării şi curăţă hainele barrayaranului, apoi îl îmbrăcă încet, cu grijă, îl băgă în sac şi îl duse înapoi la congelator.

— Barrayaranii sunt înnebuniţi după armată, explică ea. Întotdeauna îmi place să-i bag la loc în uniformele lor.

Înseamnă foarte mult pentru ei, sunt convinsă că se simt mai bine îmbrăcaţi cu ele.

Ferrell se încruntă, stânjenit.

— Tot mai cred c-ar trebui aruncat înapoi cu restul gunoiului.

— Nicidecum, spuse tehniciana. Gândeşte-te că reprezintă multă muncă depusă de cineva. Nouă luni de sarcină, travaliu, doi ani de scutece, şi ăsta-i doar începutul. Zeci de profesori. Şi tot antrenamentul militar, să nu uităm. O mulţime de oameni au participat la crearea lui.

Netezi şi aranjă la locul ei o şuviţă de păr de pe capul cadavrului.

— Pe acest cap s-a sprijinit cândva universul. Avea un grad mare pentru vârsta lui, adăugă ea, verificându-şi din nou monitorul. Treizeci şi doi de ani. Comandantul Aristede Vorkalloner. Are un fel de o sonoritate etnică plăcută. Sună foarte barrayaran numele lui. Mai era şi Vor, făcea parte din clasa războinicilor.

— Clasa demenţilor sinucigaşi. Sau mai rău, replică Ferrell automat.

Dar, într-un fel, vehemenţa lui îşi pierduse elanul.

Boni ridică din umeri.

— Ei, acum s-a alăturat măreţei democraţii. Şi are buzunare frumoase.

***

Trei zile în cap se scurseră fără niciun alt semnal de avertizare, doar cu rămăşiţe de maşinării care apăreau când şi când. Ferrell începu să spere că barrayaranul fusese ultima captură pe care o mai avuseseră de făcut. Se apropiau de sfârşitul configuraţiei de căutare. În afară de asta, îşi spunea el cu ranchiună, datoria îi sabota eficienţa ciclului de somn. Însă tehniciana îi adresă o cerere.

— Dacă nu te superi, Falco, spuse ea, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă am putea să mai rulăm configuraţia câteva tururi în plus. Vezi tu, ordinele iniţiale se bazează pe viteza medie estimată a traiectoriei şi, dacă s-a-ntâmplat ca cineva să primească un impuls suplimentar când a explodat nava, acum s-ar afla mult dincolo de perimetrul calculat.

Pe Ferrell nu-l încânta deloc, dar perspectiva unei zile în plus de pilotaj avea farmecul ei, aşa că, morocănos, îşi dădu consimţământul. Raţionamentul ei îşi dovedi temeiul; înainte de sfârşitul acelei zile, descoperiră încă o relicvă terifiantă.

— Ah, mormăi Ferrell când se uitară mai de-aproape.

Fusese o femeie ofiţer. Boni o trase înăuntru cu imensă blândeţe. De data asta, Ferrell nu voia să se ducă să privească, dar tehniciana părea că se aşteaptă s-o însoţească acolo.

— Ăă… n-aş vrea să mă uit la o femeie sfâşiată de explozie, încercă el să se scuze.

— Mm, făcu Tersa. E corect, totuşi, să respingi o persoană doar fiindcă e moartă? Nu te-ar fi deranjat câtuşi de puţin trupul ei când era în viaţă.

El râse încet, cu un aer macabru.

— Drepturi egale pentru cei morţi?

Zâmbetul ei se strâmbă.

— De ce nu? Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt cadavre.

El pufni a dispreţ.

Ea îşi compuse o figură mai serioasă.

— Ăă… mi-ar plăcea să am companie de data asta.

Aşa că el îşi reluă locul obişnuit de lângă uşă.

Tehniciana întinse pe masă obiectul acela care fusese cândva o femeie; o dezbrăcă, făcu inventarul, o spălă şi o îndreptă. Când termină, sărută buzele moarte.

— Ah, Doamne! răcni Ferrell, şocat şi îngreţoşat. *Zău* că eşti nebună! Necrofilă nenorocită ce eşti! Necrofilă *lesbiană,* pe deasupra!

Se întoarse să plece.

— Aşa ţi se pare ţie?

Vocea îi era calmă şi în continuare se simţea că nu era ofensată. Asta îl făcu să se oprească şi să privească peste umăr.

Ea se uita la el cu aceeaşi blândeţe cu care îşi privea mult iubitele cadavre.

— Ciudată trebuie să fie lumea aia din capul tău, în care trăieşti, adăugă ea.

Deschise o valiză şi scoase de acolo, scuturându-le, o rochie, o lenjerie de corp frumoasă şi o pereche de balerini albi, brodaţi. O rochie de nuntă, îşi dădu seama Ferrell. Femeia asta e o *psihopată* în toată regula…

Ea îmbrăcă leşul şi îi aranjă cu delicateţe părul negru, înainte de a-l vârî în sac.

— Cred c-am s-o pun lângă barrayaranul ăla înalt şi drăguţ, spuse ea. Mi se pare că s-ar fi plăcut tare mult dacă s-ar fi întâlnit în alt loc şi în alt timp. Iar locotenentul Deleo era însurat, la urma urmei.

Completă eticheta. Creierul chinuit îi trimitea lui Ferrell mici mesaje subliminale; se lupta să-şi învingă şocul şi confuzia pentru a putea fi atent la ce se întâmpla. Cu o tresărire, se pomeni că adevărul i se rostogoleşte din străfunduri în lumina zilei conştientului.

De data asta ea nu se apucase să verifice identitatea cadavrului.

Pe uşă afară, îşi spuse el, într-acolo vrei s-o apuci. Îţi garantez.

Şi totuşi, cu sfială, veni lângă cadavru şi se uită ce scria pe etichetă.

Sublocotenent Sylvia Boni. Douăzeci de ani. Avea vârsta lui…

Tremura de parcă l-ar fi apucat frigul. Chiar era frig în camera aceea. Tersa Boni termină de aranjat valiza şi se întoarse către paletul flotant.

— Fiica? întrebă el.

Numai atât fu în stare să rostească.

Ea îşi ţuguie buzele şi încuviinţă dând din cap.

— Este… a naibii coincidenţă.

— Nu-i nicio coincidenţă. Eu am cerut sectorul ăsta.

— Ah…

Îşi înghiţi nodul din gât, se întoarse spre uşă, apoi iar către paiet, cu faţa în flăcări.

— Îmi pare rău c-am spus…

Ea zâmbi, zâmbetul ei lent şi trist.

— Nu-i nimic.

***

Mai găsiră un fragment de aparatură, fapt pentru care căzură de acord să mai ruleze un ciclu din spirala căutării, ca să se asigure că toate posibilele traiectorii fuseseră acoperite. Şi, într-adevăr, mai găsiră unul; unul rău, care se rotea înverşunat, cu burta despicată de-o lovitură aprigă şi măruntaiele atârnându-i într-o cascadă îngheţată.

Slujitoarea celor morţi îşi săvârşi munca murdară fără măcar să strâmbe vreun pic din nas. Când ajunse la spălatul trupului, ultima formalitate de îndeplinit, Ferrell spuse deodată:

— Pot să te-ajut?

— Sigur că da, spuse tehniciana, dându-se deoparte. Onoarea nu se împuţinează dacă e împărtăşită.

Aşa că el o ajută la spălat, timid ca un ucenic de sfânt care-şi spală primul lepros.

—Să nu-ţi fie frică, spuse ea. Morţii nu pot să-ţi facă rău. Nu-ţi provoacă nicio durere, în afară de aceea de a-ţi vedea propria moarte pe feţele lor. Iar ăsteia am aflat că-i putem face faţă.

Da, îşi spuse el, cei buni fac faţă durerii. Dar cei eminenţi – ei o îmbrăţişează.